

MAMUT TOUR

Cancelara – Nekonečně dlouhý Mamut

Včera po Mamutovi jsem padla do postele jak hadrová panenka. Přeci jenom 221 km je v nohách znát. Prvních 40 km se mi jelo strašně, nějak jsem cítila nohy a neměla jsem moc síly, buď jsem se ještě vzpamatovávala ze ŠOSu nebo spíš to tipuji na únavu z práce, měla jsem v týdnu děsný kolotoč a nezastavila jsem se. Už jsem si říkala, že při nejhorším to stočím na tu střední trasu, kdyby bylo nejhůř. Ale kolem 50 km jsem to rošlapala a jelo se mi překvapivě dobře. Původně jsme byli domluveni, že skupinka A pojede společně, ale na startu jsme si každý stoupli jinam já stála v 1/3 a ostatní až na konci fronty na startu, tak jsem si říkala, že mě dojedou. Na prvních kilometrech mě dojel Honza A. Pak jsme jeli celou dlouhou trasu téměř společně. Do půlky ještě se 3 -5 chlapíkama, ty jeli ale krátkou trasu. Dojel nás i Robin a říkal, že kluci jsou za námi, tak jsme si říkali, že nás musejí každopádně někde sjet, ale bohužel se tak nestalo, tak druhou půlku jsme si dali ve dvou. Pěkně foukalo, tak Honza i Robin mi hodně před větrem pomáhali a moc jim za to děkuji. Na Ondrách jsme ztratili Robina, tak promiň, že jsme na tebe nepočkali, ale přeci jenom nás čekalo o něco víc kilometrů. V kopcích jsem se koupala ve vlastní šťávě, slunko hodně připíkalo, tak jsem se i pěkně opálila :o) Hlavně, že jsem si vezla celou dobu pláštěnku, kdyby náhodou sprchlo :o) Honza udával super tempo, v kopcích jsem to nějak moc nehrotili, ikdyž já jsem si docela i dávala, lítala jsem i chvílemi na 170 tepech a občas i pěkně funěla. Vždycky jsem se motivovala bufetem, aby nám cesta utíkala. Sice bány a rohlíky nebyla zrovna nějaká super delikatesa, ale na to že jsem měla stažený žaludek, to stačilo až až. Honzi jsem se neustále vyptávala, kdy už přijde ten známý Tesák, strašil mě tím celou dobu. Dokonce jsem si ho spletla s dalšími kopcemi. Nějak jich tam bylo víc, než jsem čekala. S Honzou se mi jelo parádně, hodně tahal a já jsem mu za to zavázaná. Moc jsem si to s tebou užila. Byl si taková moje psychická opora, protože tohle jet na samotku, to by bylo za trest. Ještě jednou VELKÉ díky. Asi 30 km před cílem jsme sjeli 2 – 3 chlapíky, tak chvílku jeli s námi, ale cca 20 km před cílem mě popadla SLINA a nějak jsem za to vzala a Honzu a jednoho chlapíka jsem nechtěně v jednom brdku odpárala :o) Tak se za to se MOC omlouvám. Nebylo to úmyslně, ale nějak jsem držela tempo a chtěla jsem dojet do cíle už co nejdřív. Druhý chlapík se mě držel statečně, ještě se mi omlouval, že nebude střídat, že za mnou visí z posledních sil, ikdyž jel na Pinarellu, tak mu to moc nepomohlo a odpadl i on :o), protože jsem trochu přišlápla :o) Posledních 15 km do cíle jsem jela na samotku, Honza mě dojel na kostkách, ty byly brutální, snad horší, jak všechny kopce dohromady. Honza pak čekal na jednoho chlapíka, tak jsem jela napřed, cítil, že chci dojet slušnej čas, tak jsem už nechtěla ztrácet zbytečné minuty. Už to bylo celkem po rovině a jen zvlněné, tak mě překvapilo kolik síly se ve mně vzalo. Ikdyž v kopcích už jsem nohama sotva šolichala, tak po rovinách se mi pak jelo skvěle, tak jsem se do cíle úplně došťavila :o) a radostně dojela. Čas 8 hod 35 min mě potěšil, protože jsem odhadovala tak 9 hod minimálně. Bez Honzi bych takto slušný čas nezajela, takže si toho moc vážím, že na mě bral ohledy a jel se mnou. Tak snad ti to budu moci někdy vynahradiť :o) Radost mi udělala i medaile, za to trápení na Hadovně, kde jsem si i trochu ublinkla :o(...žaludeční šťávy, z těch gelů, tyčinek a banánů. Vlastně nic jiného jsem nejedla. Ale za to jsem si pak večeri vynahradila. Zdravá životospráva šla stranou a za odměnu jsem si dala roštěnou s hranolkama a na to druhý chod kuřecí steak zapečený v bramboráku, o půlnoci ještě dortík a v pět ráno už snídani. Nějak mi po té dlouhé štrece vyhládlo. S výsledkem jsem spokojená a Honzo MOC DĚKUJI.

HonzaA – * * * * z pěti možných

Mamuta považuju za nejtěžší maratón Velosérie, protože tam jezdí dlouhou jen pár lidí a ti už mají na Mallorce dost natočeno. Ale zase jeho chobot vede hezkou krajinou, kam se normálně nepodívám. Navíc lesní cesty, kudy vedou ta nejdelší stoupání, mají bezvadný povrch.

Mamutí start je nepříjemný, protože je pro všechny tratě společný a vyráží se z centra. Na jezdcích kratších tras je často znát, že nejsou zvyklí jezdit ve společnosti. Podle toho to tam taky dopadá. I letos to tam trochu lehlo.

Po startu jsem se pohyboval někde na chvostu a zhruba kolem Míši, která byla domluvená s Igozem, že s ním pojedou ve skupině A. Na Mamutu nemívám bojovnou náladu a tak jsem se taky chtěl postupně k Igorovi procouvat. Míša ale chvílemi podléhala závodní euforii. Měl jsem co dělat, abych jí stačil (trochu silně řečeno, ale to tempo mi dělalo duševní potíže). Igor byl stále v nedohlednu a my jsme se vmísili do skupinky, ve které udával tempo i Šlapka Robin. Usoudil jsem, že cestu k Igorovi odložíme na Slavkov (1. velký kopec). Skupinku jsem několikrát okřikl, že do brdků jedou jak magoři a Míšu jsem odháněl ze špice. Na Slavkově (zase jsme zařadili couvací program) nám odjelo pár těch magorů, pár jsme jich nechali za sebou. Robina jsem přemluvil, aby jel s námi a trochu nám duševně pomohl. Při dlouhém sjezdu do Oder jsme ty, co nám v kopci zmizeli, zase pochytili.

V kopci za Odrami Robin usoudil, že nám pomohl dost a zmizel. Asi v pěti jsme dojeli na rozdělení tratí. No a pak teprve začal ten pravý Mamut. Zůstal jsem jen s Míšou a před námi Tesák (nejtěžší kopec), zmijovice Hadovna (raději jsem zatajil, že jsem ji napoprvé z poloviny vyšel) a dlouhý kus dlažby asi 5 km před cílem. Cesta k Tesáku je nekonečná, se spoustou rozbitých úseků, a hlavně ostrých brdků. Právě tam se pořadatelům podařilo vmáčknot 4 km jakési objížďky – samozřejmě do kopce a se 3 krátkými stojkami. Nejhorší je, že ten Tesák stále vidíš před sebou a jen se domýšlíš, kudy se na něj máš sápat. Naše konverzace před každým brdkem: "To už je Tesák?" "Ne, ještě vyčkej." Sobě bych odpovídal výstižněji.... Když už je těch brdků náležitě po krk, zahneš na lesní pěšinu a pomalounku začneš stoupat. Ve 2. půli kopce se ale stoupání proklatě zrychlí. Na kopci je naštěstí bufet. To byla pro Míšu tak dobrá zpráva, že si začala prozpěvovat.

Cestou z Tesáku do Kašavy za to Míša po rovině poprvé pořádně vzala, až jsem z toho dostal křeč. Naštěstí za Kašavu je důstojná stojka s převýšením 100 m, takže na mě nemusela čekat. Na dalších rovinách jsem už ochotně střídal. Jenže z háku jsem toho moc neměl, protože Míša jela po rovině poctivých 39 a já se neodvážil oko odtrhnout od Eurusu přede mnou. Ale jinak se o mě Míša postarala skoro mateřsky, poskytla mi gelík a půl tyčky (zapomněl doma). Já jsem na ni oplátkou na Hadovně (poslední velký kopec) počkal. Ale jen chvíličku.

Takhle nějak jsme dojeli k poslední občerstvovačce – a ejhle! Kolega spolubydlící Vláďa Černohub a kolega z UACu (č. 522) Piňarelo P. Krajčík. V Míše ovšem bouchly saze. Žádné lelkování, soupeř je tu. Hodila do sebe banán a začala závodit. Vláďu jsme odpárali hned v prvním stoupání a pak odpárali mě. Teda Míša. Kolega Krajčík byl už řádně nepoužitelný /termín Igor 2007/. Jelikož Černohub nebyl v dohledu, začal jsem z dlouhé chvíle tu dvojku pronásledovat. Za kostkami jsem je dojel. V zahrádkářské kolonii nás málem porazila nějaká baba v autě a Piňarelo zůstal pozadu. Před námi byly už jen asi 3 km roviny do cíle. Tak jsem Míše řekl, ať neváhá a počkal jsem na kolegu. Byl jsem rád, že se pořadí na cílovém koberci čestně vyřešilo.

Zkrátka jsme s Míšou lov skupiny A nedotáhli k cíli, ale myslím si, že jsme si letošního Mamuta docela užili oba. Některé kopce mají v Míšině podání lehce erotický náboj, stačí být na doslech. Třeba takový Slavkov, v máji provoněný kvetoucí měsíčnicí vytrvalou (Lunária rediviva L.). Rostlina je chráněna podle vyhlášky MŽP ČR č. 395/1992 Sb. a je zařazena do kategorie "ohrožený druh"

Takže výsledný dojem * * * * * z pěti možných: Hezké prostředí, ideální počasí, krásná a příjemná společnost (na prvním místě tedy!), solidní sportovní vyžití a solidní (ale překonatelný) výsledek.

Iceman – Počtvrté a zas v bolestech

Píši si s Kolíkem.Domlouváme se na Koloděje a stále do mě hučí,jestli už mám sepsanej report.Jelikož myšlenky nemám ještě úplně setřizeny jde to dost ztuhá,ale pokusím se Vám všem přiblížit,co se v sobotu odehrávalo v Přerově .

V pátek ve tři hodiny odpoledne mě Igor vyzvedává před domem.Mám se jak anglickej lord.Sedím si pohodlně vzadu jeho Méganu,Specialized se má taky báječně,veze se uvnitř.Střídavě mi s Natašou nabízejí vodu,čokoládu,až chvílemi znejistím,zda mě nechtějí před sobotou přecpat . Naštěstí se jim to nedaří.Ubytování máme klasické,bydlíme na ubytovně Stavařov,v pokoji mám Astrala a Juru.U obou odívají jejich nové rakety,U Astrala Cervelo,u Jury Cinelli.Naproti v pokoji dovádějí Quit,Robin a Mirinda.Přes chodbu bydlí Rainy,Laco,HonzaA a Vláďa Černohub. O vtipy a zábavu bylo tedy postaráno.Jen Laco se zdál nějaký zachmuřený,ale i toho v průběhu večera jeho stesk po domově pomalu opouštěl,aspoň tak mi to připadalo.Večeře se klasicky odbyla na náměstí u čičanů a kdyby nás v sobotu nečekal Mamut,kecalo by se jistě až do rána.

Počtvrté za 4 roky stojím na náměstí v Přerově a jsem připraven rozdat si to s dlouhým Mamutem.Letos nejsem kupodivu nijak výrazně nervózní.Stojím poměrně vpředu,vedle mě je Ric,přes zábradlí se k nám protačil i Robert Skřeček,Ricův kamarád.Já jsem ho poznal až na moravě,prima kluk a ještě k tomu mu to báječně jezdí,Malina Vám to může potvrdit .Šlapky jsou všude okolo,podáváme si ruce s přejeme si navzájem hodně štěstí.Jěště jednu známou tvář vidím,Jíru Hledíka,s ním jsem již jednou,při mém druhém startu,část maratónu uvisel.Můj plám je docela jednoduchý.Snažit se přijet pod Slavkov s čelem, pak se procedit do nějaké jetelné skupiny a dostat se s nimi pod Tesák.Pak už se to do cíle dá doklepat i na samotku.Snil jsem o prolomení 8 hodin,i když to bylo docela těžké,trať byla letos o 7 km delší.

Konečně odstartováno.Letos poprvé zafungoval vodicí vůz a tak se Přerovem projelo ,alespoň z mého pohledu,docela v pohodě,sice zas byl pád v tom nešťastném podjezdu,ale v tom pořadatelé prsty neměli,někteří cyklisti jsou prostě nemají šajna jak se chovat v balíku.U Mamuta konečně pořadatelé zamávali a začalo se závodit.V těchle chvilích závodu mám prostě strach.Když vidím tu přelévající se masu cyklistů,automaticky se stahuji dozadu,abych omezil možnost pádu.Raději pouštím ty bezhlavé jezdce před sebe,nemám chuť se s nimi přetahovat .Ve výsledku to ale znamená jediné.Jsem úplně na konci balíku a tudíž i na větru.Moc jsem tudíž nevěřil,že se pod Slavkov dostanu dle plánu.Nakonec se podařilo,ale za cenu obrovského úsilí a na poslední moment.To co potom následovalo mě proto nijak nepřekvapilo.Zůstal jsem pod Slavkovem sám a jen zíral na Rice,jak peláší s čelem nahoru vstříc první kopcovité zkoušce.

Fakt je to nepříjemnej kopec.Dlouhej a uprostřed dvanáctková schodová partie.Jel jsem svoje a čekal na první balíček k testování svých sil.A vida,docela to šlo.Dokonce se mi zde představila pro mě neznáma šlapka TinkTink.Bohužel při stoupání do Partutovic mě utrhli.Nechtěl jsem nijak hrotit tempo,přeci jen vidina jak zvracím na Tesáku mě umravňovala.Další skupina mě sjela zanedlouho,ještě před nájezdem na hlavní,před sjezdem do Oder.No skupina,byl to spíš slepenec cyklistů,kteří neměli tušení jak se chovat ve skupině.Ze špice se chodilo po větru,a když už někdo šel tahat tak tím způsobem,že šel ze sedla a celou skupinu utrl.....Nic mě tedy nenutilo s nimi zůstat déle než k dalšímu kopci a to na Dobešov.Zde mé prosby o slušnou skupinu byly konečně vyslyšeny,za zadkem se mi zjevil Jíra Hledík a Gavoš.A když jsem zjistil,že jejich tempo mi plně vyhovuje,byl jsem v sedmém nebi.Tak,jak se blížila meta,kteřá rozděluje dlouhou a střední trasu se tempo

zrychlovalo. My, co jeli dlouhou jsme z toho zrovna nadšeni nebyli a tak, když se naše cesty rozdělili, byli jsme docela rádi, že můžeme tempo poněkud zkorigovat. Zůstali jsme v pěti, Gavoš jel krátkou, se mnou zůstal Jíra. Gavoš ke konci poctivě tahal, mě a Jíru nenechal jít vůbec na vítr. Díky moc. No a pak přišla ta „ohavná“ část pod Tesák. Vítr většinou proti a samej brdek, asfalt jak struhadlo, děr nepočítaně. Ale abych nebyl nespravedlivý, ty díry byly všude. Konečně dole pod Tesákem. „Sláva“, volám v duchu, „jsem zde“, už mě můžou utrhnout. Alespoň před dvěma roky mi tu Jíra zdrhl. Ale tentokrát to bylo jinak. Šest chybějících kg bylo poznat a tak jsem s Jírou vyjel Tesák bok po boku. Ale hrábl jsem si, ne že ne. Nakonec i ostatní se tvářili podobně. Mě však začala navíc bolet hlava a to fakt nemám rád □ . Na bufetu jsme doplnili bidony, nějaké rohlík taky, já navíc nealko pivo a hurá ke Kašavě. Sjezd byl pro mě šilenej. Ten vítr, co hvízdal kolem ušich jen prohluboval bolest ve spáncích.

Včera jsem s psaním už musel končit. Začínám tedy dnes znova a jak to tak po sobě čtu, zapoměl jsem uvést pro mě 2 důležité věci. Druhým bufetem jsme neprojžděli, ale stavělo se. Jednak pro vodu a byla už taky chuť na nějaké normální jídlo. Do kapes jsem před startem narval 3 sojové suky, banán a 3 gely. Banán, 1 suk a 1 gel zmizely, takže půlka rohlíku teď podaná rukou dobrovolníka vě mě jen zahučela. Ta druhá věc, na kterou jsem včera zapoměl, byl náhlý pocit hladu, který mě přepadl pod Tesákem. Zahnal jsem ho gelem. Byla to od mě hloupost vůbec něco takového dopustit. Na maratonech je jídlo a pití alfou a omegou úspěchu.

Vesnice Kašava a s ní nepříjemná stojka. Hlava pořád bolela, přestal jsem střídat. Na tempu měl zásluhu jen jeden cyklista. Nepamatuji bohužel jeho číslo. Nebyl to žádný hubeňour a měl fantastickou páru, na rovinách doslova lámal kliky. Horší to však s ním bylo v kopci. Zřejmě tohle mě tak drželo zatím ve skupině. Do kopce jsem kvůli němu přizpůsobovali tempo, nemělo smysl mu ujíždět, na rovinách bychom pak museli tahat sami. Z mé strany už to fakt nebylo ono. Bolest hlavy se sice nestupňovala, ale úplně to stačilo, byl jsem bez šťávy a chuť závodit zmizela. Hadovna. Opět poklidné tempo. Roviny pro mě byly horší. Před posledním bufetem přišla poslední rána. Poslední hřebíček. Nutkání zvracet. Nevěděl jsem jestli mám zastavit, zatím jsem jel, ale bylo mi jasné, že pokud s sebou něco neudělám na posledním buftu, bude zle. Bohužel nikdo jiný nestaví. Jasně. Já musel. Strávil jsem zde tak 5 minut. zdlábl 2 chleby se škvarkama, byly báječné, a vypil půllitr nealkoholického piva. Docela jsem se dal dohromady, nicméně těch posledních 30 km bylo fakt z mé strany o ničem. Jel jsem je asi tak rychle jak Ric .

V cíli mě potěšil jen čas. Fyzicky a psychicky jsem byl bídnej. Sedl si na patník a chtělo se mi únavou brečet. I Špešla jsem prodával. Sotva jsem byl schopen vrátit čip a odjet na večeri a ubytovnu. Svalil jsem se do postele, aniž bych se svlékl a hodinu zíral na strop neschopen usnout. Pak přišel Astral. taky mu nebylo hej, trochu mě potěšilo, že nevypadám tak blbě jen já. Ale on na rozdíl od mě vyhrál svou kategorii, takže to u něj to bylo více než pochopitelné. Večer už chybu neměl. V hospůdce jsem poseděli do 11 hodin.

Co závěrem. Každý marathon, který dokončím bez pádu a tech. problémů potěší. I čas nebyl na mě špatný. Ale zdá se mi, že jsem udělal chybu v jídle. Jezdím maratony 4 rokem a ještě se mi nepodařilo vychytat jídlo. To netěší. No nic, udělám teď nějaký rozbory a na Rampovi to snad bude lepší.

Josef – Jak jsem jel Mamuta po šesté

Na letošní závod jsem se hodně těšil. Nepříjemné zdravotní problémy z února a března se zdály zažehnány a přestože jsem toho letos na silničce moc nenajel, bajk má taky něco do sebe. V pondělí po Šele jsem si dal ostrých 70 km po Hostýnkách a už jsem hodlal do závodu jen popojíždět a relaxovat. Osud tomu chtěl, že v úterý dopoledne mi dovezl syn velký Marius-Pedersen trámů a desek z bouračky a já jsem úterý a středu po 12 hodinách řezal na

cirkulárce a schovával dřevo na topení na zimu. Večer jsem dal vždycky protahovačky na páteř proti ztuhlosti, ve čtvrtek a pátek jsem jen masíroval tělo a polehával. V sobotu ráno jsem naložil silničku do auta dalšího ze svých 4 synů a vyrazil do Přerova. Po jistém bloudění při hledání vjezdu na parkoviště jsem byl na místě.

Zvolil jsem kátkou trať, na které si sice člověk moc srandy neužije, protože je to strašně brzy hotové, ale věděl jsem, že zde mám slušné šance. Počasí bylo až neuvěřitelně krásné, až na ten vítr. Foukal pořád a kromě samotného závěru vždycky brzdil. Po výstřelu se vždycky chvíli snažím nepadnout a pak už to fičí. Začátek na můj vkus šíleně rychlý. Rozdýchávám se pomalu, ale nechci nechat všechny dobré vláčky ujet. Za Čekyní po prvním sjezdíku už je to lepší a v dalších menších stoupáních se zabudovávám do skupinky 4-5 členné, která je pro mne optimální. Střídám ze všech nejméně, ale na jednom brdku docvakávám další skupinku a jede nás asi 10. V relativním poklidu dojíždíme na dělení tratí. Celá moje parta odbočuje vlevo, ve stejném okamžiku zezadu přiletí 2 borci. Jedou taky krátkou, ale v mírném sjezdu při jejich hmotnosti mají na mě v mžiku 150 metrů. Bylo mi jasné, že tady se rozhoduje o čelním pořadí v mé kategorii. Další asi 2 kilometry jsem jel na pokraji bezvědomí, ale těsně před Lipníkem jsem je doskočil. Na kruháči jsem si za nimi dáchnul a už bylo dobře. Ve dlouhém táhlém stoupání za Sušicí bych měl i na rychlejší tempo, ale bylo mi jasné, že ty dva rafany mi seslalo samo nebe. Na horizontu za to taky pořádně vzali a tahali prakticky až do cíle. Několikrát jsem sice pomohl také, ale můj podíl byl mizivý. Kostky před závěrem jsou vždy děsivé, ale dají se přežít. A když se trať obrátí k Přerovu a lesík na horizontu se přibližuje, je to příjemný pocit. V cíli jsem se svým dvěma tahounům do spurtu nemotal a za cílem jim srdečně poděkoval. A nejvíc mě potěšilo, že závodník z mé kategorie, který se loni za mnou 30 km vezl a na pásce mě přeskočil, skončil za mnou. Je škoda, že ještě nebyly Šlapkovské dresy. Mohl jsem být Šlapka na bedně. Snad příště.

Laco – Vyprávění o tom, jak mě Strejda zase jednou zachránil

Tohle je můj první report v Českém jazyce.

Asi za to budu hodně kritizován, ale mě se jednoduše Vaše řeč líbí.

Na mamuta vyrazím v pátek dopoledne s hodně skličujícími pocity. Cítím se sám, otrávený, slabý. Cítím se jednoduše špatně a mám mizernou náladu ke které intenzívně přispívá můj úžasný spolubydlčí...

Vlakem dorazím do Olomouce, potom jedu na kole do Přerova. Na ubytovně jsem první ze šlapak a tak si mohu vybrat pokoj. Vybral jsem pokoj s balkónem.

O něco málo později se u prezentace setkávám s Rajnym, Quitem, Robinem, Mirindou a Tonikem

Pocit že potkávám normální lidi s kterými se můžu normálně bavit mi alespoň trochu zvedne náladu. Večer dobré jídlo u Číňana, pivečko, přátelé... Celkem to šlo

No večer je to tu znova. Pocity úzkosti... Spím opravdu špatně. Budí mě každý zvuk a taky špatné sny které mě pronásledují od události na ŠOSu. Srdce bije nepravidelně...

Ráno se mi nechce z postele. Jsem opravdu špatný... Klepou se mi ruce, nedokáže se najíst, mám spoustu černých až morbidních myšlenek, nevěřím si... Chce se mi brečet a moc špatně se mi dýchá. Ale především mám hrozný strach.

Na startu se potkávám s dalšími kolegy, ale nedokážu už ani normálně mluvit, jen něco nesrozumitelně melu.

Start mám katastrofální. Všichni mi hned ujeli. Nevím co mám dělat, nedokážu se pořádně opřít do pedálu. Musím se zkonsolidovat, pokusit se alespoň trochu soustředit, musím dojet Strejdu, jinak nemám naději... Odbočka prudce vpravo a první kopeček. Jedu ho na velkou, střídavě brečím a zuřím. Hučí mi v uších, tep 183, nevím jestli jsem někdy v životě měl víc. Od začátku se za mnou drží jeden jezdec. Těsně pod vrcholem stoupání zřím v dálce před sebou Oranžové dresy. Borci za zády stručně oznámím že musím dojet kamarády. Borec

(triatlonista) mi několikrát prostřídá a oranžové barvy jsou blíž. Jsem šilený a ztrácím mnoho sil, které určitě později budou chybět. Skupinu s oranžovými jsem dojel a prolítnul přes ní. Tenhle moment zachytil Yetti objektivem fořáku. Mám chuť jim nadávat že mě po startu nepočkali, hlava mi třeští. Kouknu se teda kolem. Yetti, Mirinda a Strejda. Pane Bože jsem spasený, Strejda je tu.

Najednou ze mne vše odpadlo. Vidím jasně a zřetelně, srdce se rychle uklidňuje a o moc lépe se mi dýchá. Strejda mě zdraví... Najednou dokážu správně točit pedále, jsem klidný a začínám si věřit. Nastartovali mi nohy i huba. Křičím do skupiny několik dobrých a spoustu opravdu špatných, typicky Lacovských vtípů.

Pod Slavkovem opouštíme se Strejdou Mirindu a Yettiho. Strejda rozjíždí svoje strojové tempo. Ani málo, ani moc...

Na vrcholu stoupání dojíždíme Lenku B. Vzhledem k tomu, že se tváří jako by mě neznala, nazvu ji namyšlenou Pražačkou. Tady vlastně vzniká Skupina, která společně bojuje. Jsem tam já, potom Strejda, už dřív uvedený triatlonista, Lenka B. a další Pán v bílém dresu. Spolupracujeme moc dobře, ale nejvíc maká Strejda. Snažím se neustále držet u něj a vítr fouká. Občas poprosím Strejdu aby malinko zvolnil. Snažím se mluvit co nejmíň ale moc se mi to nedaří. Na Lenku občas zavolám: Kukačko zakukej!

Trochu mě zlobí kolo, slyším nepříjemné zvuky, ale jsem si jist že to není nic vážného.

K druhé občestvovačce dojedeme v čase pod 4 hodiny. Potřebuji si chvíli oddechnout a kontroluji kolo. Nic nenormálního nenalézám. Strejda dá pokyn a jde se dál. Přes všechny ty neúprosné brdky a kopečky. Zatím se cítím překvapivě dobře, snažím se střídat, Strejda mi dodává morálku. 5 hodin za námi, 5 členná skupinka. Neúprosně se blíží Tesák. Já už ho pomalu větřím... Po 6 hodinách jsme pod Tesákem. Strejda jede velice rozumně a já se ho držím. Pořád to jeho tempo, ani málo, ani moc. Stejně tak naši 2 spolujezdci. Lenka B. Nám na Tesáku ujíždí.

Na občestvovačce se zdržuji trochu víc, proto že zvuky z mého kola se stupňují a znepokojuje mě to. Vše se zdá v pořádku. Strejda nechce ztvrdnout tak jede na před a já se ho snažím ve sjezdu dohnat. Není to dobré, moje kolo na mně doslova řve... Sakra já jsem mechanik a tohle kolo jsem postavil pro sebe, pro ježdění náročných maratónů! Já jsem tomuhle stroji vdechnul život! Na chvílku zvolním, obejmu pravou rukou horní rámovou trubku, na vteřinku zavřu oči a moje kolo se mnou komunikuje. Mám to! Zastavím asi na 5 sekund a závada je odstraněná! Jedeme dál. Ve čtyřech. Myslíme už na Hadovnu. Hadovna tím, že se nachází na 180 km kilometru tohoto nesmírně náročného závodu, je pro mě kopcem nejobávanějším. Mimochodem víte proč se Hadovna jmenuje Hadovna? To stoupání je tak strmé, že když chtěl had přelézt na druhou stranu silnice tak se skutálel...

Na Hadovnu to už není žádná sláva, ale ku podivu se mi jede o moc lépe než loni. Strejda na mě počká, zbylí 2 jezdci ujedou.

Po sjezdu z hadovny Strejda nasadí neskutečné tempo. Visím za ním silou vůle. Ani nepípnu, jsem z ticha jak veš pod chrastou.

Poslední občestvovačku přejíždíme. Zahlédli jsme tam ty 2 borce co nám ujeli. Jeden z nich, pán v bílém, okamžitě vyráží a na vrcholu kopečka Nás dojede.

Poslední brdky jsou pro mě tvrdá dřina. Ždímám se do poslední kapky potu. Drncání kostek mě trochu probere z letargie. Pod 9 hodin už to nedáme, ale určitě budeme spokojeni.

Když protínáme cílovou linii Míša a Lenka B. jsou právě na bedně. A následně na to Astrál.

Astrálové nové Astrální kolo je vítězné

Jsem opravdu spokojený. Strejda mě znova neuvěřitelně podržel.

V cíli potkávám přátele Rajnyho, Suita, Mirindu, Kamiona, Robina, Yettiho, Juru... Jura mi chválí moji přílbu v týmových barvách. Pochvala od člověka tak nekompromisně kritického potěší o to víc

Jsem opravdu unavený, na trati jsem nechal vše.

Večer v hospodě si dle tradice dávám se Strejdou fernet.

Pak když už jsem tak unavený že ani nevím co plácám to Quit využije a udělá si ze mě žert který všechny moc pobaví No počkej zajíci ! Já ti to oplatím až se z toho posereš !

Tak takhle nějak to vidím já.

Přátelé mám za sebou dost těžké období a to že jsem zajel Mamuta na moje poměry opravdu seriozně, to je něco co jsem moc potřeboval. Drahé Šlapky jsem Vám moc vděčný za tuhle šanci a za vaše přátelství.

S pozdravem a úctou Laco

Quit – Podařený Mamut...

Minulý týden jsem si uvědomil jednu zajímavou věc... Oproti profíkům nebo skoroprofíkům máme my totální amatéři jednu zajímavou výhodu - nemusíme se snažit svému tělu i stavům vždy rozumět a stresovat se načasováním formy na onen den D, kdy chceme podat nejlepší výkon. Jasně, i já bych si přál, abych právě na závodě co nejvíc zaperlil a dostal ze sebe maximum, ale mám ten pocit, že moje tělo (a jak tak sleduju, tak nejen moje..) je jako nevyzpytatelná ženská, která si stejně vždycky dělá co chce a já se můžu na hlavu stavět...;-) Ale paradoxně v tomhle shledávám tu velkou výhodu.. Protože když rezignuju na veškerou snahu, abych zrovna v ten onen den byl v ideální formě, pak každý den, kdy sednu na kolo (a ten závodní obzvlášť) je pro mě jako rozbalování dárků o Vánocích... Někdy je to splněný sen, někdy holt jen to uhlí..

Proč to sem píšu..? Protože jednoduše rezignuju na to, abych se snažil pochopit, co mám udělat, abych zajel to nejlepší co ve mě je... Stačí zavzpomínat... Na B8 jsem se vycucl jak citron, že mě pak cestou museli kluci tlačit... Následující den jsem jel ve větru 100km s Jestřábem a myslel jsem, že při tom omdlím přímo na kole... Dva dny na to jedu snad svůj nejlepší trénink v životě, mám chuť přervat řetěz a Milhoš s Jetřábem o mě tvrdí, že jsem zvíře... Na ŠOSu jedu prvních 25 km rozpolceně daleko za koncem balíku a nevím co dělat a pak se chytám špice druhého balíku, kostky do Slap v pohodě stíhám s Vitase a celé druhé kolo jedu s velmi kvalitními seniory... V týdnu zase naopak šílená krize, 2 lehké tréninky v úplné apatii a neschopnosti rozpumpovat tělo do vyšších obrátek...

A je tu pátek večer, já vybaluju hadry z tašky na Stavařově a jdu se projet... S Rainym, Robinem, Lacem, Vládou Černohubem a "bajkerkou" Mirindou, které to na silničce překvapivě hodně sluší... Není to se mnou tak zlé... Ale ikdbyby bylo... Mamut je super v tom, že bydlíme všichni společně, člověk se jen dívá kolem sebe, sleduje rituály ostatních, a už jen to, že jsem na jednom místě s partou stejných bláznů jako já mě nechává zapomenout na to, jestli zítra zajedu dobře nebo ne... jedině čeho se bojím je, že to bude zase strašně bolet... Škoda jen, že letos chybí Kolíkáč...

Ale dost keců a de se šlapat... Ráno sevřený žaludek, to je klasika... Příště už si dám obyčejný rohlík, moje jinak oblíbená sladká snídaně mi před závodem nějak nejede... Nějaký cíl do závodu by to přecejzen chtělo... Když se setkávám s Milhošem a ten potvrzuje svůj předběžný plán jet jen krátkou (střední nepíšu, protože by mi Laco vyhuboval), je cíl na světě... Jet prostě s ním... Jak jednoduché... Možná bychom mohli uviset i Gavose a tak by zase jako loni byla nějaká oranžová skupinka... Ale to chce uviset start... Už loni jsem to nezvládl... Co letos...??

Snažím se postavit dopředu... Díky tomu stojím na startu už 20 minut předem... Člověk přítom asi pěkně vytuhne, protože po výstřelu se mi jede dobře kousek za čipový koberec, pak už dýchám jak lokomotiva... Přichází podjezd pod koleje... Pekelně se soustředím, ruce na brzdách... Zaváděcí vůz peloton zpomaluje.. vznikají vlny... Ve zúžení za viaduktem, ke se odbočuje doprava je opět pád... přímo vedle mě vidím dva borce, jejichž kola letí přes ně... Instinktivně vyhazuju levou nohu z pedálu, musím skoro zastavit... Tím chytám 20 metrů díru na balík předemnou... Je to do kopce... nestíhám s dechem, balík je nedostižitelný... Po odmávnutí na konci města se ještě zrychluje a tím mi dochází, že i letos vyjedu sám, bez

kluků... Na větru jsem rád, že se nepropadám výrazně do zadu, předjíždět je nemyslitelné... Jako tank kolem mě profrčí Kamion, nemám ani na něj... Najednou vidím Láďu Černohuba, jede stejně jako já, tak aspoň někdo... Chvilka se formují menší skupinky, ale je to k ničemu. Tempo strašně kolísá, chvílemi se proti větru zpomaluje, nikdo nechce jet, chvílemi přijede ze zadu skupina, která to zase rozemele... Ve finále jsem pod Slavkovem jen ve 3, kousek před námi je grupa ale její stíhání nám proti větru bere hodně sil, tak se domlouváme, že to nemá smysl... Doslova se těším na ten kopec... Věřím, že až s ním přijde můj čas. A taky že jo... V kopci nacházím strojové tempo, začínám předjíždět a vzpomínám na minulý rok... Za chvíli přijde ta zatáčka, kde sem je loni zahlídnul... Letos nic... Předemnou spousta lidí, ale Šlapka žádná... Ještě nějaký čas jedu do kopce naplno, ale pak mi dochází že to nemá smysl a je třeba se připravit na vrchol kopce kde bude třeba uvíset nějakou grupu... Kupodivu při nájezdu na hlavní je nás dobrých deset, řadíme se do řady a jede se skopce, ale docela proti větru... Ve předu stále jeden člověk, všichni ostatní se schovávají... Pane bože, jak rychle jsme tu loni jeli, když na špici Léňa a spol rozjízďeli nádherné cyklistické divadlo... Teď jedem sotva 40... Tak dost, tohle nemá cenu... Jedu na špici a snažím se tenhle pomalý balík rozjet... Po chvíli zase střídám, řadíme se někde na 5. flek a řvu na ty mrtvé duše, abychom začali spolupracovat... A heleme se... Něco se mi povedlo... Už nejdeme, už jedeme a mezi mrtvolama se objevují osobnosti, které evidentně chápou co je to špice... Hřeje mě u srdce, že jsem něco zorganizoval, ale mám strach, jakou cenu za to zaplatím...

A je tu bufet. "Budeme stavět???" Ptám se do pléna... Asi 5 lidí odpovídá, že jo, tak doufám, že se skupina nerozpadne... Žádám si o čistou vodu, abych se mohl osvěžovat, hltám hrozno a honem do pedálu, ale balík je fuč... Kolem mě jsou 4 lidi, tak vyjíždíme společně... Přichází druhé stoupání, ve skromné společnosti už více kecáme, seznamuju se se sympatickým borcem, který má na zádech tým "Valaští Bajkeři" a vrchol mého rodného Radhoště... V Partutovicích už to ale začíná trochu bolet, a je vidět, že i kolegové se více zamkli... Ve stoupání jsme ale dojeli pár dalších jedinců a tak můžeme s kopce dolů do Oder zase pěkně účinně střídat. Krátké špice, s kopce přes 50, paráda... Pěkně jsme to zformovali... Když už je to zase víc po rovině a blíží se Odry i mů další flek na špici, sjíždíme velký balík, s kterým jsme jeli do bufetu... Bomba... Větrná špice na mě nevyšla a v háku dojíždím až pod 3. kopec - Dobešov... A teď je třeba vydržet... Snažím se pohybovat na čele, protože v zadu bych mohl být na gumě... Seznamuju se s dalším sympatickým lídrem grupy, Nymburským seniorem v dresu Caisse d'Épargne. Nohy už mám pěkně kyselé, ale jako bych na tom byl stejně jako všichni ostatní... Nijak se nepropadám... To strašně dodává... Vidím, že mám šanci tu zůstat, nejsem na tom o nic hůř než ostatní... A jsme nahoře... V dálce vidím další menší grupu a v ní jako by oranžový dres... Kolegové mě utvrzují, že je to skutečně Šlapka... Tak buď Kamion a nebo..., že by snad Mlhoš...?? S Nymburčanem se nám daří nevídané... Rozjíždíme střídání ve dvojičkách... Nestačím se divit... Vyučujeme tady cyklistické hobíky jak jezdit v balíku.. Jááá... Tímto způsobem samozřejmě grupu před námi sjíždíme a kdo je to v ní...??? No jasně... Mlhoš... Mám obrovskou radost. Svěřuje se mi, že moc tahal špice a tak odpodl Gavošovi, ale já ho uklidňuji, že mu vezu disciplinovanou grupu, kde se střídá a spolupracuje... Jenže hodně lidí se už asi unavilo.. Takže se s Bajkerem, Nymburčanem, Mlhošem a dalšími pohybujeme pořád vpředu a střídáme jen mezi sebou... Mrtvé duše vezem za sebou... Okolo dálnice je to úsek, který mi moc nevyhovuje. Spousta menších brdků, to mě hodně unavuje a já už se těším na bufet.. Navíc Nymburčan za to strašně bere, jako by se začínal nudit a chtěl to těm mrtvolám za náma pěkně osolit... Osolil to i mě... Ale do bufet sem vydržel... Super... Jenže i zde se mega skupina rozdrobuje... Před Helfštýnem už jsme ale zase v mnohem početnějším balíku a čeká nás poslední kopeček... Mlhoš pořád se mnou, i mí další noví kamarádi, a dokonce nakonec i Nymburčan, to je výborné... Hlavně neodpadnout.. Zase se v kopci snažím držet vpředu, ale je to dobré... Sice už si hrabu, ale jsem pořád při vědomí, do cíle něco přes 20 km... Teď už musím vydržet.

Na rozdělení tras se odděluje jen pár borců, velká většina jede se mnou, včetně všech které jsem si pojmenoval... Dávám si Šlehu a dívám se na hodiny. Něco kolem 4 hodin... Osobák by mohl padnout... Začíná se makat... Oproti loňsku mi tahle pasáž strašně utíká, na kostách vzpomínám na Lacovu poučku a ze špice tahám za sebou spoustu borců... V zahrádkách si člověk aspoň trochu odpočine a je tu rovinka trpělivosti... Už střídáme jen asi v 5. Jsem maximálně spokojen se svým výkonem a kuodivu se hrozně těším na pivo... I to je dobré znamení. A je tu Přerov, posledních 500 metrů a Mlhoš za to bere... Asi bych ani nezávodil, toho zbytku cyklistů jsem si celkem vážil na to, abych se s nimi rval o nějaké metry, ale když Mlhoš spurtuje, беру za to taky... Zatáčku projíždím vzorově a už v bráně Mlhoše mám... pak už jen poslední šlápnutí a jsem před ním... Zírám... Z celé grupy mě předjel jen Nymburčan a Bajker z pod Radhoště... V cíli si podáváme ruce... Úplně cizí kluci se na čas stali mou adoptivní rodinou. Sice není nad to, když člověk dojede se svými, ale tohle je skoro stejně dobrý pocit... Navíc, přecejen tam byl aspoň Mlhoš... A čas..? O 5 minut zlepšení z loňska... Jsem zcela spokojen...

Hurá na další maratony, hurá na delší štreky, příště už to tak krátké nebude... \

RiC – Polibek křečové víly

Tak už to mám za sebou. Letos jsem si v cíli skutečně odechl. První polovinu jsem si připadal jak závodník, tu druhou jako.... (doplň sám).

Příprava na Mamuta byla všelijaká. Nepodařilo se mi chytit ten správný tréninkový rytmus. Výsledkem bylo, že jsem vůbec netušil, jak na tom jsem.

S Dušanem přijíždíme do Přerova ráno po šesté hodině. Máme dost času se zaprezentovat a všechno si připravit. Po osmé už stojíme v prázdném startovacím koridoru, který se ale rychle zaplňuje. Pár minut před startem se ozývá rána. Není to ale startovní výstřel, jen nějakému nešťastníkovi na slunci praskla duše. V rychlosti ji mění. Ještě pár okamžiků, pozdravím se s Icemenem, s Igorem a dalšími Šlapkami. Ještě si stihem popřát zdar.

A už je odstartováno. Stojím pár metrů za čelem, ale tlačence z boku je veliká a čelo samozřejmě ujíždí. Vyjíždíme na hlavní a pereme to co to dá. Na červenou, kruháky v protisměru, prostě závod na plno. Šílenství ale netrvá dlouho. Kupodivu zaváděcí vůz plní svoji funkci a celý balík zbrzdí. To je snad poprvé co vidím, že zaváděcí vůz zafunguje. Asi na základě zkušeností z loňska. Projíždím podjezdem, kde to vloni lehlo. Odbočuje se doprava a všichni brzdí. Hned za sebou slyším charakteristický zvuk smotku. Ani letos není výjimka a někdo si zde ustlal. Cestou pod Slavkov, než se balík roztrhal jsem viděl ještě 1-2 havárky. Je to trošku nervózní, už abychom byli v kopci a nadělilo se to.

Hned na začátku stoupání do Slavkova dávám malou a snažím se švihat. Tady už nějaké lámání nemá smysl. Snažím se jet rovnoměrně. Nikoho nedojíždím, nikdo nedojíždí mě. Zvláštní, to se mi ještě nestalo. Až na vrcholu se sjede dost velká skupina, s kterou pokračuji do Potštátu a pod Partutovice. Ovšem spolupráce je šílená. Jakákoliv změna na špici znamená změnu tempa, nastupuje se, brzdí se. Hříza.

Dojíždíme pod Partutovice, kde je první bufet. Za jízdy беру banán pokračuji dál. Velká skupina se začíná dělit a zůstává nás asi šest, možná víc, přesně už si to nepamatuji.

Z Partutovic je dlouhý sjezd do Oder. Jak byla před tím spolupráce slabá, tentokrát je výborná. Letos jsem Mamuta absolvoval po čtvrté, ale takhle krásně jsem do Oder ještě nejel. Drobný kaz na kráse mohl způsobit jeden maník v okamžiku, kdy jsme jeli v bočním větru a on chtěl odstřídat po větru. Málem jsme vypadali jako kostky domina, ale ustáli jsme to.

Stoupání na Dobešov jsem celkem zvládl, i následující úsek, který nemám moc rád. Sjížděli jsme větší skupinu před námi, což se nám nakonec i podařilo. Jeli volně. Po chvilce jsem zjistil, že naše původní skupina se dostala na špici a trochu jsme jim ten poklid narušili.

Na druhém bufetu jsem stavěl a všichni ujeli. Zůstali jsme dva a začali jsme je stíhat. Dojeli jsme je až v Lipníku.

Ve stoupaní u Helfštýna už se necítím tak v pohodě. Občas mi začíná cukat ve stehnech. Předzvěst potíží. Po rozdělení tratí z mnohahlavého balíku zůstává pár jedinců. Ostatní odbočili na krátkou.

Křeče se ozývají čím dál častěji. V jednom kratším stoupaní dva odpadáme a za chvíli už zůstávám sám.

Křeče mi už nedovolí zabrat silou. Musím švihem. Při jízdě ze sedla mě berou křeče do stehna z vnějšku (quadriceps?), v sedle zase vnitřní strana stehen (velký přitahovač?). Snažím se to rozehnat lehkýma převodama, ale pomáhá to jen na chvíli. Dojel mě jeden samotář, ale jsem bez šance se zavěsit.

Dostávám se pod Tesák a jsem zvědav jak ho švihem vyjedu. Ještě na začátku mě předjede skupina, ale nemám šanci se chytit. Točím lehké převody a na ně nemám. Za častého škusubání ve svalech vyjedu Tesák a na bufetu si dávám hlt piva. Už mi gely lezou krkem. Při mém příjezdu na tesácký bufet odjíždí grupa, která mě předjížděla. V následujícím sjezdu by bodla, ale musím doplnit bidony. Tak to vzdávám. Stejně je otázka, jak bych je uvisel v nějakých brdcích. Silově fakt šlapat nemůžu.

Sjezd z Tesáku je příjemný, na Troják nějak vyjedu i s křečema. Krize je ve stojce za Kašavou. Ať v sedle, nebo ze sedla mám stále křeče. Nohama se otočit nedá. Musím zastavit. Po chvilce největší křeč odezní a já řeším problém, jak se ve 12% stojce rozjet. Pokud možno švihově :) Naštěstí provoz je slabší a můžu se rozjet po vrstevnici. Nahoru to vylámu střídavě v sedle a ze sedla. Křeče se ozývají střídavě, tak styl jízdy můžu měnit.

Další trápení už nemá cenu popisovat. Na větru se trápím, křeče se ozývají pokud zapomenu švihat. Krize je ve Fryštáku, kde musím zase zastavit a dát odpočinout nohám. Za chvíli bude Hadovna a já mám strach co bude. Až pod ní jedu co nejlehčí převod, nicméně hned na prvním úseku tohoto posledního většího kopce musím opět zastavit a dát nohám vydechnout. Křečová víla opět zaútočila z obou stran. Po chvilce odpočinku můžu pokračovat dál až na vrchol. Už by se mělo jen sjíždět. Volím vyšší kadenci a snažím se vyhnout silovému šlapání. Na posledním bufetu se jen napiji, vezmu kolečko salámu a „valím“ dál. Tajně ještě doufám v čas 7:30 ale tuším, že by se musel stát zázrak, aby to vyšlo. Dám schlehu v naději, že snad ona ten zázrak způsobí. Nezpůsobila, ale od tohoto okamžiku zmizely křeče. Má-li to souvislost nevím.

Do Přerova už je to víceméně z kopce a s příznivým větrem. Křeče pominuly a není důvod se šetřit. Jedu nadoraz. Odbočuji na usek s kostkami. Tentokrát se na ně těším, jednak vyzkouším co dokáže pohltit carbonový rám a hlavně doufám, že natřásání trochu rozežene křeče. Do Přerova to je už kousek a bylo by škoda teď zastavovat. V hlavě mi vyvstane vzpomínka na loňského Mamuta, kdy Kolíkáč & spol. dojeli Gejzu v cílové rovince. Já za sebou tuším Icemana. Celou tu dobu, co se trápím, čekám, že se za mnou ozve „Nazdar RiCi...“. Zatím nic a rád bych, kdyby to tak už zůstalo :)

Prokličkuji zadními trakty a už je tu poslední rovinka do Přerova. Přerov, odbočka na výstaviště. Ještě se snažím vystupňovat tempo. Cíl.

Mám toho dost. Chvilí kroužím, abych se trochu srovnal. Za cílovou branou jsou Šlapky. Nejsem moc hovornej. Jen se s nimi pozdravím a jdu se dát trochu do gala, najíst, napít apod.

Tak to by bylo.

Závěr

Doma, při prohlížení záznamu z Polaru jsem zjistil, že na 130km, kdy potíže se křečema byly už nesnesitelné jsem měl AVS 32 km/h. Zbývajících asi 90km jsem pak jel sám průměrem 25,9 km/h.

Yeti – Jak mne Mamut potěšil

Po diskuzích s Lacem jsem se rozhodl dát jako prubírský kámen před Rampušákem prostředního, ó pardón Laco, krátkého Mamuta. Tak jsem se přihlásil.

Celý duben jsem se cítil blbě, utahaný, při intenzivnější jízdě na kole mne pobolíval stehna, no prostě hrůza. Myslel jsem, že je to únava po dvanáctihodinovce, tak jsem mezi závody přes týden odpočíval a jezdil spíše regeneračně.

Naštěstí v úterý, čtyři dny před Mamutem, mi zjistili přečizenou virózu a tak jsem začal okamžitě s intenzivní léčbou. Den ze dne se to lepšilo a tak jsem se v pátek po splnění nějakých povinností jel projet na dvě hodiny. A ono to jelo, Po nějaké chřipce už žádné známky, ba naopak, s přibývajícými kilometry si mi jelo lépe. Tak ještě večer namontovat nová říditka s kratším představcem a ráno vyrazit na lov Mamutů.

Krásné rozednění předvídalo ještě hezčí den. Vyvenčit se, teda psa, naložit věci a vyrazit směrem Přerov. Nábřeží jsem našel lehce. A pak zaparkovat, převléknout, sednout na kolo a zajet na výstaviště pro startovní číslo. Při hledání prezentace jsem si třikrát nevědomky projel poslední zatáčku a netušil, jak dobře jsem udělal. Vrátil jsem se k autu. Na parkovišti byli tři šílenci od Kolína na bláznivých strojích a hned na mě, jestli nemám ořech na povolení kazety. Měli štěstí a za to mi prozradili, kde hledat muže v oranžovém. V protější ubytovně se prý to oranžovým jen hemží. A ono fakt, hned před vchodem Laco, Robin, Mirinda, Rainy, Jura Janoušek a další.

Vyrazí se na náměstí, kde se to pomalu zaplňuje. Potkávám další členy Vinohradských Šlapek.

V startovacím koridoru přede mnou stojí Cancellara a za mnou přijíždí Mirinda. Ještě nutné pánské odskočení si a už odpočítávají minuty do startu. Přemýšlím, co se bude dít, jak se pojede.

Už je to tady!

Start. Vyrazíme. Spíše poskakujeme v úzkém výjezdu z náměstí. Pak už krása, policie trasu uzavřela, tak projíždíme i na červenou. Dvacet metrů přede mnou na kruháci někdo padá. Zvedám ruku, zpomaluji a objíždím chumel na zemi. Dále už se nic vážného neděje. Vyjíždíme z města a já hledám oranžové dresíky. V okolí je Robin a Mirinda. Robin v kopečku odjíždí a tak čekám na Mirku. Po pár kilometrech se k nám přidává Laco se Strejdou. Tvoří se větší skupina, která nepravidelně střídá. Trať se vlní vesničkami k proslulému kopci, kde se koná několik závodů jako Šela, Slavkovské Radary a též i náš Mamut. Silnice se nám začíná stavět. Strejda odjíždí a za ním Laco.

Pomalá Šlapkovská jízda se úplně rozpadla. Jsem před velmi důležitým rozhodnutím..... Co dál? Rozjet se za klukama a třeba i s vyplazeným jazykem viset za nimi. Tentokrát vítězí chladná hlava a v ní se rodí plán. Utvořit nováčkovskou pomalou miniskupinu a pomoci Mirce k dobrému času. Tak sní svorně stoupám silnicí ku Slavkovu. Když procenta stoupání překračují desítku, Mirka si posteskuje: „Bajk má více převodů.“ a šlapeme na kašpárka s vousatým pánem v modrém dresíku. Míjíme Slavkov, za kterým už je to mírnější. Předjíždí nás osamocena cyklistka. Při výjezdu na hlavní silnici se občerstvuje gelem a nám z nepochopitelných důvodů nestáčí a odtrhává se. Začíná foukat a já začínám ožívat. Nastupuje, již dříve v diskuzi zmiňovaný, domestik proti větru. Nasazuji pravidelné tempo a s Mirkou dojíždíme osamocené zavodníky. Delší dobu už to tahám a tak na chvíli poušťím na špici Mirku. Dojíždí nás vousatý pán v modrém dresíku a snaží se nám pomoci na špici. Pozvolna klesáme k první občerstvovačce a já si stěžuji: „ Proti bajku mi tu chybí adrenalinový sjezdík!“ S klesajícími metry se nám rozrůstá skupina. Zvedám ruku a zpomaluji, ale nikdo se nemá ke střídání. Až když Mirka tahá špici chlapi se probouzí a jdou na špici. Jenže tempo se zpomaluje. Nedá mi to a s Mirkou v háku výrazím na špici a rozjíždíme to trošku. Balík se natahuje a možná i trhá, ale to ze špice nevidím. Po chvíli se nechám střídat a tak dorážíme na občerstvovačku. Dolívám oba bidony, dávám banán do kapsy, zakusují do všeho možného od

pomeranče přes tatrunku k rohlíku. Něco mi to chybí. Ale co? Už to mám. Koláčky. Na dotaz „Kde jsou koláče?“ je pořadatelka vytahuje z pytle ke spokojenosti i ostatních. Hned do mne padají dva, třetí zasouvám pod pravou nohavičku na dobu pozdější. Za občerstvovačkou je krásné lomové jezírko.

Kývám na Mirku a vyrázíme na Partutovické schody. Balík, který se utvořil ve sjezdu, je rozprášen a tak bok po boku ukrajujem jeden schod za druhým. Partutovice jsou za námi a znovu dolů proti větru. Opět nás dojíždí vousatý pán v modrém dresíku se slovy: „Už jsem myslel, že vás nedojedu.“ Když táhl špici, občerstvujeme se. S Mirkou pojídáme banán. Spíš já krmím nás oba. Střídám vousatého pána v modrém dresíku, potom Mirka mne a tak dokola. Musím dodat, že jsem Mirku na špici moc dlouho nenechával. Dojíždíme roztroušené závodníky. Někteří propádávají, někteří se nabalují. Ne moc dobře se střídá na špici a náš balíček dost často zpomaluje. V tu chvíli jdu na špici a snažím se držet optimální rychlost. Po chvíli chci vystřídat, ale nikdo se k tomu nemá. Na špici jde Mirka a pánové se opět probouzí. Hned jsou na čele dva. Ale jeden druhého nevystřídá. Až na moje upozornění. Vjíždíme do Oder. Po projetí obcí začínáme stoupat k Dobešovu. Poslední, kdo tahal špici, ujíždí. Skupina se opět trhá. Po opuštění Oder mne začíná kroutit křeč v zadní části levého stehna. Oznamuji to Mirce a ona mi nabízí gel. Zprvu odmítám, že mám tablety, ale nakonec ho беру. Stoupáme, ale křeč nepovoluje. Visím očima na Mirčině zadním kole a hledám, jak optimálně šlapat. Přicházím na to: kolena tlačím do středu div se nebouchám o štanglu. Předjíždí nás závodník velkou rychlostí a my přemýšlíme, kde se tu bere. Asi měl defekt. Z lese vyjíždíme jako první z poslední skupiny. Křeč začíná povolovat a já tímto opožděně děkuji Mirce, jak moc mi pomohla. Fouká nám do zad a tak jedeme vedle sebe a klábosíme. Sjíždíme k Hranicím a v Klokočí nevíme, jestli jedem správně. Já startuji GPSku a Mirka se ptá místních. Obě varianty potvrdily správný směr. Mirka se trošku trápí ve stoupáníčkách za Milenovem a už za chvíli dojíždíme na druhou občerstvovačku. Z ní právě odjíždí manželé Mikšovští, které jsme po občerstvení začali stíhat. Za Lipníkem jsem Mirku přibrzdňoval, abychom nepřijeli pod Helfštýn vyšřaveni. V kopci Mirka udávala strojové tempo a já ji jen sekundoval. S matematickou přesností jsme se k pronásledovaným přibližovali. Před jejich dojetím říkám Mirce: „Oni jsou pohádaní.“ A taky že byli, což nám nepřímo potvrdili.

Za chvíli byl horizont a už nás čekala jen cesta dolů do cíle. Netušil jsem, že z hlediska taktického to bude nejzajímavější úsek závodu. Ve čtyřech v Sušici dojíždíme Katku a Aleše Nábělkovi. Jedou úplně netýmově. Chvíli se vezou v háku a na masturbačním úseku (kostky) se to snaží roztrhat. Skoro se jim to daří. S Mirkou zaostáváme tak dvacet až třicet metrů. Konečně. Kostky končí. Snažím se s Mirkou dotáhnout čtveřici. Do Prosenic se nám to daří. Střídáme se. Neuvěřitelně se snaží Katka Nábělková tahat špici. Není to ale nástup, že by se utrhla ze skupiny. Po chvíli jí asi dochází a oba odpadávají těsně před Přerovem. Na špici jde Tomáš Mikšovský. Nechce střídát a tak se s Mirkou vezeme zaháknoutí. Radím Mirce, ať šetří síly. A už poznávám zatáčku, co jsem jel ráno třikrát. Křičím: „Mirko jed!“ Oba vyrázíme. Mirka venkem zatáčky, já vnitřkem. Spurt. Cíl!

Premiéra se nám vydařila.

V cíli nás čeká Qiut, Gavoš, Robin a další. Chvíli po nás dojíždí Rainy. Quit nám donáší pivo a já začínám dělat pár fotek na oranžovo. Už nevím, kdo nám odevzdal čipy. Po krátkém oddychu jdu pro diplomy. Hledám je v hromadě na stolech. Nacházím svůj, ale ten mne moc nezajímá. Hledám Mirčin. Dávají mi ho Nábělkovi.

Nechci věřit svým očím, do kterých se hrnou slzy štěstí.

Mirka je čtvrtá.

SUDETY TOUR

Ataman – První Sudety

Na Sudety jakožto můj první silniční maraton jsem se poměrně těšil, nevědouce co mě čeká, nechtěl jsem nic ponechat náhodě. Na pátek si tedy беру volno a již ve čtvrtek jedu na chatu s tím, že se následující den pěkně kompenzačně rozjedu v Posázáví a ještě stihnu posekat trávu, protože v sobotu na to nebude čas a nedělní hluk v rekreační oblasti odsuzují. Počasí nepřálo ani jedné činnosti, protože s železnou pravidelností přšelo, lilo a bouřilo. Takže jsem za pátek přečetl jeden politický thriller a při tom pracoval na energetických zásobách na nadcházející den.

Ráno vstávám v půl páté a místo klasické snídaně jogurt s musli a ovocem si dávám těstoviny s mákem, naložím Ridlýka, zkontroluji zda jsem nezapomněl šlapkodres a v půl šesté vyrážím ze Stříbrné Skalice přes Český Brod na Teplice nad Metují. V týdnu mi přestala fungovat navigace, takže ten dojezd byl trochu komplikovanější. Přesto chvíli po osmé vjíždím do Teplic a parkuji na náměstí hned vedle Quita, který právě snídá v Roomsteru. Cestou k registraci potkávám studenta Malinu a bednaře Astrala. U registrace se tvoří malá fronta, ale jako předem přihlášený to mám bez fronty a s tričkem a to se vyplatí. Na náměstí je již poměrně živo, cyklisté se rozjíždějí a policisté pomáhají a chrání. Jediný kdo z toho mumraje vyjde asi otráven je prodavač ponožek, který má svůj stánek na parkovišti, které dnes místo klasických výletníků obsadili cyklisté a ti mu asi moc vydělat nedají. Za chvíli dorazí Laco s Pedrem, kteří byli zřejmě doplnit zásoby v blízkém konzumu. Dnes si Laco překvapivě odpustil hlášky o našich korunách a nevytahoval se s jejich Eury, ale za to vytáhl nějaký zážitek z uplynulé noci, který v žádném případě nebudu komentovat. Pak se ještě objevila Míša, TinkTink a Gavoš a všichni čekali na Kolíkáče, který měl dorazit s návleky.

Takže dofoukneme kola, doplníme bidony, nacpeme kapsy a jdeme se s Quitem lehce rozjet. Zima je jako blázen, teploměr ukazuje 8 stupňů a v tom větru je to docela peklo. Beru si návleky na nohy a dres s dlouhým rukávem, ale stejně to není žádný šlágr, snad se během těch pár následujících hodin zahřeji. Pak ještě poklábosím s Kolíkáčem a Pedrem o taktice a jdeme na start, kde zjišťuji, že jsme se rozhoupali poměrně brzo a pěkně se řadíme na chvost té masy cyklistů. Zde hledáme orange dresy a nejlépe si stojí asi Gavoš, který je kousek za Hruškou. Nezbytné upozornění, že po startu se nezávodí a 10 minut po desáté je odstartováno. Začátek je poměrně v klidu, až po avizované siréně za viaduktem se to rozjede. Z profilu trati jsem věděl, že začátek je rovný, takže balík jede pohromadě, ale už jsem se těšil, až se to trochu nadělí, protože každé zúžení, resp. odbočení spočívalo v prudkém dobrzdování balíku a čím dále v balíku člověk byl, tím ty změny byly markantnější. Po startu jsem si hlídal Kolíkáče a snažil se na něho docvaknout, Quita jsem viděl ještě více vepředu. Když jsem konečně Kolíkáče dojel a míjel, čekal jsem, že se za mě pověsí, ale zrovna s někým klábosil, tak jsem ho nechal být, že si mě dojede. Mezitím jsem docvakl Quita a řekl jsem mu, že Kolík je kousek za mnou a snažil se držet nasazené tempo. Pak mě dojel Kolíkáč, který mě informoval, že Quit měl defekt. Následuje nějaké okno a vybavuji si až skupinu, kde byl Gavoš a první z větších kopců, kde mi ta skupina ujela ve sjezdu. Jeli jsme asi 4, ale nebyl zájem skupinu, která byla na dohled sjet, takže se jelo podle toho, kdo byl zrovna na špici. První občerstvovačka byla bez zastavení, pouze výměna bidonu a banán a vykristalizovala se nám poměrně pěkná skupinka asi 6 lidí, kde se docela jelo a cestou jsem sbírali a zase ztráceli odpadlíky. Opravdu si nevybavuji názvy těch vesnic a městysů, kterými se projíždělo, ale vstúpil se mi do hlavy výjezd za železničním přejezdem, ten byl z toho všeho snad nejhorší (asi Odolov). To už jsme s sebou měli jednu Volvo Hase dívčinu, která jela na bednu a stáhali jsme Merid'áčku, která jela před námi a posléze i s námi. Údajně před sebou měli mít pouze Kábrtovou (ale jak jsem pak z výsledků zjistil, děvčata nepočítala s výbornou Polkou, která vyhrála poměrně jasně), takže se holky hlídaly a jelo se pěkně pohromadě. Na další

občerstvovače jsme se dohodli na zastavení, takže obložená houska, cola a výměna bidonu. Zde jsme nabrali další lidi, kteří nás dojeli. Nejhorší zážitek s celých Sudet jsem měl v jednom sjezdu, kde byl v protisměru slušný provoz a kluk přede mnou vymetl díru jako kráva a já samozřejmě také, takže bidony litaly a fakt jsem měl co dělat, abych nevyletel z kokpitu. Průjezdy Adršpachem byly také poměrně adrenalinové vzhledem k velkému provozu jak aut a autobusů, tak i pěších turistů, které krotili pořadatelé na označených přechodech pro chodce, aby nám nevběhli pod kola. Předposlední serpentinový kopec byl také docela výživný, ale nikdo neměl chuť za to brát, takže pěkně pohromadě až do Teplic, kde nás čekal ten cílový krpál. Tam už jsem cyklistiku trochu proklínal, ale ten pocit po přejetí cílového koberce je k nezaplacení, ještě když člověka povzbudí vysmátý Malina. V cíli gratulace s přítomnými Šlapkami a již se spouštím z kopce dolů, kde ještě v protisměru povzbudím do cíle stoupajícího Kolíkáče a trochu se vyjedu po Teplicích. Vzhledem k tomu, že potřebuji být v 7 večer zpět na grilování, neabsolvuji ani pozávodní zhodnocení s kolegy (za což se dodatečně omlouvám), na parkovišti se loučím s Malinou a Astralem, který zase zajel výtečně a valím na chatu. Klasicky zase zakufuji a motám se přes vesnice, ale i se zastávkou na kávu u pumpy stíhám.

Celkově to zhodnotím tak, že přestože jsme se odchýlili od plánované taktiky, se mi závod moc líbil a užil jsem si to. Byl to můj první silniční dlouhý maraton, nevěděl jsem co mě čeká, takže jsem se podvědomě šetřil, abych se „nevyndal“ v půlce a pak trpěl. Takže rezervy byly, je co zlepšovat, druhý den jsem byl úplně v pohodě a v 7 ráno jsem si dal úžasnou kompenzaci v probouzejícím se Posázaví. Jo a aby toho nebylo málo, tak jsem pak vytáhl sekačku a posekal trávu v neděli, což absolutně nesnáším a vždycky nadávám, kterej buz.... si nedá ani v neděli pokoj .

Cancellara – Sudety ve společnosti šlapek

V pátek kolem 22 hod přijíždíme do Teplic nad Metují. Jsem dost unavená po celotýdenní práci a zařizování. Tak se snažím jít brzy do postele a tak mi Martin pomáhá ještě vyměnit pláště a zašroubovat šroubek na kufrech, protože jsem někde jeden ztratila. Moc jsem se v pensionu nevyspala, probudila jsem se asi 5x za noc, ale ráno se cítím dobře. Tak vyrážíme na start. Potkávám známé tváře ze šlapek a na start se řadím vedle Laca a domlouváme, že pojedeme společně. Jupííí, mám parťáka :o) Tak a odstartováno, při vyhýbání aut u silnice mi někdo ze zadu najel do kola, ale naštěstí se nic. Pak přichází ostrý start a výstřel za šraňkami a pěkně se to rozjíždí, už zase jedu kaši, ale ze skupinky odpadám, ale Laco s Pedrem mě dotahují a jedeme v celkem početné skupině, ale v mírných brdkách si docela dávám, cestou potkáváme Quita, který píchnul, tak Pedro zpomaluje a čeká na něj a já s Lacem pokračuji dál ve skupině. Skupinka se různě rozčleňuje a my se snažíme být v té rychlejší, po 30 km máme rych. průměr 35,2 km/h, tak si říkám, že je čas trochu ubrat přeci máme před sebou 170 km v kopcích. I Laco to navrhuje a tak zvolňujeme a s odpadlíků tvoříme cca pětičlennou skupinku. Po 60 km máme rych. průměr 30,1 km/h. Různě se to trousí, někdy jedeme ve čtveřici, někdy jen s Lacem ve dvou. Laco mě nechce pustit ani na špici, říká něco v tom smyslu, že můj čas teprve přijde. Umírňuje mě v kopcích, ať to nehrotím, že máme ještě to nejhorší před sebou. Sudety jedu poprvé, takže trasu neznám a jen si představuji, co mě může ještě čekat. Dojíždí nás Quit a tak jedeme v třech, paráda, funím klukům na záda a držím se jich jak klíště. Na první občerstvovače rychle popadám housku a doplňuji bidony a jdu rychle lulat za kamióň, ať se mi jede víc zlehka. Rychle sundávám ještě nákoleníky a nárukávníky, protože se udělalo velmi pěkně a sluníčko mě připaluje a je mi hic. Pedro akorát dorazil na občerstvovačku, tak jede s námi. Po sjezdu na nás Quit pokřikuje, ať jedeme, že má problém s kolenem a že to nejspíš stočí na krátkou trať. Tak si užívám pozornosti Pedra a Laca, kluci se perfektně střídají na špici a zase mě do předu nechtějí pouštět. Laco má svůj plán a tak se ho držím. Jede se mi s nimi parádně. V takové milé společnosti ty kilometry utíkají téměř sami. Cca na 100

kilometru Pedro zvolňuje a tak pokračujeme s Lacem sami, občas s námi jedou ještě dva chlapíci, ale téměř nás táhne Laco, takový výkon, to se to za ním skvěle šlape. V kopci si špatně přehazují a tak mi spadnul řetěz, jen na pár vteřin přibrzdím a rychle nahazují a frčíme dál. Před sebou máme Odolov, zde zjišťuji, že měl Laco pravdu, zde se opravdu ušetřené síly hodí, dost tu trpím, je to z mého pohledu nejhorší a nejprudší kopec na trati. I ten nejllehčí převod se mi v tuto chvíli zdá nejtěžší, rveme to na horu a dost mi to dává zabrat. Za vrcholem nás čeká občerstvovačka, akorát nás tu dojíždí Pedro, ale zastavuje tu, tak zatím pokračujeme napřed jen s Lacem. Pravidelně celou dobu cpu do sebe nějaké jídlo a hodně piju, takže se cítím velmi dobře, ikdyž únava je znát, trať je náročná a kopcovitý terén rozhodně síly ubírá. V posledním stoupání si zas špatně přehodím a řetěz mi padá přes kazetu, už jsem trochu prošitá, tak rychle opět nahazují, rozjíždíme se do posledního stoupání, ale jde to ztuha. Po té sjíždíme do Adršpachu a zde jsem jak utržená ze řetězu, šlapu co to jen jde, abych se do cíle dostala do limitu, který jsem si stanovila kolem šesti a půl hodiny. Pod cílový kopec přijíždíme s Lacem společně. Laco mě hecuje ať jedu a ať se neohlížím na něj. Tak si to poslední stoupání dávám jako takovou časovku do kopce z posledních sil. Poslední kilometr je nekonečně dlouhý, už si říkám ještě pár metrů a jsem v cíli. V protisměru ve sjezdu mě míjejí cyklisti, jak já jim závidím, že už to mají za sebou, zdraví mě, ale jsem v takovém transu a sotva popadám dech, že jen pokyvují hlavou. Protínám cílovou čáru a jsem šťastím bez sebe, že to mám za sebou. Jsem dost vyřízená, sotva vnímám okolí. Laca v kopci dojíždí Pedro, takže nakonec dojíždějí do cíle společně. Tak moji milý parťákové, děkuji mnohokrát, že jsem mohla jet ve vaší milé společnosti, bylo to skvělé, bez vás bych si to tolik neužila. Bude mi ctí si to s vámi zas někdy zopakovat. Nakonec můj polar naměřil 6 hod 33 min včetně pauz na občerstvovačkách, rych. průměr 26 km/h takže spokojenost. Byl to krásný závod, organizačně dobře zajištěný, výborné značení a všude regulovčící, pěkná kopcovitá trať a vyhlášení na příjemném místě. Cestou domů v autě tuhnu a do postele lezu skoro po čtyřech, ale s dobrým pocitem, že jsem jela na plno.

Gavoš – Sudety podruhé a lépe

Po roce opět stojím v Teplicích pod bránou Redpoint a přemýšlím o následujících hodinách. Minulý rok ve mně Sudety a jejich 9 kopců zanechaly hlubokou brázdou v podobě 14 denního nechutenství při pohledu na cokoliv, na čemž by se muselo šlapat, a tak mám z dnešního závodu oprávněný respekt. Faktem je, že letos mám najeto nyní již skoro více jako loni celkem, pod stromeček jsem si nadělil karbonový dáreček a minulý týden se mně povedl skvěle závod K. Vary-Unhošť, ale i tak jsem si nedával před závodem žádné konkrétní cíle. Při prvním letošním maratonu (Mamutu) jsem sice objel jen krátkou trať, ale ve společnosti mého kamaráda, cyklistického vzoru a učitele Jirky Hledíka. Jelo se mě s ním skvěle, jezdí profesorsky, a mě nabíjí energií fakt, že s takovým cyklistou ujedu při závodě pár kilometrů a něco se poučím. Je pravdou, že Jíra zatím jen trénuje, jeho vrchol sezóny přijde při ultramaratonech, takže asi by jeho závodní nasazení vypadalo jinak, ale já jsem za takovou společnost opravdu rád. Před startem se spolu jedeme krátce projet a rychle co nejtěsněji pod startovní bránu. Pokud si správně pamatuji, první kilometry jsou tady ve stylu kamikadze, taky že ano, jede se buď hrana, nebo se stojí (jakékoliv auto v protisměru okamžitě vytváří lidský špunt, ze kterého následuje špurt do další neplánovaného zastavení). Jízda vepředu se vyplácí, pod prvním kopečkem chytáme početný balík a společně se sápeme poměrně rychle do Honského pasu. Jede nás asi 20-25, ale zatím se to živelně přelévá, chvíli nás jede 5, potom 30. Ve sjezdu dolů si vytvářím dnešní rychlostní rekord a dole pod kopcem se vytváří skupinka asi 25 lidí, jenž se ukáže již jako poměrně stabilní. Sice se zpočátku jede poměrně chaoticky, každý hup znamená nástup nějakého „závodníka“, ale vždy ho skupina za chvíli docvakne a jede se pohromadě. Pod Bukovicemi si v ostré levotočivé zatáčce vzpomenu na loňský rok, kdy tady zaspal pořadatel a my s Icem místo doleva jeli rovně.... Ve stoupání na

Bukovice se jede docela ostře, zase se to trhá. Hlídám si Jíru, jedeme spolu a zůstáváme v druhé polovině skupiny. Na vrcholu hulákám na spolujezdce, snažím se je vyburcovat, taky že jo, 3x odstřídám s Jírou a jsme opět v jedné velké skupině. Pořád si říkám, neblbnout, jezdí hlavou, to horší teprve přijde... Nechávám tedy mládežníky jezdit špice, zapikávám se do konce skupinky a vezu se. V mírném sjezdu z Police svačím, doplňuji energii a zjišťuji, že se mně chce již od startu na malou Doposud na tyto myšlenky nebyl prostor, ale můj močový měchýř se začíná ozývat již častěji. Nicméně si říkám, teď ne, teď ne, nemůžu vypadnout z takové grupy, to ne. Jíra mě na Mamutu radil, ať se pochč... dovnitř. Dodnes nevím, co tím myslel... Vzpoměl jsem si na Kuřete a jeho historku z minuloročního Rampa, a zkonstatoval že až bude nejhůř, tak to zkrátka pořeším taky takto (zasvěcení vědí...)). na vrcholu dalšího většího stoupání na Solovnickém Dvoře беру jen banány a tradá dolů. Po sjezdu nastává pro mě poměrně nepříjemný úsek trati, takové utahovací stoupání přes Jívku. Mám pocit, že fouká dost ostře proti, a opravdu se mě chce brutálně čurat. Jede se ovšem pořád docela zostrá, jsme na nějakém 80-90 km a mě je jasné že pokud bych tady zastavil, tak se s touto skupinou můžu rozloučit. Poznávám vesnice, jimiž projíždíme a zjišťuji, že budeme projíždět vesnicí kde, jsem včera spal s rodinou. Taky že ano, vjíždíme do Hodkovic, a naprosto neplánovaně potkáváme u silnice Naďu s Karolínkou a hulákáme na sebe. Toto mě opravdu brutálně nabudilo, cítil jsem se výborně, úplně jako kdybych teď vystartoval. Teď už nás čeká jen mírně z kopce, a jsme v cíli prvního kola, tj. v Teplici, a to znamená rozdělení skupiny na dvě poloviny. Před dělením jsem se bál, že tam zůstaneme s Jurou sami, ale naštěstí dělení proběhne opravdu téměř na poloviny. Kouknu na kompjůtr, a trochu se zděším. AVS 33,5 km/h. Ajaj, tak to bude na konci bolet, pomyslím. Začínáme opět nestoupávat na Solovnický Dvůr, jede nás takových 10 kousků, mezi námi jede i Jana Kábrtová. Říkám si, to není možné, já, zatím vždy jen „účastník“maratonů, a jede s takovou prestižáčkou.. Na Solovickém Dvoře je druhá občerstvovala, a já se těším, že se konečně vyčůram. Ovšem situace se vyvinula trochu jinak Beru banán, ionťák, a za občerstvovačkou zastavuji, stahuji kalhoty, šahám mezi nohy a v tom projíždí Jíra a řve na mě, dělej ser na to, jedem.

Zkoprním, skupina je v tahu, takže opět smůla, natáhnout gatě, nasucho polknout a mazat dolů.. No nic....) Ve sjezdu jedu opravdu šrot, v zatáčkách riskuji, ale pod kopcem už jedeme zase společně. V tuto chvíli nepřeji nikomu, abych ho někdy v budoucnu častoval podobnými slovy, jakými označuji členy našeho stádečka. V mírném klesání ve Stárkově nás míjí žluté auto Kastaru, z okna na mě huláká Karel Stárek (), že jedeme skvěle, jestli něco nepotřebuji. No ne, dneska druhá neobjednaná psychická podpora, беру od Karla z auta housku, doplňuji bidony, a připadám si jako na Tour. Později zjišťuji, že to byl pro mě klíčový moment, kdyby Stárka ve Stárkově nebylo, asi by mě došlo z nedostatku vody a hladáku. Co mě trochu dělá starosti, je Jirka, ptá se mě, jestli nemám náhodou magnesium, já mám poslední, ale nabízím mu tablety od Enervitu, bere si jednu, snad to bude dobré. Začínám poznávat okolní krajinu, sakryš, tady někde bude obávaná Krkavčina, tady jsem už minulý rok zdechnul. Taky že ano, jde se na to. Polknu Enervit, pomodlím třikrát Otčenášek, a jedem. Krkavčina je utahovací, do vesnice se jede relativně rychle, ale stíhám, ovšem za vesnicí se kopec zvedne, přijde mě, že se mně jede podezřele dobře, čekám, kdy mě dojde, a odpadnu. Nahoře jsem ale ve skupině, otáčím se, kurník, kde je Jíra. Jíra nikde, skupina jede, zkusím se propracovat na čelo, trochu to zpomaluji, jedu co nejpomaleji co se dá, třeba nás Jirka dorazí. Ovšem kolegové jsou jiného názoru, berou za to, no nic, Jíro promiň, ale jedu. Munilý rok jsem tady zůstal, už jsem jel v křečích, chci využít každé chvíle ve skupině. V klesání do sebe láduji gely, tyčku, Magnesium. Víím proč, ODOLOV čeká. Název ve mně evokuje Pána Prstenů, a to pavoučci Odulu, která číhá na chudáka Gavoška, aby ho svým nenasytným 19% stoupáním připravila o zbytky morálu i fyzických sil. Taky že ano, u přejezdu se začínají ozývat nohy, néééé, to nechci, minulý rok jsem se tady válel jako vepřík v trávě, já chci jet, dneska to půjde, hecuji se, řadím to nejmiň, co jde, snažím se točit, a říkám si, že toho přeci musí mít plné kecky

všichni. Hypnotizuji zadek Kábrtové přede mnou, to je neuvěřitelné, jakou má ta holka sílu. Nějakým zázrakem přežiji krizi, nahoře беру banány, pití, fuj, to je opravdu odporný kopec. V následném sjezdu se zase sjíždíme, jede nás nyní 7, včetně Jany. Přichází ovšem úsek trati, který úplně nenávidím, po sodě na Odule, relativně krátkém sjezdu se zase jede do mírně kopce, navíc krajina je oteřená, fučí do tlamy, a vůbec není prostor na odpočinek. Myšlenkami jsem již ovšem na předposledním kopci, na Závoře, říkám si, když už jsi vydržel až sem, tak nebuď idiot a nepusti to teď. A tak šlapu, tupě zírám před sebe a zatím držím. Dokonce protočím pár špic. A je tady Závora, konec je na Sudetech snad nejhorší ze všech maratonů, posledních 50 km je fakt ostrých a teď tohle. Aspoň že je tady stín. Ovšem hned po přejezdu opět přichází křečová víla, Závoru jedu na morál, skupina se dělí na 2 části, zůstávám v druhé, už opravdu nemám sílu. Konec tohoto kopce se trochu narovná, z posledních zbytků sil řadím velkou, zvedám se a docvakávám první skupinu. Tak teď už dolů do Teplice, jedeme šrot, kluci se úplně zbláznili. Koukám na computer, hýkám radostí, snad to dám za 30 průměr. Začínají se ovšem vracet zase křeče, i tady z kopečka, Jana mě dává nějakou tabletku. Rozhoduji se, že poslední kopec nepojedu na kref, prostě dojedu do cíle. Před odbočkou vpravo se loučím se skupinou, chytám opravdu velké křeče do lýtek i stehen, a společně s Janou se plazím do cíle. Poslední 2 km mě křeče opouští, zrychlují, tak 100 metrů před sebou vidím cyklistu, sakra, už nemám na zrychlení, dojíždím do cíle, byl to Tink, dal mě 10 vteřin. Grrrrrr. Nicméně jsem šťastný jako blecha, první dlouhý maraton, který jsem se vyloženě neprotřápl, křeče a bolest k těmto trasám patří, ale dnes to bylo snesitelné. Mám opravdu velkou radost z toho, že mě nezlobil žaludek, průvodní to jev minulých let. Jíra doráží chvilku za mnou, musel se na samotku potrápít na tom větru.

Krátké „datové“ shrnutí Sudet z :

165,9 km, AVS 30,1, AHR 156 tepů – docela čoočka

Vypil jsem 2 ampule Magnesia, snědl 2 banány, 4 tablety Enervitu, 2 gely Enervit a 1 Shlehu.

Večer 3 Plzně a sežral půl ledničky

Kolíkáč – Čekám dál

Sudety a nebo Peklo? Velké dilema rozřešila rodina, chceme vidět skály . A tak se v pátek balíme a mezi bouřkovými přeháňkami a výsvity slunce si to hasíme na Hradec, Náchod a přistáváme v soukromí u jedněch dobrých lidí v Teplicích. Počasí stále nevypadá dobře a tak menším autovýletem objíždíme Adršpach a já bedlivě koukám, kde se budu zítra dozajista trápit. Hlavně ten cílový kopec je parádní a to ještě nevím co je Odolov, Závora, Honský pas a jiné lahůdky na trati, co jsem vyčetl z reportů z minulých let. Na večeri se scházíme s Gavošovou rodinou a domlouváme taktiku skupiny B.

Noc proběhla bez problémů, a ráno nastává nejtěžší rozhodování, co na sebe. Venku docela chladno a stále ještě zamračeno s větrem. Ale předpověď hlásila, že by pršet nemělo, snad se trefili. Na náměstí už hledám oranžové bojovníky, kecám s Quitem a slovenskými bratry a sleduji, že startovní prostor na náměstí se nějak moc neplní, až po chvíli zjišťuji, že se startuje přímo u infocentra. Tý brd'o, tak tam už je hlava na hlavě, lezeme někam do zadních řad, vedle mě Ataman, Quit a Pedro, snad se prokousáme po startu blíže k čelu, kde je Gavoš s Jírou Hledíkem. Dav se dává do pohybu a je to lahůdka, rovinatý profil všechny drží po kupě, v protisměru autobusy a o špunty není nouze. Tak tohle by chtělo vyřešit, aspoň oddělit dlouhou od krátké ...

Zdravíme Cancellaru a začíná stíhací jízda za Gavošem, Ataman a Quit jedou jako protržený, vůbec nedokážu reagovat a jen se tupě hákuji vždy na konci skupiny, které se už začínají tvořit. Najednou Quit mává rukou, defekt, do háje, to je pech! Jde zkušeně ke krajnici, jen se zeptám, jestli má vše a drtím to za Atamanem. Už se to vcelku roztrhalo, čelo je asi nenávratně v čudu a s ním i Gavoš. Ale Ataman je šílenec, furt tahá špice a najednou před Broumovem jsme odměněni, jsme zpátky v v čelním balíku. Teď se přisát ke Gavošovi a

Jírovi a skupina B se může dát do pohybu. Ataman do toho jde a hypnotizuje záda Gavošova narozdíl ode mě, který se stále nemůže balíkem protáhnout aspoň do jeho půlky, furt to cuká, v příkopě si ulevuje Červajz a Klímič, ty musím háknout a vyvézt se s nimi. Ale je tu magnet, vítr a terezín k Honskému pasu, nemám na to je uviset a tak jedu v krajnici, abych aspoň trochu byl schován. A už se to děruje, do háje, vidím Atamana, jak už si zkušeně šlape za Gavošem a já nejsem schopen zrychlit, díra narůstá a Honský pas se přiosťruje, ještě zkusím ze sedla, ale už je to takové jalové, nikdo se nepřidává, sám nemám šanci je sjet. Uvidíme z kopce co bude následovat, jestli bude nějaká šance.

Zalehnout a jede se, ještě je v dáli vidím, když tu najednou zvuk, jak kdyby se plášť dřel o rám. Do prdky, já snad taky defektim, začnu šlapat a ustalo to, asi nějaký list nebo co. Ale po chvíli zase, tak to je v háji, zastavuji a vše kontroluji, ne nepíchl jsem, ani kolo se neuvolnilo, nikde nic nedře. Okolo mě prolítne asi 20 lidí, rychle nasedám do sedla a zkouším se někoho chytit. Nálada je na bodu mrazu, skupině B nestačím, kolo není ve 100% stavu a brdky a vítr taky nekončí. Jedeme po dvojičkách, v kopích občas někdo odjede a zase někdo jiný přijede, pak se utvoří jakás takás skupinka, ale v Teplicích to většina ohne do cíle krátké tratě, tak zase jedeme jen ve třech kusech, z toho jeden kus je dívčina z Polska, tak aspoň nějaká panoramata. Před bufetem před Stárkovem, nás konečně dojíždí skupina, většinou postarších borců, kde spolupráce nevázne a trochu se jede. Jak neznám vůbec trasu, tak moc nevnímám kudy jedeme, z letargie mě probere jedině hvízdání ze zadního kola, které se opakuje v každém sjezdu. A pak Odolov, opravdu hezká stojka, zakončená bufetem, kde si dávám dnes již druhou housku, mají je tu již krásně obložené salámem a sýrem a zabalené v papírovém sáčku.

Jsme asi na 140km a začínám konečně trochu závodit, aspoň mi to tak připadá. S pocitem, že by se někde za zatáčkou mohl zjevit Ataman či Gavoš, se snažím rozpohybovat borce okolo sebe. V Radvanicích se utrávám a v kopci, který si myslím, že už je ten poslední na Závoru se pokouším sjet někoho v dáli před sebou, pak sjezd do Chvalče a říkám si, tak a za chvíli Adršpach a jsme pomalu v cíli, ono by těch 5:40 mohlo padnout. Ale přichází kruté vystřízlivění, silnice se zase začíná zvedat někam do nebe a teď teprve přichází serpentiny o kterých tak básnil Gavoš, jak tu před rokem křečoval v každé zatáčce. Týýý bláho to je krása, zatáčka střídá zatáčku, člověk je v lese ukrytý před větrem a sluncem, jen kdyby to nebylo tak dlouhé a na 150km. Sjíždím osamocen do Adršpachu a jedu si časovku do cíle. Přemýšlím, jaký je to vlastně zázrak, když se ta skupina na maratónu povede a jaký je to zážitek. Teď jen slepě točím a kilometry naskakují hrozně pomalu. V Teplicích jsem odměněn, sjel jsem si Vokolky a Hrušku! Malou kaňkou na tom je, že Vokolci už byly převlečeni v džínách u auta a Hruška se vyjížděl a klábosil s kamarády

Ještě cílový brdek, dolů sjíždějí už dojetí borci a většina ještě povzbudí, je tu i Ataman, Astral a Malina, kteří parádně hecují, koukám na budík a aspoň těch 6 hodin by mohlo padnout a tak se motám do cíle. Jo, je to tady, Quit se na mě vrhá a sděluje, že to mám pod 6 hodin. Bohužel pro něj závod skončil ze zdravotních důvodů

Vyhlášení se koná u malebného zámečku, kecáme se všemi dojetými a tleskáme podíím a s nadějí čekáme na tombolu ... a zase nic Hezkým zakončením Sudet je, že nejhlavnější cenu, kolo, vyhrává borec, který zrovna dojel kolem 19 hodiny do cíle na polorozpadlém stroji. Tak ten si to zasloužil

Sudety jsou náročné hodně zubatým profilem, kopce tu nejsou až tak dlouhé, ale za to je tu hodně stojek. Mě se bohužel nepodařilo uviset Gavoše a Atamana, kteří parádně naladili formu, a i technické problémy (nakonec to byl nenamazaný ořech, to víte já pečlivý mechanik) mě neumožnili zažít pocity, které znám z minulých let ..., ale zkusím to letos nevzdat a čekám dál

RAMPUŠÁK

Cancelara – Rampušák mě vysál jak houbu

Byl to nejtěžší závod, co jsem kdy zatím jela. Start do kopce...ten jsem vyjela jak časovku do kopce, abych se udržela s nějakou rozumnou skupinkou a pak sjezd a takhle neustále téměř do kola.....kopec sjezd ...cca 20 km jsem jela ve velké skupince, ale pak se to v kopcích roztrhalo neskutečným způsobem. Tak jsem do 115 km jela s Pedrem, byl mou velkou oporou, na špici mě nechtěl pouštět, občas jsme se chvílemi přidávali k různým skupinkám. Pedro mi přizpůsoboval tempo a staral se o mě jak o nemluvně, ptal se mě pravidelně, jestli je vše v pořádku, jak se cítím, nabízel mi gely, otvíral mi je, taková úžasná péče. Na první občerstvovače jsme popadli rychle vodu a jídlo a pak jeli společně až po rozdělení tratě, kde jsme hned dojeli další šlapky HonzuA, Jestřába a Petra Matouška. Měli pravděpodobně „lulu“ pauzu a čekali na nás, no paráda, vytvořili jsme parádní šlapkovský mini balík a jelo se parádně. V kopcích si každý jel za svý, takže jsem se tam pěkně potrápila, hlavně trojkombinace kopců na Šerlich, to byl výcuc....na občerstvovače jsme se na hoře všichni zas sjeli a já tam přijela vysátá jak houbu. Popadla jsem jídlo pití.....Jestřáb na mě prohodil: „To byl orgasmus co?“ Já jen přikývla a řekla: „To teda jo!“ a svištěli jsme si to dál. Síly mi ubývaly, byla už jsem trošku i jetá, takže mé reflexy a soustředění na jízdu slábly. Po 120 km jsem toho měla už plný zuby, ale kluci mi byli velkou oporou, přizpůsobovali rozumné tempo a ve sjezdech jsem trošku ztrácela, tak trošku zvolnili a já jsem si je buď sama nebo s pomocí Pedra docvakla, tak to bylo super. Na poslední občerstvovače jsme potkali Ježka, ošetřovali ho, držkopád z kola, tak byl pěkně pomlácený, ale statečně to dojel s námi až do cíle. Tak jsme si to v šestičlenné skupince parádně užívali. Posledních 20 km rovinka, střídali jsme se na špici, ale já už byla tak gumová a prošitá, že jsem byla ráda, že jsem se na té špici jen protočila a zase schovala, už jsem mlela z posledního, ikdyž jsem pravidelně jedla a pila, tak už jsem jen ve skupince visela a točila s nohama z posledních sil až do závěrečného brdku, kde HonzaA 500 m před cílem zavelel: „Tak Míšo je to tvoje....“ A já zaspurtovala z posledních sil, Ježek mě ještě povzbuzoval a cíl byl můj....Krupi to viděl a říkal, že jsem tam jela rychleji než on :o). Moje milé šlapky, to byla parádní jízda! S vámi jezdit v balíku o tom jsem vždy snila, konečně si užívám tu pravou cyklistiku a jen vzpomínám na krušné začátky, jak jsem se na závodech trápila na samotku. Šlapkovský balík a lidi v něm jsou prostě super! Jsem ráda, že můžu jezdit s vámi :o) Děkuji ještě jednou moc za milou společnost. Chodila jsem ten večer jak tělo bez duše a svět kolem sebe jsem vnímala jen na půl. Má komunikace byla na bodu mrazu, byla jsem ráda, že jsem to přežila. Pěkně mě to vycuclo a usnula jsem v autě jak zabitá. Z mého pohledu a pocitu to bylo fakt maso. Zajetý čas mě potěšil a bedna s druhým flekem jako třešnička na dortu :o)

kámen úrazu – Rampušák, Kačka, Kašpárek a trpajzlíci

Protože se ostatní Vinohradské šlapky rozhodly pro silničního Rampušáka, zůstalo zabahňování našeho klubového oranžového dresu jen na mě.

Profil trati jsem se naučila bleskurychle. Dva dlouhé kopce proložené menším a pak už jen čtyři krátké kopečky, to celé na třech různých okruzích po zhruba třiceti kilometrech. Na zapamatování nenáročné, ani jsem si nevytiskla tahák na rám. Pořadatelé takticky pomlčeli o počtu nastoupaných metrů, stejně tak jsem nenašla zmiňku o technické náročnosti. Tak jsem vyzvídala ještě na startu. Nemám ráda překvapení stylu nečekaný kopec na jinak rovinnatém závodě, těžká technická vložka na akci známé jako "absolutně neterenní závod skoro pro silničky" apod. Co kdyby tu v Orlických horách na mě nějaká zákeřnost číhala, třeba rovina. Aha, prý rovinky nejsou. No dobrá. Vymlouvat se na kopce není tak originální, ale co se dá dělat.

Hned od startu jsme stoupali. Všechny tři bikové kategorie, od 30 do 90 km, odstartovaly najednou, a tak první kilometry po asfaltu bodly, vyhnuli jsme se ucpání cest při nájezdu do terénu. Nikam jsem se nehnala, přepálení by tady bolelo víc než jinde. Po třech kilometrech jsme zahruli na šotolinovou polňačku, sklon se zvedl, prvně jsem dala kašpárka. To jsem ještě netušila, že pro dnešek kašpárek bude můj největší kamarád. (Záznam z HACu prozradil průměrný sklon stoupání za celý závod 9%. To není málo.)

Výjezd na Bukovou horu vedl větší částí po kamení, kamenech, šotolině, takže bláto nás neohrožovalo. Čtrnáct kiláčků nahoru, s pár krátkými sjezdy, a hnedle bylo nastoupáno přes 630 metrů. Ještě jednou rozhlédnout se do hlubokého údolí, počasí výhledům přálo. Pak krátký hupeček a podle profilu nás v tomto okruhu čekala cesta už jen dolů. Dle kolegů na startu chvíli po bahnitě kořenité pěšině. Hupeček měřil přes dva kilometry. Kořenitá pasáž přišla, ale sjezd byl okořeněný několika výstupy. Pořadatelé se s profilem nepárali, vše pod 1,5 km zamlčeli, jakoby neexistovalo. S přemítáním, jak budou dlouhé poslední čtyři "krátké kopečky", jsem vjela do dalšího kola.

V druhém okruhu ubylo lidí, bylo znát, že spousta jela nejkratší variantu závodu. Také kameny vzaly valem, zůstala jsem jen já. A občas šotolina. Výjimkou byl jeden těžký sjezd, cesta pro kamzíky. V něm kameny nechyběly. Stejně tak prudší úseky v už tak prudkém klesání, ostré vracečky zakončené slalomem mezi stromečky, hrana srázu u kraje pěšiny. Bez sebemenšího pocitu studu jsem seběhla, seskočila, sklouzla dolů.

Objevilo se první bahno. Konec výjezdu na druhý pořádný kopec závodu, rozhlednu na Ládku, jsem částečně tlačila, protože kámoš Kašpárek říkal cosi o tom, že do tohodle se mu nechce, prý prudká stoupání po trávě nerad. Nerozmlouvala jsem mu to, tušila jsem, že ho budu ještě potřebovat a nechtěla jsem si to u něho rozházet. Stále jsem se cítila dobře a myslela si, že nic nebrání tomu, abych se držela plánu a na poslední třicítce zrychlila.

Do třetího okruhu jsem vjížděla jen s jedním bikerem. Tři kilometry po rovině. Ano, po rovině. Nic jsem nenamítala. Ale začátek dalšího kopečku, stojka po polňačce, se mně nelíbil. Bláta i louží bylo dost. Dres změnil barvu, brýle začaly imitovat křepelčí kropenaté vejce, bahno se usadilo mezi půlkami, černé boty se proměnily v hnědé, mokré ponožky studily. 13°C není žádná výhra. Biker za mnou byl jediný cyklista, s kterým jsem se poslední desítky kilometrů viděla. Než mně ujel. Motivace zůstala s šedesátkokilometrařemi na obcerstvovačce ve Štítech. Toto není závod, jet sama. Únava se začala hlásit o slovo, nebylo s kým se prát, zrychlení jsem přesunula na poslední dva kopce.

Konec závodu tvořil nějaký sadista. Von to ved' po loukách, no nezabili byste ho? To mršky travní trpajzlíci mívají největší sílu, drží se zadního kola jak Kačenka Rampušáka. A furt nahoru. Táhle za tím čtyřicetiprocentním výletem po třech to už určitě skončí, říkala jsem si. A vono ne. Jak říkám, nákej sadista si vyhrál. Se určitě v tu dobu vyhříval v suchém na sluníčku a baštil těstoviny. Bůh ví, čím ho trpaslíci podplatili.

Nebudu to prodlužovat. Nezrychlila jsem, bylo mně to putna, když nikoho nevidno. Jen kamarád povzbuzující před cílem mě donutil poslední metry jet. V cíli jsem se necítila špatně, křeče mě nepotkaly, takže tempo jsem si rozvrhla dobře, ani moc, ani málo, prostě akorát. Jelo se mně výborně, dlouhá stoupání se mně zalíbila. A na rampušácký trpaslíky, na ty se příště duševně vyzbrojím.

Kolíkáč – Vládce Orlických hor

Po zkušenostech ze Sudet, kde jsem totálně vybuchl, jsem ani neplánoval na webu tradiční skupinu B, osobní cíl byl uviset Gavose, to bude tahoun a pokusit se pomoci Quitovi a Icemanovi, aby uviseli též.

Důležitý úvodní kopec se jede našťestí rozumně a i díky předstartovnímu postavení v balíku držíme i po sjezdu do Lanškrouna čelo, v okolí se pohybuje Iceman, Quit i Mirek, jen Gavos není v dohledu, ale startoval ze zadních pozic, a tak si dává někde z námi. Ve stoupání na

Výprachtice se pomalu mezi nás mísí kolona doprovodných vozů a když vidíme, že je tu s námi i Jíra Hledík nesnažíme se za každou cenu držet čela, už si jedeme naše tempo, Quit bohužel inkasoval menší zásek, ale věřím, že si nás ještě sjede. Hoblovnu si tedy užívám s Icem a Jírou a s dalšími borci a ve sjezdu přes Orličky už na nás ze zadu huláká Quit a parádní jízdou si nás sjíždí. Tak to bychom měli, ještě kdyby se to podařilo i Gavošovi a skupinu máme po kupě. Zálužan Mirek nám ujel, letos mu to lítá, uvidíme kolik nám nadělí . Utvořil se cca 20-30 členný balík, který profrčí bez zastavení přes první bufet na Mladkově, já si urvu jednoho banána a valíme to na Pastviny. Quit furt sejčkuje, že balík jede moc rychle, v jednom stoupání ho trochu potlačíme a při otočení zpět vidíme v dáli za námi ohromný pestrobarevný flek, Quitovi tedy radíme, netlač na pilu a nech se vcucnout do balíku za námi, stejně si nás za chvíli sjede. A je to tak, po chvíli je tu Gavoš i s Quitem, hulákáme nadšením na sebe, utvořili jsme parádní grupu a vidět jak čtyři orange se tlačí na špic, to je skvělý pohled a zážitek. Iceman jede jako dobře namazaný stroj, jeho problémy s naraženým hrudníkem, se zdají být zažehnány, Quit tvrdí muziku a o letošní Gavošově formě netřeba hovořit.

Dělení tratí, vše klapě podle plánu, odbočilo s námi asi 20 kousků, cestou do Luisina údolí ušetříme drahocenné síly v závěťtí. Jede s námi i Vláďa Černohub (CKKV), to Icemanovi trochu nahání vrásek na čele , trasa se teď nepříjemně vlní, ale skupina drží po kupě. Pomalu se blíží rozhodující okamžiky letošního Rampušáka, trojkombinace Luisino údolí, Šerlich a Komářů Výška dokázala v minulosti zle rozložit již spoustu borců. Je tu Zdobnice, sklon začíná přitvrzovat a bohužel Iceman začíná hlásit, že tělesná schránka po pádu není ještě v pořádku a potřebuje jet svoje tempo, ani pár povzbuzení nepomáhá, nedá se nic dělat, s bolestí v srdci necháváme Icemana svému osudu. Špici teď okupuje Gavoš s Jírou a jejich tempo nevoní dalším borcům, kteří pomalu couvají, bohužel jedním z nich je i Quit, jsem rozpolcen, co teď? Zdá se, že ani letos mi nebude souzena větší orange grupa, která by prolítla Orlickými horami, mám to risknout s Gavošem, zatím se mi jede dobře, měl bych to zkusit. A tak sjezd do Deštné už si chrochtám v závěsu jen za Gavošem a Jírou a sbírám veškeré síly na Šerlich, který v hejnu much určitě zase tradičně protrpím

Ale letos je tomu všemu naopak, žádné mouchy, žádná krize, dokonce na mě musí Gavoš syčet, abych zvolnil Jo Šerlich mi sednul, v této mé prapodivné sezóně se jakoby něco začalo obracet k lepšímu ... Na bufetu se na chvilinku zdržíme, jsme tu v čase 3:22, což naznačuje, že by se 30 km/hod. mohlo podařit. Orlické Záhoří proletíme v tvořící se skupině, která vlastně vydrží až do cíle, Gavoš se stává rychloměrem, podle něj se pojede většina následujících kopců. Před Bartošovicemi sjíždíme dvojici, jedním z borců je Ivan Kavula (CKKV) a tak je o zábavu postaráno, špice se pravidelně točí, mě osobně se jede překvapivě dobře, tudíž do sjezdů se snažím vjíždět z první pozice a vyhnout se tak případnému karambolu. Bufet Mladkov vynecháváme a díky zkrácení trasy jedeme nově přes Boříkovice, kde to není žádná selanka, tvrdě se musí makat, dlouhé magnety už nám moc nevoní. Ale sešup do Červené Vody je nám zaslouženou odměnou, špici hodně točíme s Gavošem, je to parádní pocit, řveme na sebe plni euforii, díky Gávo! A před Štítou se ještě domlouváme, že zkusíme odjet ve dvojici, zdá se, že opravdu závodíme

A podařilo se, odjeli jsme, jen Jíra nás spolehlivě hákuje a pak v cílové stojce i přespurtuje, Gavoš se ještě na mě starostlivě otáčí, díky, ale já už to jen došmrdlávám, na tu stojku prostě zase nemám

Večerní Heroltice, salónek s parohy, to na co jsme se vlastně celý rok těšili a vzpomínali, se obarvil do oranžového hávu, z rozzářených tváří bylo vidět, že za rok, se tady zase snad potkáme s vládcem Orlických hor. Já bych určitě nechtěl chybět

PS

Díky Hanatovi a Quitovi za zařízení ubytování a stravování a všem Šlapkám a CK Záluží za nezapomenutelnou atmosféru.

Laco – Bezproblémový Rampušák a testování pláštěů ANTI-SNAKE

Takže Vážení a milí,rád bych to skusil znova popsat.

RAMPUŠÁK je mýtický cyklomaraton. Je absolutně bezprecedentní, gigantický .

V roce 1998 jsem ho jel po prvé . Tehdy měla dlouhá trasa 180 Km a já si na ní netroufnul. S obrovským obdivem a trochu se závisti jsem se díval na borce co dokázali tu dlouhou trasu projet. A jasně jsem věděl co v budoucnu chci dokázat.

V roce 2002 jsem dokázal objet dlouhou. V roce 2003,2005,2007,2008 a teď už i 2009 taky Rampušák je ve své kráse zrádný ,přitom mě však prostřednictvím své magie přitahuje. A já se rád nechám přitáhnout tam,kde sny neumírají a kde se cítím smysluplně . No především tam, kde můžu ve společnosti opravdových přátel chvíli pocítit závan opravdové radosti ze života.

Na letošního Rampušáka jsme tak ,jak v posledních letech často, dorazili vlakem spolu s Pedrem. A vzhledem k tomu,že to z druhého konce druhé republiky máme asi blíž než Naši bratři z Prahy ,tak jsme na ubytovně ze šlapek zase jako první...

Našimi sousedy ve vedlejším pokoji byli Iceman,Quit,Jestřáb a Kolikáč. Do neskoré noční hodiny,nebo spíš do skoré ranní jsem kůli nim nemohl dlouho usnout. Byli neuvěřitelně hluční,jak utržení z řetězu... Nebudu tu psát co jsem jim řek ,když mě pak vzbudili v 5 hodin ráno...Jednoduše jsem se musel vyrovnat s faktem že mi musí stačit 4 hodiny spánku...

Maratón jsem měl jednoznačně v plánu jet spolu se Strejdou. Od prvního metru se toho držím.Vzhledem k tomu že cítím pořád zbytky únavy ze Sudet,rozhodně nemám v plánu nic hrotit. Zkrácení trasy by mě určitě za jiných okolností moc mrzelo,ale teď to paradoxně vítám. Cyklisty kolem sebe moc nevnímám, já si jedu svoje,se Strejdou si na kole rozumíme absolutně bezvadně ,Na plašáky a hrdiny kteří odbočují na krátkou trasu jsme už zvyklí. Po rozdělení tras zůstáváme sami dva. V podstatě Nám to nevadí.Strejda a jeho neskutečně chytrá hlava ve spojení se zkušenostmi a neobyčejnými charakterovými vlastnostmi ,to je přesně to co člověk jako já potřebuje k absolvování tak náročného maratónu.

Luisino údolí je nekonečné a chladné. Šerlich je bolavý a na Komařím vrchu už cítím nekompromisní únavu pramenící nejen ze Sudet,ale i z nedostatku spánku.

Mám tu jen Igora,svoji vůli a svoje sny...

50 Km před cílem opravdu věřím že sen nezemře ani dnes...

Strejda Igor je pro mě obdivuhodný člověk a drahý přítel. I díky němu mají moje sny pořád reální podobu. Jak se cíl blíží bolest už je opravdu nesnesitelná. Bolí mě záda i nohy. Pýchá mě v hrudi... Ale jak je cíl stále blíž cítím tu opojnou vášeň která pramení z přítomnosti ostatních šlapek. Myslím na to jak všichni večer společně usedneme ke stolu . Jsem tím úplně opojen...

V cíli zažívám uvnitř velice silné pocity,jak pozitivní,tak negativní,protože né všechny Ramušáky pro mě byli tak bezproblémové a já mám v sobě i bolestivé vzpomínky .

Dnes však převládá optimizmus,dnes jsem plný radosti a mám v úmyslu si to pěkně vychutnat.

U společného stolu večer v hospodě zlé jazyky naznačovali ,že pro některé slouží závod jen jako zástěrka.

TESRTOVÁNÍ PLÁŤŮ ANTI-SNAKE

Mnozí si jistě pamatujete jak jsem psal o tom,že Hadovna z Mamuta je kopec tak strmý,že když had chce přelézt na druhou stranu silnice,skutálí se dolů.

V zápětí po zveřejnění mého příspěvku na webu se mi však ozval jeden cyklistický fanoušek s tím,že v některých oblastech Itálie a Francie se hadi tak přemnožili,že podobné případy jsou zde na denním pořádku .

Takový kutálejší se had ve strmém stoupání však může cyklistovi ,snažícímu se o zdolání kopce, velice znepríjemnit život. Totižto pneumatika silničního kola při kontaktu s kluzkou

kůži hada snadno podklouzne a dochází k pádu a v četném počtu případů k nepříjemnému až vážnému zranění.

Konstruktéři i inženýři známe pneumatikářské firmy Nonticental proto přišli s revolučním řešením: Pláště ANTI-SNAKE

V principu jde o to, že kůže hada nese kladně nabitý náboj. Z fyziky víme že stejně nabité částice se odpuzují. Proto nové pneumatiky Anti-Snake jsou na svém povrchu nabity taky kladným nábojem . V úvah se bere samozřejmě celá řada různých faktorů a součinitelů a přesná hodnota síly kladného náboje vrchní části pláště Anti-Snake je velice pečlivě vypočítána.

Cyklista který jede do kopce s pláští Anti-Snake ,když potká kutálejšího se plaza ,nemusí udělat vůbec nic,jednoduše pokračuje dál. Vlivem magnetismu je jeho pneumatika nadzvednuta několik milimetrů nad hadovo tělo a cyklista má pocit jako by překonal jenom rutinní malou nerovnost na silnici. Had se samozřejmě nezraněn kutálí dál...

Tuhle skutečnost opomenul známý Český cyklistický komentátor Bobert Rakalář při komentování jedné z etap letošního Gira. Cíl byl ve velice prudkém stoupání a na čelo se náhle dostal jezdec týmu Cervelo, který tuhle etapu i vyhrál. Tenhle jezdec byl pronásledován jezdcem v barvách Braloworldu který však náhle na druhé pozici začal kličkovat po silnici.

Bobert Rakalář se milně domníval že důvodem ke kličkování je špatně zvolení a příliš těžký převod. Omyl přátelé ! Tenhle jezdec Barloworldu nevezl pláště Anti-Snake a v okamihu jak se na trati objevili hadí ,byl si vědom nebezpečí pádu na kluzké hadí kůži a začal kličkovat. Jezdec před ním se toho obávat nemusel, proto že pláště Anti-Snake na svém kole už měl !

Tímhle pana Boberta Rakaláře pozdravuju .

N Sudetách a Rampušákovi jsem měl možnost tyhle pneumatiky vyzkoušet a zejména na Odolově a Šerlichu jsem ocenil jejich kvality.

Přátelé opravdu to funguje a já můžu jen vřele doporučit.

Věřím že na nadcházející Tour de France budou už mít tyhle pneumatiky svoje neoddělitelné místo .

Mirinda – Rampušák a Yettiho vítězství

Po Mamutovi byl Rampušák můj druhý silniční závod vůbec. Všichni mi ho doporučovali a to proto, že je to je krásný závod a navíc, stejně jako Mamut, je víkendovou šlapkovskou akcičkou. Páteční i sobotní pokec v hospodě určitě stojí za to se tohoto závodu zúčastnit. Potkávám staré tváře, ale seznamuji se i s pro mě novými Šlapkami.

Původně jsem byla přihlášená na krátkou 130km trať. Pár dní před závodem byla dlouhá trať zkrácena z 200km na 170km s tím, že se vynechaly 2 poslední kopce. Tak po dohodě a odsouhlasení mým koučem a domestikem Yettim, jsem se rozhodla pro dlouhou, což ale obnášelo důkladnou taktickou přípravu, kterou jsme s Yettim večer před závodem v hospodě podrobně probírali Po dlouhých diskuzích jsme došli konečně k velmi jednoduché a jasné strategii – držet se hned po startu do kopce co nejdéle Strejdy a pak, pokud uvisím, tak se ho držet stále. Jak lehké !

Start. Má dokonale jasná strategie začala pokulhávat už asi 200 metrů po výstřelu. Mé tělo nemá rádo starty ani kopce ... vražedná kombinace Marně jsem se snažila dohánět Strejdův ujíždějící oranžový puntík...no nic. Naštěstí jsem měla skvělého domestika Yettiho, který se o mě velmi hezky staral, ale postupně....

První kopec na Horní Heřmanice jsem tedy nějak vyjela, snažila jsem se hlídat tepovku, nechtěla jsem se zatavit hned na začátku. Ale tělo mě stejně nepouštělo do příliš vysokých tepů. Druhý kopec na Čenkovice byl delší. Kolem mě stále bylo dost dalších cyklistů, kteří to rvali co to šlo. A v tom začal Yetti vytahovat něco z kapsičkybyl to foťák. Lehce nás předjel a začal nás za jízdy, jakoby se nechumelilo, fotit. Myslím, že všechny kolem musel psychicky totálně rozložit – ale to koneckonců možná byla jeho tajná strategie Ke konci

stoupání mě začala dojíždět holčina z královohradeckého Topesto a pomaličku, ale jistě, si mě předjela. Ach ty kopce, má slabina! A pak mi ještě navíc spadl řetěz a holčina byla v nedohlednu. Jenže ve sjezdu z Čenkovic jsme ji s Yettim sjeli a dál jela s námi, pochválila mi, jakého mám skvělého domestika a dojeli jsme k občerstvovačce v Mladkově. Obě dvě jsme si doplnily bidony, něco málo pojedly a chtěly rychle rychle vyrazit. Yetti se teprve vracel z pozarohu, tak na mě houkl, ať jedu, že nás dojede. A taky že jo, za pár minutek ve stoupání do kopce nás jakoby nic dojel. Holčina s námi chtěla jet až do rozdělení tratí, ale pak nějak vytratila tyčku, vracela se pro ni a nás už nedojela.

No a pak to začalo...Luisino údolí, nekonečně táhlý kopec, zde jsem poprvé začala nahlas proklínat nápad dát se na dlouhou. Uff. Teplota klesla z 14 na 13 a to bylo znát. A ještě studenější byl sjezd dolů pod Šerlich. Tělo i prsty jsem měla úplně zmrzlý. Následovalo obávané stoupání na Šerlich. Zima asi udělala svoje a ve stoupání se mi začaly ozývat záda, se kterými chodím už týden na elektroléčbu, pač se nemůžu ohýbat. Naštěstí poloha na kole ničemu nevaří. Vystřelování začalo být čím dál nesnesitelnější. A v tom nastupuje můj zachránce Yetti !!! Opět něco vytahuje z kapsičky ...je to zázračný speedstick ! Zastavujeme a Yetti se slovy: „Neboj, nebudu tě ošahávat.“ mi začíná vyhrnovat dres a potírá mi speedstickem bolavé místo. A jedem dál. Speedstick začíná na zádech neskutečně pálit, ale kupodivu je po bolesti. V cíli si tento ďábelský preparát od něho hned kupuji.

Tak a jsme na Šerlichu, občerstvovačka. Hurááá. Mám už docela hlad, vzala jsem si celej rohlík se salámem. Na sladký moc chuť nemám. Zato Yetti po sladkém jen prahne. Na místě zblajzne 2 koláče a třetí si cpe do nohavice. Docela ho pobaví zděšené a nechápavé pohledy pořadatelů, na které odpovídá, že prej si tam ten koláč rozpeče Nu což, proti gustu žádný dýšputát.

Opět sjezdík podél polských hranic, strašná zima, klepu se. Výjezd na Mezivrší, Haničku. Na 125 km dostávám krizovku. Tlačím do sebe celý gel, tyčku. Yetti opět něco vytahuje z kapsičky ...tentokrát je to bécéáčko tyčka. Donutí mě ji celou sníst. Díky. Myslím, že pomohlo. A může se jet dál. Výjezd na Adama a sjezd do Mladkova na občerstvovačku. Pořadatelé sdělují, že jen před 10 min tady byl Laco se Strejdou, čemuž sice chceme, ale nemůžeme věřit. Z Mladkova se k nám připojil nějaký cyklista z Yettiho kategorie V2. Na rovině ho urvem, nestíhá a pak nás do kopce předjede, nahoře na nás jakoby čeká, nechá se vézt v háku a pak ho zase utrhne ve sjezdu a on nás zase do kopce předjíždí. Divný. To bylo něco na Yettiho – se slovy „nikdo si se mnou takhle hrát nebude“ začíná taktizovat a jedem za chlapíkem v háku. Konečně tu má soupeře do cílové rovinky. V cílovém kopci vyrazí a spurtuje co to dá. Předjíždí ho ... a huráááá ... Yetti vyhrává !!!

.... a i já si pak dojíždím do cíle pro své 3.místo

Chtěla bych poděkovat Yetti za milou společnost na závodě a za psychickou podporu. Sama bych to takhle nezajela.

Celkově jsem si víkend neskutečně užila, děkuji vám všem Šlapkám, že jsem mohla být s vámi. Děkuji.

BESKYD TOUR

Kolíkáč – Díky, kapitáne Mirku!

Už pátek před závodem jsem cyklisticky naladěná, nervózně pobíhám po bytě a balím věci na svůj 8. silniční Beskyd Tour. Zdálo by se, že mě již nemůže nic překvapit, ale o to jsem nervóznější, to asi tím věkem. Letos mi příprava v červenci vyšla poněkud lépe než před rokem, pár "kolodějů" jsem najel a i nějaký závod k tomu přidal. Ale respekt z horských stoupání, jako jsou Pustevny, Soláň, Kasárna, Bumbálka a Smrček je ve mně hluboce zakořeněn z předešlých ročníků, to jsou kopce, které v okolí Prahy nenajdeme. V hlavě

spřádám plán, pokusit se pohybovat okolo Mirka (CK Záluží), ten bude zárukou případného úspěchu.

Před obědem nabírám PeBeho a valíme to do Sojovic pro Kapra, nakládáme vše potřebné a v družné zábavě jedeme přes Pardubice, Vysoké Mýto, Moravskou Třebovou, Olomouc a pak již po klasické trase do Frenštátu. Cestou je šílené vedro a tak "vrchní klimatizér" Pebe stále stahuje okénko a reguluje tak teplotu ve "vozidle". Kapr si lebedí, tropické teploty prý přímo miluje. Navíc ještě PeBe má neustálý hlad, žízeň a chuť a tak vypleňujeme pár čerpacích stanic. V hotelu Ráztoka prezentujeme cca 10 lidí a sjíždíme do bezva internátu s ochotnou paní vedoucí. RiCi, díky za rezervaci. Už je tu slovenský bratr Laco s kamarádem a i celé CK Záluží v nových oddílových tričkách. A hádejte jaké barvy? No oranžové, samozřejmě Sjíždějí se další Šlapky a tak večerní tiskovka, která probíhá v pizzerii v centru, se nese v povznesené náladě s velkolepými plány na sobotní masakr. Velkým otazníkem je počasí, o kterém se nemohou dohodnout ani meteorologové...

Ráno je jasno, opravdu úplné jasno spojené s větrem, jak ze Sahary a teplota kolem 9hod. už se pomalu blíží ke 30°C. Počasí, které většinou Beskyd provází a které sestřeluje zkřečované borce už po pár kilometrech. Pátrám ve své historii a málokterý ročník jsem prožil bez políbení křečové víly. Naléváme se tekutinami, zobeme všemožné antikřečové pilulky a hrdinně se stavíme do první lajny na poloprázdné náměstí. Čas ke startu rychle běží díky oranžovému hloučku a v 9:25 se vydáváme vstříc dobrodružství. Po prvních šlápnutích začíná pomalu odeznívat asi již dvoudenní starták a já se pekelně soustředuji, abych se někde nevysypal, protože balík je hodně nervózní a někteří jedou hlava nehlava. Sleduji modrý dres Mirka, dres už mám rozepnutý co nejvíce jde, vedro je až k zalknutí ... První magnety, úzká silnička zakončená retardérem, a první vážnější kopec před Hukvaldy, který drobí startovní pole. Tady někde za sebou ztrácím PeBeho a Quita a naopak mi ujíždí Mirek s RiCem, ale je tu Jarda Hanzl, na něj se dotahuji a začínáme tvořit mnohačetný dav, do kterého se postupně vcucne RiC, který má ale bohužel v Příboru problém s řetězem. Za Štramberkem sjíždíme další skupinku, ve které je i Mirek, snažím se točit hodně lehké převody, strašák ve formě křečí mám hluboce zakódovaný ve své mysli, na špici se vůbec nehrnu, šetřím drahocenné síly uvnitř rozpálené masy lidských těl. Vcelku nezničen přijíždím k prvnímu bufetu v Trojanovicích a i s Mirkem zastavujeme na doplnění vyschlých bidonů, abychom se poté vydali společně na Pustevny... je to dobré, první postupný cíl splněn

Okolo nás i Tomáš Bartoš (HIC), který většinou udává vrchařské tempo, Mirek trochu odskočil a tak se snažím viset alespoň očima, aby mi moc neodjeli. Je tu stále dost závodníků, pořadí se různě mění, podle toho, jak kdo chytá menší krize, Tomáš už začíná cítit přicházející křeče, vedro s přibývajícími výškovými metry bohužel neustupuje a tak z nás tečou potoky potu. Kilometr do vrchařské prémie, první dlouhé trápení máme pomalu za sebou, Mirek už je pomalu v nedohlednu, ale přede mnou shluk barevných zadků, snad se ve sjezdu zformujeme. A je tu fandící Petronie, dává mi flašku s vodou, chrstám si jí na hlavu a za krk, to je paráda, krásné osvěžení, díky moc! Projíždím premií, okolo diváci i vnímám pokřik "Vinohrady jedem!" a už se řítíme dlouhým sjezdem. Silnice je tu nic moc, a jedna shrnutá roleta na asfaltu mě pěkně rozhodila, jen tak tak se dostávám zase do správného směru, uff, ještě že tak. A vypadá to nadějně, grupa asi o 15 lidech a před námi v dálce relaxující Mirek, ááá to zkusíme Soláň asi spolu Ale ještě je tu hlavní silnice na rozdělení tratí, kterou proletíme správně usazení v rozjetém vlaku.

Odbočka na Hutisko-Solanec, začíná druhé nekonečné stoupání, tentokrát na Soláň. Nějak se nemůžu rozjet, ve skupině (cca 10 kousků) visím na ocase jak Jo-Jo, chvílemi naskočí díra, kterou našťestí vždy sjedu. Tomáš Bartoš se znovu ujímá taktovky a roztáčí vrchařskou ruletu, Mirek mu bez problémů sekunduje, i když už si taky stěžuje na přicházející křeče, já nejsem schopen udržet pravidelné tempo, a tak pomalu odpadám. Naštěstí ale v dálce před sebou zahlédnu Jardu Hanzla a ještě kousek před ním Ivana Kavulu (oba CKKV), k nim už se dotáhl

Mirek s Tomášem, chtělo by to ještě zabojet a jet následné údolí z Karlovic pod Kasárna s nimi ve skupině. Jardu mám, hlásí, že je už nepoužitelný ... v dále okolo Mirka už je solidní skupina, která míří k vrcholu. Teď nebo nikdy, řadím těžší převod a začínám zrychlovat. Jde to! Ono to jde, vzdálenost se začíná zmenšovat, zdá se, že Mirek to dobře kotví a ještě mě stačí povzbuzovat mávající rukou. Díky kámo! Projíždí přes vrchol Soláně a já akorát přijíždím do skupiny, hůůů, tak to bylo na poslední chvíli. Sešup dolů, doplnit vyschlá hrdla a proti větru si to šineme k jedné z největších čuňáren Beskyd Tour. Stále se cítím vcelku dobře, hlavně vědomí, že tu je Mirek, Tomáš, Ivan, prostě "páni cyklisti", se kterými už jsme něco odjeli a zažili, mě žene dál.

Kasárna, jak již pravil klasik Malina, píše Ježíškovi o trojřevodník, kopec o kterém už bylo hodně napsáno, a který stále zůstává neskutečným zabijákem. Prostě 13% sklon, který nepovoluje, nejsem schopen jet rychleji než kolem 10km/hod., chvílemi rychlost padá i k 8-9km/hod. A navíc rozžhavené slunce nad hlavou jen dokresluje letošní apokalypsu. Připadám si jak horník, který fárá v černé slují a jen zbožně vyhlížím kostky a bufet. Před tím tu ale máme intermezzo v podobě fotičího zdevastovaného Honzise, pár zastavení Tomáše a Ivana, aby nechali odeznít křeč a po snad nekonečném otáčení pedálů přichází rozeklané kostky, uff, letos to snad už ani nevyjedu, pravé chodidlo již šeredně pálí ... už ani nevím, jak jsem se dostal k tomu stolu s ionťákem a vaně plné ledové vody, ale přesně vím, že to byly úžasné pocity, které jsem dlouho nezažil. Cpu do sebe ještě rohlík a salám a na odjezd si dám šáteček do chřtánu s vědomím, že ho za chvíli zapiju. Ale cesta je pěkně rozšvihaná a znovu stoupá, je potřeba se držet oběma rukama řídítek, a tak koláček mi leze z pusy, sliny totiž nějak došly a já nemůžu polknout. Proti nám nějaký povzbuzující turistě, asi měli pěkný pohled na magora s plnou tlamou, jak si blemtá řídítka

Šustíme to do Makova, jedeme ve třech, nájezd na hlavní je skvěle ohlídán a tempa se ujímá Mirek, já zjišťuji, že přichází další krize, posílám je pryč, ale Mirek se mě snaží znovu dostat do závodu a po chvíli se mu to začíná dařit, hypnotizují jeho zadní kolo, čumím na zadní stavbu, znám ji dokonale a vybavuje se mi Vysočina 2005, tam jsem poprvé navázal bližší kontakt s kapitánem CK Záluží. Teď se proměnil v motorku, odpárali jsme borce co jel s námi a sjíždíme jednoho před sebou. Bumbálka docela utekla, čekal jsem to horší, to Mirkovo lano hodně pomohlo. Díky! Sjezd do Bílé, letos spíše jen točíme nohama, žádné zběsilé tempo, každý je už asi myšlenkami na Smrčku, na té poslední hrůze, co nás čeká. Ještě nás rozhodí pár vyfrézovaných úseků, ale to se již zakusujeme do šťavnatého melounu, který nám podávají neméně šťavnaté slečny. Já jak by se tady debužirovalo. Ještě si nalít do treter chladivou vodu a pokračujeme dál, zrovna ve chvíli, kdy na bufet doráží Tomáš s Ivanem. Hned za bufetem následuje nepěkná stojka, Míra už zase přikládá pod kotel a já ve snaze chytit jeho rytmus chytám první polibek, ajajaj, hned řadím do lehká, jdu ze sedla a vyklepávám citelný náznak křeče. Tak Míro čau, to nepsané pravidlo, že od posledního bufetu se závodí, to stále platí. Křeč zažehnána, dojíždí mě borec se sytičkama, zkouším ho hákovat, ale už je vidět, že toho mám oba plný kecky, Mirka už není vidět. Silnice se chvílemi proměnila v asfaltové blátíčko, je potřeba jet na jistotu, a tak je čas i pozorovat přírodu okolo sebe, je tu krásně, ty výhledy na přehradu.

Za sebou začínám slyšet ryk kol, chrastění řetězů, to vypadá že Tomáš s Ivanem jsou tu, ale kdepak, černo-bílý dres Slezanu na špici a za ním v háku Barbora Bohatá, pozdější vítězka žen. A za nimi asi 3-4 borci, tak hup za ně a rázem se jede o 5-10km/hod. rychleji, no hezký! A heleme se koho to máme v dále, Mirek, brýle už má zastrčené v helmě, kochá se, už nás uslyšel, s hrůzou se otáčí, a už na něj pokřikují, hop, začínáme zase závodit. A tak mu nezbyvá nic jiného než nasadit brýle a kulit to s námi. Přijíždíme pod Smrček raketou rychlostí, zkouším ještě zareagovat na nasazené tempo, ale každým okamžikem mi to začíná pomalu ujíždět. Chybí síla, na nejlehčí převod jsem rád, že otočím klikama ... a hele Ivan s Tomášem už jsou za mnou, a jedou zase svůj "indiánský styl", tzn. chvíli na kole a chvíli

postát vedle kola než odezní křeč. Tak to mi vyhovuje, to bych mohl s Vámi vydržet až nahoru, ještě se okolo nás proplíží "wattman Honzis" se svými tragickými hláškami a začínáme klesat. Kluci jedou hodně na jistotu, nechce se mi je předjíždět na té úzké a rozbité cestě a tak přibrzdí za nimi. A asi věděli proč, najednou před námi shluk lidí a uprostřed silnice leží bezvládně borec v bílém dresu a od hlavy mu vytéká pramínek krve. Paní už telefonuje pro záchranku, my se opatrně vyhýbáme a projíždíme dál. Až v cíli se dozvídám, že spadnul těsně před Mirkem, který pak zůstal u něj, já jsem ho v té hrůze ani nezaregistroval. Naštěstí to snad dopadlo dobře a kluka po chvíli zvedli a čekali na sanitku, která ho pak odvezla ... Mám chuť to zapíchnout, nohy jakoby zdřevněly, obdobně na tom je i Tomáš a Ivan. Letošního Beskyda už opravdu jen dojíždíme v černých myšlenkách, každou zatáčkou jedeme hodně opatrně a pořadí v cíli si určíme již před cílovou rovinkou.

I přes tuto černou kaňku z konce závodu, mám pocitově dobrý dojem, trasu jsem projel podle plánu, totální křeče jsem nedostal, velký díky patří Mirkovi, který se o mě dobře postaral. Velkým zážitkem pak byl dojezd ostatních Šlapek, některé to chytly se závěrečnou průtrží a citelným ochlazením, ale nakonec se všichni dostali šťastně do cíle. Nedá se nic dělat, Beskyd je pro mě nejtěžší maratón u nás, vysoká procenta sklonu v kopcích a tradičně vysoké hodnoty na teplotní stupnici mě připraví každý rok skvělý zážitek. Za rok snad zase nebudu chybět v té naší oranžové výpravě.

PeBe – Rub a líc

Všechno to vlastně začíná v úterý na předstartovním tréninku v restauraci Kulový blesk. Nejenže nás po 22hodině zahnali dolů, rovnou nám to tam vytopili, asi abychom si zvykali na sluneční lázně které přišly o víkend.

V pátek mě v 11hod. vyzvedává Kolíkáč před domem, už je nechutné vedro, nakládám kolo a věci do bělouše a vyrážíme. Pohledem kontroluju přístrojovou desku a začíná mi docházet že ani cesta nebude zadarmo chybí nám klimatizace!! Začínám panikařit, mačkám stahování okénka, uff, to tu je a funguje) Je hrozné vedro, sluníčko peče, já se pečů a jedeme směr Sojovice pro Kapra. Karlík asi už chytá start'ák, nahání nás už mobilem, no rychleji to prostě nejede. V Sojovicích jsem už vypečený, nakládáme Kapra s kolem a přenosnou chladničkou, těším se na nějaké ochlazení....marně. Takže jedeme, jedeme dlouho, jedeme strašně dlouho, prověřuji funkčnost a výdrž tlačítka stahování okénka, zatím to zvládá líp než pan majitel, lehce mu ze mě tečou nervy a nechce mi zastavit ani na jídlo ani na pití, dokonce se mě snaží opařit svojí kolou, chybělo ještě pár stupínků a podařilo se. Dokonce si ze mě dělá šprýmy v podobě falešného zajetí k pumpě, kde po zhodnocení že to za to nestojí a že "nezastavujeme, máme zpoždění" zase jedeme dál. Už se mi lepí jazyk na patro, sedadlo ke zpoceným zádům a zbytky vlasů na čelo. Do toho všeho si zezadu Kapřík švitoří jak je krásně teplo, že se mu to líbí a že to snad vydrží na zítra. Aby mu nebylo fajn, je po obědě, v ledničce chlazené pití, ten se má. Naštěstí i náčelníkův žaludek má své limity a tak stavíme na pumpě, opravdu zastavujeme, i motor je vypnut, tak hurá ven, točená zmrzlina nejede, prý "za 20minut". Jdu se zchladit dovnitř, kupuju pití a bagetu, velitel dokonce dvě, asi mě natahoval co sám vydržel. Zmrzlina už funguje, akorát na mojí jednu porci, potom se z rozteklé stává přemrzlou a ucpává se. No hlavně že na mě vyzbyla. Lehce osvěženi vyrážíme dobýt Frenštát, což se nám po necelých 7 hodinách od baráku daří, prezentujeme sebe a další, maj tam taky pěknou saunu, modlím se k tolik ohlašovanému ochlazení, v tomhle to nepřežiju. Ubytování je super, vedle nás komplet Záluží a slovenští bratři, večerní tisková konference bude stát za to. Přijíždí i Quit s Mirkou, která už dnes nevypadá nějak nadšeně. V pizzerii mají taky pěkné kapří ovzduší, víc času se v rukou objevují různé tácky a letáčky na ovívání než pití a příbory, hnus velebností. Doráží Yetti, musel dojet na kole, auto mu zastávkovalo tuším v Trojanovicích, no aspoň to měl z kopce. Jdeme spát kolem 10, ale s Kolíkáčem nemůžeme usnout a tak za klidného Kaprova oddychování ještě povídáme. Potom někdo vypnul svět, asi na 6 hodin...

Ráno se budim, celkem i vyspalý, venku modro, sakra, nikde ani mráček. Bude to hnus. Do startu máme spoustu času, nacpu do sebe co můžu, bude se to hodit. Nakonec to nějak uteklo, oblíknout, číslo na záda, čip na nohu a jedem na start. Ještě se trochu projet, vyzkoušet kolo, všechno funguje, fajn. Hurá za oblouk, povídání, zdravení známých tváří a lehká nezvozitka se vznáčí nad helmama. Objevují u Honzise waťák, to bude zase čísel No a už se ozývá "start" a jedeme. U mě klasický start, vždycky si říkám jak se budu krotit, jak pojedu od začátku v klidu abych to nepřepálil, ale někde hluboko v mozku se to přepne a já klasickým UAC stylem visím čelo co to jde. Celkově je začátek hodně nervózní, hodně aut zastavených po stranách, špalvy a gumy smrdí balíkem, občas se až stojí. Někteří jedinci s absencí mozku předjíždí po chodníku, kdybych na to měl dost času tak si i zakroutím nechápavě hlavou. Nakonec se ale balík natahuje, z předpovídané roviny do Pusteven se vylupují nepěkné brdky a kopečky, dávám si asi zbytečně moc, hodně moc. U strany vidím Astrala s prázdným kolem, smůla, nevypadá nadšeně. Přijíždíme pod Hukvaldy(to jsem se dozvěděl až později) a tam mi to definitivně ujíždí, pod stojkou stojí pár jedinců se spadlým řetězem a špinavýma rukama. Jedu v balíku asi 20 lidí, je se mnou i Quit a RiC, oba brblají cosi o neudělání se dobře, Pavel v oblasti žaludku, Richard v oblasti řetězu, no celkem jim stíhám, tak se kuklim na konci. Přijíždíme do Štramberka, takovou mrchu kopec jsem tu ještě nečekal, mám co dělat to vůbec vyjet. Balík mi odjíždí a dotahuje mě slečna na kterou z okna auta za ní jedoucího někdo pokřikuje jak krásně šlape a jak jí to jede. A ono jí to fakt jede, za chvíli je u mě a jedem spolu. Před Frenštátem nás dojíždí další skupina cca 15 lidí a jedeme spolu až na bufet v Trojanovicích, nezastavil nás ani projíždějící vlak, bylo tak akorát že projel a mi mohli hned jet dál. Na bufetu zastavuju, bidony zejí prázdnou, je takové vedro že i já který obvykle ještě vodu vozím do cíle, mám sucho. Beru vodu a ionty, banán a jedu dál. Není mi moc dobře, teplota a sluníčko mi dávají zabrat, Pustevny jedu stylem u Ráztoky kašpara a držet až nahoru. Celkem se to daří, tepy se zklidňují kolem 155 a teoreticky by se dalo říct že odpočívám. Prakticky dřou jako kůň, potůček potu za mnou je jasná stopa. Začínám uvažovat o zalomení na krátkou a asi aby mě moje milované kolínko v tom rozhodování udělalo jasno, začalo bolet. Pod vrchařskou premií je Petra s mámou, podávají slíbené bidony a i ostatním šlapkám nabízí čistou vodu, kdyby jí sehnaly víc tak se snad rozdají. Postupně dojíždí Hanato, Míša, Laco, Yetti, Strejda, Honza... Yetti předvede efektní striptease a nechává se mazat divnou masťou z netopyřího sádla a kohoutích ostruh, bolí ho záda a prý nic jiného nezabírá. Ještě si nacpe nezbytné koláčky pod nohavice a vyráží dál. Za chvíli dojíždí již zmíněný Strejda, ptám se po Mirce, prý jede kousek za ním. Uff, už jsem se bál, že to někde otočila a já tu stojím (nakonec to vychází na cca 50 minut) zbytečně. No hurá už je tu. Nevypadá moc svěže, prý se jí motá hlava a má toho dost, takže naše shoda na dokončení krátké trati je bez dohadů a sjíždíme z Pusteven do Prostřední Bečvy. Sjezd je krásný, ochlazuje žhavou kůži, odpočívám a sbírám síly na rovinku do Rožnova. A je to tu, valíme hodně svižně, pod 40km/h jdeme jenom občas, Mirka drží, paráda. V Rožnově jsme celkem rychle, i někoho předjíždíme, snažím se předjíždět co možná nejvyšší rychlostí, vagónky neberem. V Rožnově pravá a na Pindulu. Trochu to tu znám, takže začínám spíše volně, i tak na slečnu doléhá krizička a stavíme ve stínu u pangejtu, gelíček, jonták a za chvíli už pokračujeme. Samozřejmě nás všichni které jsme předjeli po rovince zase předjeli, ale Mirka se zdá lepší, tak jedem. Sice jedeme pomalu, ale jedeme přece jenom rychleji než okolní a tak zase dobýváme ztracené pozice a jsme nahoře celkem rychle. Ve sjezdu příjemně fouká, gel asi zabírá a tak se i ozývá nějaké to slovo, před námi se objevuje dvojice muž+žena. On bez čísla a tlačí jí za sedlo do kopce. Nakonec je asi kilometr před Ráztokou a cílem předjíždíme a i jim cukáme, je tu cíl, hurá, slečna první a hotovo. Mám toho celkem dost, hlavně kvůli počasí. Je tu už Hanato s Petrou, necháváme jim kola pod dozorem, jdeme na špagety, pítí a čekáme na ostatní šlapky. První je tu Kapr, 6. v kategorii na dlouhé. Dokonce se usmívá, jaký je pěkný počasí, zatímco okolo se válí trosky. Za chvíli dojíždí další šlapky, obsazujeme lavičky se

stolkem a povídáme. Postupně přichází i černý mrak s větrem silným, tak se rychle rozhodujeme že pojedeme na ubytovnu, schovat se před deštěm. Stíháme to tak akorát, suchou gumou. Z počínajícím deštěm přijíždí Quit, prý si tu krátkou rozmyslel a jel dlouhou, je to borec a šílenec v jedné osobě, velký obdiv. Jsme vysprchovaní, voňaví a padá rozhodnutí podpořit zbytek šlapek na dlouhé trati a tak se skládáme do aut a jedeme do cíle. Tam už je téměř všechno uklizené, jenom na verandě hotelu se tísní pár lidí s notebookem a čekají na poslední závodníky. Yetti je už v cíli, právě jí, po chvíli dojíždí Strejda s Honzou a nakonec se dočkáme i zničeného Laca. Nakládáme se do aut a jedeme na ubytovnu. Tam se postupně všichni dávají dokupy a jedem na večeři. Je tu vidět únava, většina je ráda že žije, až na Kapra, ten se culí od ucha k uchu, dneska mu to asi jako jedinému sedlo a vypadá spokojeně. Ráno se budíme za zvuku neutuchajícího deště, Kapr je už myšlenkama na MR SACu ve Frýdku Místku. Dnes se jede hromadný závod, včera byla časovka, kde Kuře doplnil brambory ze včerejšího Beskyda, takže celkem 4 brambory za víkend.

Moc se nám nikomu nechce, modlíme se aby nepršelo, leč marně. Včera průměrných 32°C a sluníčko se proměnilo v páru od pusy a vytrvalý déšť. Nakonec se Kapřík odhodlává a odplouvá na start. Má před sebou 90km, 3 okruhy po 30km. Při každém průjezdu je v čelním balíku, vypadá celkem v pohodě, tak to snad dojede ve zdraví. Mezitím startují a i finišují další kategorie, samí vodníci a vodnice. Lucka Kočí 3. A je tu finiš čtyřicátníků, Vitas 3. Taky neobhájil jako Lucka, Kapřík ve skupině na cca 10.místě, zmatky s blbě umístěnou smyčkou na čipy, kdy závodníci kteří chtějí k autu musí znova přes smyčku, no legrace.

Kapr pluje do sprchy, slupne párky a za lehkého povzbutování starujícího Kuřete jedeme směr Praha. Tentokrát už za normální teploty a deště zůstává okénko povětšinou zavřené, pan řidič vrní blahem a v 5 jsme v Sojovicích. Loučíme se s kaprem a celkem bez problémů se proceme jižní spojkou ke mě.

Dojaté loučení s prezidentem a hurá, home sweet home.

Celkově to byl super víkend, opět se mi potvrdilo že Šlapky nejsou jenom o té cyklistice, ale že je to parta fajn lidí, když je třeba tak se podpoříme a pomůžeme si. To se mi líbí nejvíc, že nejsme další "kyselý prdele na UACu" (©Fáfi)

RiC – ...a pozdravuj mezi živými.

Peklo východu by se mohl jmenovat letošní 15. ročník beskydského maratonu. Myslím, že by se mnou souhlasila většina jeho účastníků.

Do Frenštátu pod Radhoštěm, kde 18.7.2009 maraton startuje jsme s Dušanem dorazili kolem 18 hodiny už v pátek, den předem. Bez problémů jsme se zaregistrovali, vyzvedli startovní čísla a šli se ubytovat.

Brzy po nás dorazily další známé tváře a mohli jsme vyrazit na společnou večeři. Po návratu už jen večerní hygiena a hupky šupky do pelechu.

Ráno jsme rychle znovu zabalili auto a přeparkovali ho do Trojanovic, na parkoviště u hotelu Ráztoka. Odtud po vlastní ose zpět do Frenštátu na start. Tady si ještě s Dušanovým bratrancem Rost'ou domlouváme předávku bidonů v Trojanovicích.

Do startu zbývá necelá půlhodina. Stojíme pod startovní bránou a jsme téměř na čele. Čas pomalu plyne a do startu chybí pět, deset minut. Než je odstartováno, aniž bychom se pohnuli z místa, stojíme v hloubi balíku. Zmatek na startu je snad jediná věc, kterou bych pořadatelům vytkl. Stejná věc se stala i vloni, při mém prvním startu ve Frenštátě. Spousta "závodníků" přijde na start na poslední chvíli a místo, aby se spořádaně postavili na konec, stoupnou si před startovní čáru. Další se pak tlačí z postraních uliček a chodníků. Už samotný start je infarktová záležitost.

Mě se podařilo odstartovat vcelku bez problémů. Chvilí koloběžkuji a v okamžiku, kdy se balík rozjede nasedám a vyrážím stíhat čelo. Taktický záměr je uvíset hlavní balík do Frenštátu pod Pustevny. Zalepený display Polarů má zabránit zbytečnému stresování při

pohledu na vysoké hodnoty TF. Plán se mi dařil plnit až do Mniší. V kopci, který zde začínal mi totálně došlo a já nemohl popadnout dech. Plíce jsem nechal kdesi v příkopu a nohy se nechtěly točit. Nějak jsem to vylámal nahoru a cestou do Příbora jsem se snažil zregenerovat. Tam mě postihl můj tradiční defekt - řetěz mi spadl do rámu a kousl se tak, že jsem musel zastavit a ručně ho nahodit zpět. Pěkná grupa, v níž jsem jel mi foukla a s ní i Kolíkáč, kterého jsem chtěl uviset a na Smrčku si připomenout loňský ročník. Nebylo mi souzeno.

Stoupání ve Štramberku bolelo, ale v normě. Zdá se, že jsem první krizi zažehnal. Do Frenštátu se už jelo normálně. Skupina (ne)spolupracovala. Někdo kazil tempo, někdo dělal zmatky. Ve Frenštátě se přestalo jet a s ohledem na blížící se Pustevny už každý šetřil síly. První bufet jsem projel. Rost'a s bidonem čekal až kousek před Ráztokou. Předávka proběhla perfektně, bez jediné chybičky.

Zařadil jsem "kašpárka" snažil se nasadit pravidelné tempo. Musím se zmínit o svých převodech. Vloni jsem měl vzadu pastorek dvacet osm, letos mě ale posedla pýcha a v domnění kdovíjak nejsem dobrý jsem vzadu nechal šestadvacítku. Byla to velká chyba a trpce jsem jí litoval. I vloni jsem v kopcích nakonec lámal kliky, ale až k jejich konci. Letos jsem měl pocit, že to bylo hned od začátku.

Pustevny jsem vyjel ještě tak nějak v normě. Nicméně, v závěru jsem cítil, že není něco v pořádku. Trochu s obavami jsem taky hleděl na své bidony. Ačkoliv pod Pustevnama byly oba plné, nahoře už byl jeden téměř prázdný. A na další bufet daleko. Koukám po divácích na vrcholu Pusteven a ještě víc po lahvích, které drží v rukou. Podá někdo, nepodá.... Dívčina opodál drží v ruce dvě petky 0,7l(?) s vodou. Zálibně na ně hledím. Z ničeho nic se mě zeptá: "Chceš vodu?" Ona mi snad čte myšlenky. Sběsile kývu hlavou, že mi málem upadne. Ještě něco říká o bidonech, ale to už nevnímám. Střídavě vodu liji do pusy a za krk. Nechápu, kde se tam ta dobrá víla vzala, ale byl jsem jí vděčný. Až v cíli jsem se dozvěděl, že to byla Petronie. "Tisíceré díky tobě Petronie, ruce ti pozlatit málo!"

Takže vrchol Pusteven je za mnou a tím i poslední světlejší okamžik dne. Další kilometry byly už jen obrazem bídy a utrpení. Do Bečvy a na křižovatku na Hutisko-Solanec to ještě šlo. Ale začátek stoupání na Soláň bylo jen mučení, trápení, galeje, očistec, hanobení mrtvol. Nohy byly totálně "vystřílený" a "prázdný", žádná síla v nich. Naprosto ztuhlé. Míjí mě spousty závodníků, ale o zachycení nějakého háku se ani nepokouším. Soustředím se jen a pouze na jednotlivé otáčky klik, levá, pravá, levá, pravá. A pořád dokola. Někdo mě povzbuzuje abych se k němu přidal. „Kdepak, jeď a pozdravuj mezi živými.“ S pocitem galejníka jsem na vrcholu.Soláň je za mnou.

Přede mnou to nejhorší co může být. Psychicky se připravuji na Kasarna. Bude to bolet, a bude to bolet hodně. Jenže není jiné cesty. Asfalt se nakolmí, kliky kladou čím dál větší odpor. Číslice na tachometru je jednociferná. Mám pocit, že už neotočím nohama, tak ze sedla a pár "temp" ve stoje. Jenže i to bolí. Sednu a odpočívám. Přitom ale musím pořád točit téma blbejma klikama. Tempo ale držím vícemeně rovnoměrně. Čekám, kdy to budu muset zapíchnout a slézt. Pár cyklistů-chodců míjím. Kupodivu stále jedu. Přejíždím hranice SR. Za chvíli budou kostky. "Tak ne, dnes to nebude ty pacholku, dnes mě nedostaneš." Kostky jsou tady, zatačka, "spurt" na prémii a jsem u bufetu.

S úlevou odkládám kolo do trávy. Nechám si naplnit bidony, pojím trochu melounu. U obsluhy se dožadují piva. "To je alespoň pořádný ionťák!" slyším za sebou. Souhlas potěší, ale k pivu mi nedopomůže. Pivo nemají. Dám si pár koleček salámu a kousek rohlíku. Ne moc, jen abych si trochu porovnal žaludek. Ještě využiji vaničky s ledovou vodou k očištění koupeli a beru si z trávy zpět můj mučící nástroj. Jsem za polovinou, teď už to půjde samo :)

Sjezd do Makova, výborně zajištěný nájezd na hlavní směr Bumbálka. Letos tady byli policisté a oproti loňsku je to mnohem příjemnější. Pomalu začínám stoupat. Držím si rozumné tempo, žádná krize na obzoru. Cítím se výborně, pokud se v této fázi závodu o výborném pocitu dá hovořit.

Sjezd z Bumbálky a následně do Bílé absolvuji sám. Je to škoda, skupina by se hodila. Průměr by tu byl určitě vyšší než mých čtyřicet. Z úseku do Bíle mám jeden zážitek.

V pohodě si to valím, zalehnutý za řidítky a před sebou v protisměru vidím auta. Vypadá to, že stojí, nebo že jedou pomalu. Najednou od nich vzduchem něco letí. Že by nějaký klacek na zemi? Přijedu blíž a vidím, že stojí na začátku vyfrézovaného asfaltu. První je nějaký offroad. Poodjíždí a odkrývá mi výhled na auto za ním. Je to Felicie a ty předměty, co lítaly vzduchem byly části její přední masky. Řidič nestačil dobrzdi a napálil to offroadu před sebou. Pochopil jsem, proč se řidička offroadu chytala za hlavu.

Byl jsem tak zaujatý sledováním situace, že jsem do stejného vyfrézovaného úseku málem vletěl v plné rychlosti. Naštěstí jsem to ubrzdil a mohl pokračovat směr poslední bufet.

Z Kasaren mi zbyl ještě jeden plný bidon a protože to je do cíle jen něco přes třicet kilometrů druhý nechávám prázdný. Ještě si šlehnou Shlehu a vyrážím dál se skupinkou, která akorát přijela. Aspoň na Smrček nepojedu sám. Kolem přehrady Šance by to mělo být jen zvlněné, alespoň tak si to pamatuji z loňska. Jenže jsem zapomněl na vzpomínkový optimismus. Ono "zvlněné" má podobu několika kopců a hned v tom prvním mě chytají křeče do vnitřní strany stehén. Nepomáhá jízda ze sedla ani v sedle. No to mám "radost"! Snažím se je zahnat co nejlehčím převodem a po chvíli snažení se to daří.

Před námi je Ostravice a odbočka na poslední kopec - Smrček. Vzpomínám na Kolikáčovu radu z loňska a ještě před odbočkou shazuji velkou. Zařazuji kašpárka a zkouším "únik". Kupodivu se daří a po chvíli jsem sám. Držím tempo a za chvíli (asi 16,5minuty) jsem nahoře. Čas stejný jako vloni, průměrná rychlost byla něco málo přes 12 km/h.

Spouštím se ze Smrčku po rozbité silnici. V dále před sebou vidím stát auto a sanitku. Předjížděla mě cestou nahoru. Moje tušení, že jela pro někoho ze závodníků se splnilo. U kraje cesty stojí Míra ze Záluží. Je v pořádku, havaroval někdo jiný. Velká čerstvá skvrna krve na silnici, ale naznačuje že pád byl vážný. Podrobnosti nevím.

Najel jsem na silnici směr Čeladná a uháním k cíli. Za mnou je skupina a nechci, aby mě dojeli. Odbočka ke golfu z hlavní silnice. Vloni jsem tady zbytečně "vystřílel municí" a v úseku, kde se silnice kroučí jako had mezi domy, jsem se trápil a byl předjížděn jak na běžícím pásu. Letos jsem to nechtěl dopustit a hlídám se, abych podruhé neudělal stejnou chybu. A vyplatilo se. Jede se mi lehce a když v dálce uvidím osamoceného bojovníka zavelím k útoku, abych ještě na poslední chvíli získal další skalp :) Nenápadně, tiše jako Vinetou se ze zadu k němu přiblížím a ve vhodné vzdálenosti zvýším rychlost vhodnou pro útok klounem a svoji kořist mívám dostatečně rychle, aby neměla šanci se zavěsit. Upřímně řečeno, ani se o to nesnažil. Měl toho dost, asi stejně jako já vloni. Nicméně nepolevuji a hrnu se do cíle. Už mívám nápis na asfaltu „Cíl 1,5km“ a za chvíli sjíždím k mostku a poslední zatáčka. Cílový kopeček a je tu brána, jejíž průjezd ukončuje moje letošní trápení v Beskydech.

Strejda – Beskyd s pohledu skupiny A

Tak skupina A se namírně zredikovala, poněvadž Yetti se nakonec rozhodl pro rychlejší jízdu, a Rainymu pracovní povinnosti vůbec nedovolil odstartovat. A tak jsme tři, Honza, Mirinda a já. Jste před startem zdravím rodinu Bartosových a omlouvám se Lence, že dneska jí nepomůžu, že jedu pomalejší skupinu.

Od startu jedeme víceméně v klidu, zadná přežená honička. Ani se nesnažím chytit nějakou skupinu, jen hlídám, abych udržel pohromadě své ovečky. Mirinda je rychlejší v kopcích, Honza zase ve sjezdech a tak se vždy snažím dotahnout toho pomalejšího. Mirinda jen pochvaluje tempo, jaká je to pohodicka se tak nehonit hned od začátku. Nicméně před prvním bufetem doleha na ni krize (zřejmě z horka), ztrácí vůli k zavodění a rozhoduje, že pojede jen kratkou. V tu chvíli nechávám jí už bez podpory a soustředím se jen na Honzu. Honza dneska jede opravdu parádně, rozhodne se s ním nenudím. Jediná větší chyba byla asi ta, že za

Pustevnami nam dosla voda a nejakou chvilu jsme jeli na sucho, nebo minimalne museli jsme vodu setrit. Sice ještě před stoupanim na Solan jsme se stavili v nejaké hospode a vodu doplnili, ale dehydratace byla znat, a tak na Solan se jelo hodne pomalu. Ale pak Honza uz chytl druhy dech a porad se jen zlepsoval.

Na Kasarnach na bufetu, koho to vidi me rychle oko? Není to Laco? Je nejaky zniceny. Prej chtel si uzit damske spolecnosti a na to holt doplatil. Ale jede s nami. Bumbalku zvlada, rychle sjezd k poslednímu bufetu taky, ale pak uz je to horsi. Ještě dvakrát ho dotahuji, ale pak uz se nic neda delat, musime ho tam nechat se trapit o samote. Nechtel jet skupinu A os zacatku, tak holt nenesu za neho zadnou zodpovědnost :).

U prehrady se vyrazne ochladilo, a při stoupani na Smrcek uz zacalo tvrde lejt. Dal uz slo jen o jedinou věc, snazit se co nejmin zmrznout. Ale i tak do cile dojizdime dost podchlazeni, a tak hned mazu na hotel, do horke sprchy a rychle se najist.

Na konci se citim dost vycerpany, a ani nechapu prilis proc. Prece nejeli jsme rychle. Ale zrejme to počasí bylo hodne narocne. Ale taky celou cestu jsem se ani jednou neschoval za neci zada, a to je taky znat.

Nejzajimavejsi udaj z Polaru: prumerna teplota 26, maximalni 37, minimální 15. Není co dodat...

Honzo, pokud se za rok zase rozhodnes jet Beskyda, pocitej se mnou.

Yeti – Ve výhni Beskyda

Po Drásalovi, kde mi odešly ruce a začala se ozývat záda, jsem ani po týdnu nezregeneroval. Nechápal jsem to. Loni, kdy jsem dojel daleko víc na šrot, jsem byl v pohodě za pět dnů.

Teprve tři dny před Beskydem ze mě začala spadávat únava.

V pátek jsem nabalil kolo a věci do auta a vyrazil ku Frenštátu. Přes počáteční brněnský dopravní kolaps a zabetonovanou dálnici za Olomoucí cesta ubíhala vcelku dobře. Po nákupu ve frenštátském Kauflandu směřuji na Ráztoku se zaprezentovat. V Trojanovicích na kruháci se motor mého automobilu nečekaně zastavuje. Couvám samospádem z kopečka na nejbližší odstavnou plochu a provádí první ohledání. Verdikt je jasný. Zde s tím nic neudělám!!! A tak volám známému a domlouvám na neděli odtah. Pak se převlékám do cyklistického a vyrážím vzhůru k hotelu Ráztoka, kde si vyzvedávám číslo a čip. Odtud sjíždí zpět k autu pro tašku a pokračuji na ubytovnu do Frenštátu. Bez nálady se ubytovávám. Je tam jen Astrál. Za chvíli volá Mirinda, že jsou v pizzerce.

Cestou potkávám ospalého Laca, který mě naviguje ke stolu obleženého oranžovým týmem. Dávám dvě pivka a po desáté odcházíme na ubytovnu. Zde ještě na internetu zjišťuji předpověď na zítřek. Nic slavného, odpoledne má přijít déšť s ochlazením.

Ráno je krásné, slunečné, obloha bez mráčku a teplota nadprůměrná. Ideální by to bylo někde k vodě, ne však na rozpálené beskydské silnici. Přichází Petronie s maminkou a bere nám věci nahoru na Pustevny. Jedná se hlavně o bidony s pitím.

Před devátou vyrážíme na náměstí. Zde potkávám známého z Modré míle, Luďka ze Zlína. Jedu se ještě projet. Když se vrátím, náměstí se už dost zaplňuje. Stavím se do oranžového společenství.

V devět dvacetpět je odstartováno. Zhruba pět set cyklistů vyráží chodník nechodník k pekelnému šílenství. Jak později prohlásil Quit, nebylo šílenství postavit se na start, ale rozhodnutí dojet dlouhou trať!!! Na tento závod jsem byl uvolněn z funkce domestika a tak taktika byla jasná. Zajet, jak to půjde. První kilometry se mi jelo dobře. U Hukvald jsem se chytil skupiny, kde jel RIC.

Té jsem se držel až do Štramberku. V tomto prudším stoupaní mě začalo tahat stehno pravé nohy. Na horizontu ve Štramberku zastavuji poprvé, sesedám a protahuji se. Pomáhá to a tak pokračuji na samotku přes Ženklovu do Veřovic. Nejede mi to, jako bych měl pravou hyžd' a stehno ze dřeva.

Za Veřovicemi mě dojíždí skupinka čtyř, které se chytám a s ní dorážím na první občerstvovačku. Přemýšlím, zda naplnit jen jeden. Naplňuji oba úplně vyschlé bidony a dávám si meloun a pomeranč a zase meloun a pomeranč. Na cestu si беру koláč, který u hotelu Ráztoka je celý ve mně. Na pokraji lesa potkávám Zdenka a Víta z Rudy, které jsem poznal před rokem na jednom cyklovýletu Vysočinou. Odjíždějí mi a mě se s přibývajícím procenty stoupání šlape hůř a hůř. Nohy jako bych měl dubový. Zde se začíná projevovat příčina. Žáda. Žádná bolest, žádné vystřelování, jen strašná tuhost až strnulost v oblasti hrudní a bederní páteře. Děsně to svazuje nohy. Šlapu strašně pomalu, kadence dosahuje jen hodnot kolem čtyřiceti. V tom za sebou slyším: „Hele Šlapka, ahoj!“ Ona Cancelara si to šlape se svojí kamarádkou a zároveň i rivalkou. Nedávám znát své problémy. Chvilí zrychlují, vytahují z kapsičky malý přístroj a fotím je.

Potom opět zvolňuji a pomalu se trápím k Pustevnám. Po chvíli mě předjíždí Šimon z Nivnice, se kterým jsem zápolil na Modré mli. V tomto dlouhém stoupání postupně vyprazdňuji celý bidon. Konečně jsem na Pustevnách. Kousek pod vrcholovou premií vidím stát Petronii s maminkou a Pebeho čekajícího na Mirindu. Nechávám si natřít záda Medistikem. Oblékám se, беру si plný bidon a jeden slíbený koláček okamžitě jím a druhý zasouvám pod nohavičku. Nasedám na kolo, abych vystoupal poslední metry k horizontu a už se spouštím v prudkém sjezdu do údolí Bečvy. V horní partii kopce předjíždím dvě auta a na computeru leze rychlost přes třiasedmdesát. Projíždím Prostřední Bečvou a čeká na mě rozhodnutí co dál. Jet krátkou či dlouhou. Medistik zabral, záda ve sjezdu trošku povolila a tak se rozhoduji pro dlouhou. Za asistence policie odbočuji z hlavní silnice směrem na Soláň. V obci Solanec se sjíždím se známými z Rudy. Vytahuji foťák a pořizuji pár momentek. Společně projíždíme podél Solaneckého potoka. Záda dost povolila a já se dostávám do tempa. Na začátku stoupání jim odjíždím a sám se přehupuji přes Čarták a Soláň do Velkých Karlovic. Na hlavní silnici najíždím zase za skvělé souhry pořadatelů s policií. Po třiapůl kilometrech se objevuje před křižovatkou cedule s nápisem „Kasárna 7km“ a já odbočuji do údolíčka končícího po čtyřech kilometrech náročným stoupáním.

První kilometr tohoto kopce se mi jede vcelku dobře. S přibývajícím nastoupanými metry se znovu začínají ozývat záda a kadence se začíná prudce snižovat. Snažím se jít za sedla, ale moc to nepomáhá. Ve dvou třetinách tohoto pekla otočím pedály jen třicetpět krát za minutu. Asi pětset metrů před občerstvovačkou jsem na tom dost zle. Záda mě přinutily zastavit a zesednout z kola. Na jehličí provádím sérii protahovacích cviků. Zastavuje u mne dodávka s dotazem, zda mi něco není a jestli nechci odvést nahoru. Po odnítutí nabídky, že je to nesportovní, odjíždějí.

Cítím lehké uvolnění a tak nasedám. Za chvíli se mě předjíždějící cyklista ptá, jestli jsem nehavaroval, že mám ruce od jehličí. Ujišťuji ho, že ne, že jsem se na jehličí jen protahoval. Po nepříjemných kostkách dorážím opět s vyschlými bidony na druhou občerstvovačku, kde sedí pánové z dodávky a smějí se. Než mi pořadatel naplní oba bidony, protahuji se vsedě na trávě. Ještě do sebe nacpát vodnatý meloun a několik čtvrtek pomeranče a pod nohavičku dát dva suché rohlíky, kterými chci uklidnit žaludek rozbouřený jonťákem, energetickou tyčinkou a gelem. Přijíždí Alena, se kterou jsme na Mamutovi přijeli společně do cíle. Po kratičké rozpravě vyrážím k horizontu, za kterým je krásný sjezd do slovenského Makova. Tam slovenská polícia nám umožňuje bezproblémový nájezd na hlavní silnici vedoucí z Bytče do Valašského Meziříčí. Za bývalou celnicí ve stoupání na Bambálku mi odjíždí Honza Vecka, kterého jsem dojel před Makovem. Cvičení trochu pomohlo a tak se mi stoupá lépe. Je stále hrozné vedro a ve sjezdu z Bumbálky do obce Bílá dopíjím poslední loky jonťáku a jsem opětovně na suchu. Na začátku Přehradý Šance je tu vytoužená třetí občerstvovačka. A zase stejný rituál, bidony, meloun, pomeranč a rohlík. Z občerstvovačky odjíždí Honza Vecka, a já si podvlékám termotriko. Ne, že by se ochladilo, ale za Pustevnama je strašně černo. Vyrážím za Honzou, kterého ve stoupání pod Jamník předjíždím. Dál už jen na samotku po nekonečné

silnici na pravém břehu Přehrady Šance. Když už mám hráz v dohledu, čeká mě ještě objet přehradní rameno v Masarykově údolí. Sjezdem kolem hráze se dostávám na hlavní silnici vedoucí k Frýdlantu. V protivětru dojíždím do Ostravice, kde odbočuji k náročnému stoupání na kopec Smrček, přezdívaný Smrtček. Je náročný, ale pro mne bylo mnohem nepříjemnější stoupání na Kasárna. Projel kolem hájenky a odtud sjíždím v dosti nebezpečném sešupu do Čeladné. Letos zde spadl Kamil Opletal a s otřesem mozku skončil v nemocnici.

Z Čeladné do Trojanovic trať vede chatovými oblastmi se třemi krátkými, ale desetiprocentními stoupání. Zde začíná pomaloučku pršet. Za zahradního deštěku dojíždím do cíle. Odevzdávám čip a jdu do bufetu, kde si dávám vývar, pívko a těstoviny od pořadatele. Oblékám si bundu a na boty natahuji návleky, neboť venku je boží dopuštění. Leje jak z konve. V tom dojíždí Laco, je úplně hotový. Kamarádi ho nakládají do auta a odvázejí na ubytovnu do Frenštátu. Mě čeká ještě sedm kilometrů vodním světem. Protože je to z kopce, po chvíli začínám drkotat zubami. Ty přestanou cvakat až na ubytovně. Teplá sprcha a suché oblečení dělá své. V pohodě a tak trochu jak kačer odcházím s přáteli do pizzerie. Přestože jsem na závodě vypil přes sedm litrů jontáku, první pivo piji rychle, na dvakrát.

OKOLO TATER

Cancellara – Parádní Tatry :o)

Páteční předpříprava na závod: příjemné rozjetí okolo Popradu, trošku adrenalinu na bobové dráze, blbnutí na skuzavkách na koupališti v Popradu a dobrá večeře na závěr.

Sobotní závod v Tatrách byl úžasnej. Nádherná krajina, počasí ideál, neskutečný pohled v Zakopaném na skokanský můstek, nádherné stavby a krásné cesty a společnost milých šlapek. Byla jsem ráda, že jsem mohla být chvíli střídavě v milé společnosti šlapek Laca, Pedra, Igora a Jestřába. Začátek jsem si dost protrpěla, držela jsem se v blízkosti Quita ve velkém balíku, ale stoupání bylo nekonečně dlouhé a nakonec jsem to na Huty protrpěla s Lacem, Pedrem a Jestřábem. Pak mě nějak popadla slina a mohla jsem konečně dýchat a nechtěně jsem za to na špici vzala, tak jsme poračovali ve třech já, Jestřáb a jeden chlapík. Tak ještě jednou omlouva za odtržení Lacovi a Pedrovi. Od 100tého km nám dělal doprovodný vůz Krupi s mamkou a bylo to nečekaná a suprový brát si pití a jídlo z auta a nezastavovat na občerstovačkách. Chlapík se nám někde ztratil, tak jsme pokračovali s Jestřábem ve dvou, ale začali mu křeče, tak musel zvolnit a já držela své tempo a jela pár kilometrů na samotku. Pak dojíždím Igora, kterému praskl drát v kole, tak mění kolo z mechanického a já mezitím dávám lulu pauzu a v tom nás i dojíždí Jestřáb a pěkně si to jedeme ve třech, opět trpím v kopci, špatně se mi dýchá, tak se dost trápím. A visím jen za šlapkami na vlásku. Ale pak sjezdík a už se jede líp. Igor si jede svoje tempo, tak s Jestřábem pokračujeme společně dál ve dvou. Z mechanického nám lítají pečené kuřata rovnou do pusy (transformování do gelů), zapijíme pivečkem (z ionťákové lahve) a to se to jede. Docela si pěkně dáváme. Sjíždíme cca 8 člennou skupinku v naději, že si chvilku dáme hák, abychom si na chvilku odpočali, ale ze skupiny nikdo netahá, tak se s Jestřábem točíme na špici, jede se proti větru, tak to vůbec nejede. Snažíme se je utrhout, protože nám vadí, že nestřídají. A povedlo se do posledního stoupání na Smokovec si dáváme pěkně do těla, snažím se ještě soupeřce odjet, protože v té osmičlenné skupince byla holčina. Tak to pěkně v závěrečném kopci drtíme, aby nás nedojeli. Krupi nás povzbuzuje z auta a já už šlapu na doraz a dávám do toho poslední síly, pak už jen zasloužený sjezdík, ale ke konci se ještě musí docela pěkně šlapat, průjezd městem a závěrečná rovinka do cíle a konečně pořádný spurt s Jestřábem. No paráááda. Moc jsem si to užila. Díky všem za milou společnost :o) Na závěr příjemné večerní posezení v hospůdce pod širým nebem ve společnosti šlapek a dalších milých lidiček.

Strejda – Jak jsem neporazil Jestraba, aneb příběh potrestané pychy

Musím říci otevřeně: tenhle závod mám prostě rád. Trat je hodně jezdivá. Stoupaní až na pár výjimek nejsou náročná, a většinou rychlost ani neklesne pod 15. Zase sjezdy tu jsou pozvolně, tahle a s minimem serpentinu, takže pro jezdce se spátanou technikou, jakým mám tu cestu být, podmínky jsou naprosto ideální. A to ani nemluvíme o nádherné kulise závodu. A navíc počasí – to snad ani nejde vymyslet lepší, kolem 24 stupňů a skoro bezvětri.

Na startu se takticky radíme dozadu, protože se očekávají pády. Laco přesně ví, kde by k nim mělo dojít a varuje předem. A vždy má pravdu. Vymotáme se ze města, začínáme stoupat, nejedu nějak rychle, ale Laco nějak není. Ohlízím se, spomalují, ale porad není, že by mi ujel dopředu? Vidím před sebou nějakou slapku, trochu přidávám, ale za chvíli podle copanku identifikuji Misu. Tak se nic nedá dělat, jedeme bez Laca. Dobře vím, že tady je dost důležité se udržet v dobře skupině do Strbského Plesa, poněvadž pak přichází padesátikilometrový pozvolný sjezd a ten se ve skupině dá jet pořád kolem 45 km/hod. A tak se snažím nekam zapadnout, neřukat, strídat a držet se někde v popředí skupinky. Najednou dojíždíme Jestraba. Nu to teda.... Normálně se vedle tohoto závodníka ani nesrtnu, dneska se mi jede opravdu dobře. Zvláště, že Jestrab nějak nestřídá, jen se nechá tahnout, pak se pomalu odsouva na chvost skupinky a pak při nějakém tom skubnutí chytní dráhu a odpadne. Začíná mě hlodat taková blba pochybnost, zda nejedu moc rychle a zda se mi to pak nevymstí. Ale zatím jedu. Na začátku stoupaní na Kváčanské sedlo se nám skupina rozpadne, nastaváme ve dvou s dámou, seznamujeme se, je to Zina, spolupace nám vyhovuje a tak se dohodneme, že to zkusíme dojet spolu. A jde nám to na vytečnou. Dost dlouho jedeme jen ve dvou, ale postupně se na nás nabaluje ještě několik závodníků a před Zakopaným dokonce začínají i strídat. Za Zakopaným na 157 kilometru přichází ten zlomový okamžik. Slyším nějaké cvaknutí a kolo mě začíná nějak mlatit. Prasknul drát na zadním kole. Skupina mě ujíždí, a já nejednou vůbec nemám chuť pokračovat. Ulomek drátu nějak zamotám do vypletu, aby nemlatil o zadní vidlici a snažím se rozjet. Kolo docela háze a mám strach, aby neprasknou další dráty, pak by mohlo být zle. Zrovna přichází objížďka, a ta stojí za to. Nejdriv sjezd sama dráha, do toho se pletou auta, která taky jedou skoro krokem, a já ani nevím, zda je mám předjíždět, poněvadž na silnici se skoro nedá vybrat nějakou rozumnou stopu. A tu mě dojíždí Misa. A taky za ni doprovodný vůz. Hodný Krupí mě puje nahradní kolo, akorát trochu mě deší, že největší pastorek už nebude 27, ale 23. Dorazí i Jestrab. A pak přichází nekonečné 8 kilometrů stoupaní. A to je to poslední, co jsem ještě nějak tak jel. A je se mnou konec. Zbylych 55 kilometrů to už je jen cirkus utrpení, vůbec to neubíhá, organismus nechce slapat a tak vymyslí nějaké krávy, proč to zrovna nejde. Krece, palení chodidel, brnění rukou, tlacený zadek. Předjíždí mě jedna skupina za druhou, a ani nemám chuť se snažit zachytit. Kdyby se v tu chvíli objevil zberák a nabídl mě odvoz, tak ani neváham. Na rovinkách tep nedostanu ani na 120, při stoupaních 124 je můj maximum. Jako na vysvobození čekám na Starý Smokovec, kde se začíná sjezd k Popradu. Ale není to zadní vysvobození, jen dalších 25 minut utrpení. Ale nastěsti už posledních. Jen těsně vejdu pod devět hodin, což jsem si pokládal za ten nejvyšší limit. Tak za rok si to musím odcinit, už budu chytřejší, pojedou takticky a pokud zase dojedou Jestraba, už se od něho neodpoutám :).

KRÁL ŠUMAVY

Bigmig – Race Around the šumavské hvozdy

Příprava: Bez přípravy.

Necelé 3 neděle po RACE je teoreticky i prakticky nemožné se připravit na Krále Šumavy .

Vím, že umím zajet Krále pod 8,5hodiny. Přesněji uměl jsem , to ale není teď moje parketa... Ani 9h nebude. 10hod by se dalo za určité konstalace zvládnout, ale proč jít do risika Čechu. Lepší bude skromnější cíl 10:30.

Proto se celkem pochopitelně registruji do Igorovy skupiny A, alespoň nebudu jednou béčko . Igor jezdí pravidelné tempo, nebude hrozit, že se někde utrhnu z řetězu, nebo naopak neusnu na vavřínech a balík mi odjede jako vždycky. Samozřejmě by tu byla varianta jet 200km, ale Král je přeci jen jeden. A to 250km. Pak už jsou jen svršky, spodky a cyklo-desítky, tedy karty nezajímavé .

Starec u Kdyně. Nové sídlo švagrové, mě poskytuje ubytování už od čtvrtka, abych měl dostatečný čas na regeneraci. Ten šumavský vzduch hned člověka omráčí kyslíkem. Počasí příjemné, tak to snad vydrží.

Pátek 27.8.2009 Setkání v Klatovech

... se vydávám na téměř 25km cestu na prezentaci. Mám v plánu přijet nikým nepozorován, vyzvednout vše potřebné a zmizet zpět v doupeti a v klidu se připravit na závod . A hele Frištencký, no to si zajel pěkně ten RACE ... a už je z toho menší přednáška, a už se vezu. Mezitím mi pohlídal kolo , děkuji, a přišel Kapr a Quit a další a další a kluci ze Ždírcce, hele že si dáme jedno - né. Po hodině a 1/2 presentování se vydávám do tmy . To jsem se zase zakecal. Ve zbytcích západu slunce si dávám zpět tu 25tku. Na večír ještě kvapně ve tmě připravuji kolo lepším číslo a všechno oblečení.

Sobota 28.8.2009

Ráno drobný déšť, 14st. teplo. Oblačno až zamračeno. Spíš bych řekl zamračeno, ovšem kdybych předtím nenaznačil oblačno. Nálada dobrá. Nervozita žádná, kde by se taky vzala . Vyjíždím pár minut po 6. na start. Těch 25km na zahřátí. Na náměstí přijíždím asi 20min před startem, pohoda. Parkuju hned vedle Igora. Startovat do světla je fakt lepší než do tmy. To беру jako velký posun v organizaci závodu dopředu. A je tu Start...

Já, Igor s Lenkou Bartošovou vyjíždíme hned od startu společně. Po krátkém výjezdu z hlavního města Šumavy to hned strháváme někam do polí a je to tu Poleň. První prověrka. Hned vidím, že Igor jede velmi rozvážně a to je velmi dobré i pro mě a pro moji tepovku, která se nedostává ani k aerobnímu prahu. To se mi na RACE zdaleka tak dobře nedařilo. Mě stejně jic jiného nezbyvá než odjet tento závod v Ultramaratonském tempu. Ostatně ani nic jiného neumím. Pouštět se do riskantních honiček po střechách vagónů by mohlo znamenat konečnou. No přinejlepším slepou kolej .

Dojíždíme Míšu, takže se náš minipelotonek obohacuje o další něžné pohlaví. Igor se v kopcích hodně drží zpět, zato na rovinkách a ve sjezdech to rozbaluje v plné paradě. Musím si zvykat na jeho styl, ale není to až tak velký problém. Je tu Koloveč a po pár brdkách směřujeme na další prověrku.Koráb. To ještě netuším, že zítra na něj z druhé strany půjdu 8km pěšky .

A zpět a to už Igor ztrácí řetěz za sebou. Nechávám děvčata napospas a zvolňuji, abych Igora docvaknul do chumlu, který s námi jede. To se nám před Korábem také daří. Skupinka vesměs pracuje v tom štýlu, že já a Igor táhneme a zbytek se veze. Občas se ve stoupání musím utrhnout, abych si narovnal své tempo, ale Igor mě ve sjezdu v pohodě dojede a pak za to zase společně vezmeme.

Letošní trasa nám opravdu nedá vydychnout, samý brd, brdek, brdíček, brdánek, žádný dlouhý stoupák. Jen furt nahoru a hned zas dolů. Celkem náročný profil bez rovin. Do toho zima - jen 17. st. Jedu raději ve vestě celou dobu.

Špičák a stoupání na bufet mě zase zastihuje v úniku, protože chci využít delší pauzu v bufetu. Musím si taky odskočit a zatím mě Igor s ostatními dolů odjíždí. Je to jen na pár minut. Jedeme chvíli zase ve třech. Když tu kde se vzal tu se vzal ve stoupání Jura. No to je ale překvapení. Mluvil něco o tom, že měl defekt a má duši ve formátu 37". Zajímavé, o této velikosti jsem do této doby nikdy neslyšel. Zřejmě dobrý oddíl ten KC Brno. Než jsem se vzpamatoval z Jury prolétl kolem Frištenký. Ohlédl jsem se po Igorovi a ujistil se, že jede za mnout. Mezitím Frita zmizel. V dalším kopci dojíždíme podruhé Míšu.

Opět není čas na vydechnutí. Nevím jestli mě víc deprimuje stoupání, nebo ty nebezpečně rychlé padací sjezdy. Je to jedno. To již se před námi rýsují dva oranžové dresy. Kdopak se za těmi šiframi skrývá? Mezitím se zvedá vítr a vůbec se nedá mluvit o teplém dni.

Dojíždíme Quita. Moje hloupá otázka je: Vidím "Escape" nebo "Quit". Quitova odpověď přišla pohotově: "Exit" . Exit se s námi držel jen do bufetu v Hartmanicích a pak bohužel zřejmě přišel předem hlášený "Exit" . Na bufetu už na nás čeká i Jura s koláčkem v ruce a s novým cílem v ústech . "Přehodnotil jsem plány přátel", jedu si to již užít. To už si ho a s ním, ale užíváme všichni. Hartmanice nás připojili i k Jestřábovi, který řešil na bufetu taky nějaký technický problém.

No začíná se formovat skupinka snů, o které se některým ani nesnilo, jiným vůbec nesnilo. Ano jako na olympiádě v Paříži: skokan, sprinter, vzpěrač, diskař a maratonec . Kašperské Hory nás vítají sluníčkem. Rozepínám na 20min vestu.. Teplem šetřím, nevětrám .

Jedem společně až na čtvrtý bufet kde se odděluje ambicióznější skupinka s Jurou, Jestřábem a Míšou. Já s Igorem a Lenkou zastavujeme na bufetu. Musím si zase odskočit, takže mi oba odjíždějí až do Nezdic. Pak už to táhneme společně do cíle. Síly ubývají a vítr zesiluje. Sluníčko vesele svítí, ale nehřeje. Jak to tak o podzimu bývá .

Konečně cíl. Cítím se výrazně více unavený než po RACEu. Ostatně to se dalo čekat. Na stranu organizátorů musím říci jen samé superlativy. Trasa, bufety, i ty ionťák už dávají, ne jen vodu se šťávou . Díky bylo to super. Díky i Igorovi za to, že mě nenechal na pospas osudu a vzal mě do skupiny snů .

STATISTIKA ZÁVODU:

Ujetá vzdálenost: 252km

Převýšení: 4365m

Celkový čas: 10:29, průměr 24 km/h

Počasí: polojasno, teplota min, prům, max, 14°C, 17°C, 20°C, mírný vítr

Doprovod: doprovod Míši Srbové, díky

Závěrem:

Král Šumavy 250km není závod pro výletníky a turisty, o tom se letos jistě přesvědčili všichni, i mistr Kolbaba, který pod tlakem vypršení limitu musel zredukovat trasu na 200km. Je třeba opravnu skromněji odhadnout na co člověk v dané době má či nemá, jinak se může doslova a do písmene trápit jako Quit. Já jsem to tušil a tušení se mi přesně vyplnilo. Stejně jsem toho měl dost i když jsem se celý závod krotil. RACE je úplně jiný závod, úplně v jiném prostředí za úplně jiných podmínek a úplně jinak šílený. Kdekdo mi říká, že jet .

Kolíkáč – Královské ohlédnutí

Je začátek září roku 2000 a já mám celý týden podivné mrazení v krajině břišní. Blíží se můj první závod na kole, silniční Král Šumavy. Jedu ještě s kamarádem Smithem, který mě k tomu přemluvil, pro mě hodně dlouhých 145km a mám z toho šílený respekt. Dojel jsem totálně vyčerpán v čase přes 8 hodin a nevěřicně koukal na ty šílence, co se vraceli z dlouhé trasy.

V roce 2001 jedeme Krále s Honzou, celý závod pomalu proprší a je ukrutná zima, ale nakonec šťastně zdoláváme 160km.

Rok 2002 už jedeme pod hlavičkou nově vzniklého klubu s názvem „Vinohradské Šlapky“. Deitl, Adam, Zvary a Honza dávají 160km, já se trápím přes 11 hodin na 250km. Ale dal jsem jí!

Rok 2003 a Honza má chuť též na dlouhou. Společně s novým členem Bigmigem se nám to podaří, s Honzou si to užíváme přes 12 hodin, ale pocity v cíli jsou jak kdyby jsme to vyhráli.

Rok 2004 zdolává dlouhého Krále i Šemík, který jede jako domestik Honzovi. S Bigmigem vydržím jen do půlky závodu.

V roce 2005 stálo na startu už 15 Šlapek formující se do proslavených skupin . Mě se podaří jet s královnou Šumavy Miki a dostat se s časem pod 9 hodin.

Rok 2006 a parádní skupina s Mirkem, Jurou a vrchním domestikem Vyhupem.

Rok 2007 a 29 odhodlaných oranžistů bojují v dešti a mlze.

Před rokem se povedla skupina s Kaprem, orange dresy na pódiu díky Cancellare a Astralovi. Je konec srpna roku 2009 a já mám celý týden podivné mrazení v krajině břišní. Blíží se můj desátý silniční Král a mám z toho šílený respekt...

Přejíždíme čipový koberec a řítíme se do dalšího dobrodružství jménem Král Šumavy. Na prvních kruhácích jsem trochu natlačen do protisměru, ale stojící auta mají úctu z toho mega balíku a tak v poklidu čekají až se přeženeme. Mým magnetem se stává orange dres RiCe, letos se mi zdá, že máme obdobnou sezónu, plnou nucených přestávek vlivem pádů a nemocí. A před rokem mě zle prohnal, a tak letos už to nesmím dovolit. Dreamer je tu taky, přece jenom rozumně nechal Mirka, který letos jezdí v nejlepší formě, co ho znám. Sice občas zahlédnu jeho dres blízko špice, ale nějaký vnitřní hlas mě nabádá, držet se RiCe . Okolo plno známých tváří, jede se vcelku v klidu a první kopec před Polení, který se mi zdál při test ride nekonečný, dnes vyletíme ani nevím jak, čelo stále nejede a tak nám nedělá problém se stále řítit po úzkých silničkách v tom šíleném davu.

Je to dost adrenalinová záležitost, stále ruce na brzdách a převody nastaveny tak, aby dokázaly i prudce zrychlit. Náhle je tu i Gavoš, lákám ho k sobě a k RiCovi, který zrovna trošku odskočil, ale Gavoš s díky odmítá. AC Sparta si z okolních příkopů udělala veřejné WC, ulevuje si snad celý tým a pak mohutnými přískoky zase pádí na špic. Jo takhle se háknout a nechat se vytáhnout dopředu, ale to by musel být cíl už v Kdyni . A je tu Koráb, konečně za to favorité berou a balík se natahuje jako harmonika, točím co neoptimálnější převody, abych nejel až moc na sílu, cítím, jak se pod návleky začínám pěkně vařit, z čela mi vytékají krůpěje jak štamprlata a to je neklamné znamení, že by mohli přijít co nevidět křeče. Vypadá to dobře, RiC jede obdobným tempem, o Dreamera nemám strach, když jsem ho viděl na test ride a překvapivě se tu zjevuje okolo nás i Olin, paráda, základ grupy je založen, teď už jen jako sněhová koule budeme balit další a další. Sjezd z Korábu je óda na silniční cyklistiku, alpské serpentiny schované v lese, vzpomínám na ročník 2003, to jsem zde dělal domestika Honzovi a drápali jsme se nahoru. A nebo rok 2005, kdy nám dole pod Korábem Královna Šumavy ujela a já s Jírou Hledíkem ji naháněli až do cíle a nebo ten samý bufet, můj první Král 2000 a 4 piva se Smithem, kdy nám nějaké závodění bylo ukradený. Je to letos takový vzpomínkový ročník, aspoň mě se honí v hlavě ta historie a nemám čas přemýšlet o tom, jestli něco bolí nebo jestli už nemůžu . Jsme v Kdyni a vrháme se do dalšího brdku na Novou Ves. Tady si nás mistrovsky sjíždí Svobodin, který měl pod Korábem defekt, nemáme šanci ho zaháknout a myslím, že na to ani nikdo nepomyslí. První kopec prostě rozdál karty a teď většinou jsou okolo sebe borci, co už plus mínus dojedou spolu do cíle. Tak tady asi někde Honza zlomil berany, když jel se Šemíkem v roce 2004, při letošním test ride nám tu zase zle najel traktor, teď naštěstí vše v poklidu a valíme to k prvnímu bufetu ve Všerubech. Pasoucí se stáda krav, parádní výhledy na Šumavu a úzká asfaltka, dodávají tomuto místu zvláštní atmosféru.

Bufet jen prolítneme, jak jsme se předem domluvili, máme všeho dostatek a na Špičák by jsme měli vydržet. Brdek stíhá brdek, furt se musí řadit, ale síla skupiny a přítomnost RiCe a

Olina dávají zapomenout na to trápení, které jsme tu zažíval před 14 dny. Liščí a Fleky, tady fotil někdy před 5 lety Dreamer, letos si užíváme lepšího asfaltu, ale i nechutných stojek, které tu jsou. Nabalujeme na sebe Tomáše Bartoše z HICu, který měl problém se sedlovkou a tradičně hlásí, že je úplně v háji . Je tak v háji, že každý kopec jede na čele a určuje tempo naší grupy. Olin trpí se svými 23 zuby a RiC zase kleje nad přeskakujícím řetězem, ale stále po kupě letíme do Nýrska, kde na chodníku bezradně stojící Jura s prorvaným pláštěm. Dreamer tu zdraví svoje nejbližší a pak už okolo přehrady se blížíme asi k nejdelšímu letošnímu stoupání na Špičák. Stále se mi jede dobře, jediný problém vidím v přehřívání stehen a kolen, které mám zabaleny do návleků, tam by mohl nastat průšvih s křečemi a tak jsem rozhodnut na bufetu vše odložit a risknout jet jen na lehko.

Stoupání na Špičák se mi takto bokem moc líbí, silnice bez provozu, romanticky schovaná v lese s příjemným sklonem a v dobré společnosti uteklo vcelku rychle a najíždíme na hlavní, kde už paní Kaprová obětavě stojí s bidony, já zajíždím k bufetu, strhávám návleky z treter, kolen a rukou a cpu je pořadatelům, kteří mi za to naopak lejou do bidonů nějakou barevnou tekutinu, nabízí rohlíky se salámem, které do sebe soukám s velkou radostí. Olin i RiC už jsou nastartovaní k sešupu do Železné Rudy, zaslouženě klesáme po vyžehleném asfaltu, přes skvěle ohlídanou křižovatku nám nebrání nic v tom, plynule pokračovat ve stoupání na Brunst. Tady se role pilota naší grupy ujímá Tomáš Bartoš a pravidelným tempem nám zpřijemňuje toto nekonečné stoupání . Letos se neohýbá doprava, ale ještě přibyl další hrb, nejvyšší bod letošní trasy, který většinu grupy psychicky rozhodí, ale pak už se vrháme do serpentínového sjezdu přes Javornou a odbočujeme na Kunkovice. Tady jsem při test ride začínal pěkně odpadávat, nehezky kopec a vidina blížící se Zámýšle taky nepřidá. Ze zadu přilítlo několik jednotlivců a hned se jede veseleji a svižněji, sjezd přes Chotěšov si vyloženě užíváme. Ale už zase musíme řadit a drápeme se směr Keply a Zámýšl. Dlouhé stoupání, které v minulých ročnících vytvářelo hlavní síto po startu Krále, letos už jsme lehce za půlkou dlouhé trasy a trpíme více. Konečně nahoře a asi nejrychlejším sjezdem svištíme přes Zámýšl do Petrovic. Tady se projevuje síla skupiny, RiC, Olin, Dreamer stále okolo mě, což dodává mnoho sil do dalšího boje.

Před bufetem v Hartmanicích nám ještě pocuchá svaly nepříjemná stojka, nahoře fandí VLK z CKKV a na zaslouženém bufetu poletuje Jarmila . Je to vzpruha vidět známe lidi, pívko, salámek, rohlíky, hlavně do sebe dostat co nejvíce normálního jídla a rozředit ty gely v břiše. Sjezd k Otavě a vzhůru na Rejštejn. Sjeli jsme si pár lidí a utvořila se početná skupina, bohužel trochu začíná ztrácet Dreamer. Není moc sil na odpočinek, silnice se vine kolem Otavy a pak z Rejštejna se to prudce zalomí do Kašperek. Sluníčko nám hezky osvětluje asfalt a vysává z nás drahocenné tekutiny, stále držíme po kupě a následuje nepříjemné vlnění před Javorníkem. To znám v obráceném směru, což je většinou z kopce, letos to začíná bolet, ale sjeli jsme Colemanu, což je pro mě velkým nakopnutím.

Javorník rozerval naši grupu na cucky, Coleman nasadil tempo, které už není sto uvíset Dreamer a ani RiC. Co teď? Olin jede stále jako z praku, jeho 23 zubů mu ani nedovolí jinak, a tak se loučím s RiCem a hákuji Olina s Colemanem s ještě pár borci. Jsme nahoře, chytám druhý dech a zažívám slastné okamžiky, sešupem do Vacova, jééé jak jsme tady minulé ročníky trpěli, teď mě jen bolí ruce od brždění. A začíná asi nejhorší část letošního Krále, rozsekaná silnice na Vrbice, Maleč to je teda síla. Předrcáme to na bufet a čumím jak z jara, nikdo málem nestaví . S Olinem se ale dohadujeme, že musím vzít pití a trochu se zkulturnit, odlehčuji si v příkopě a když sosám asi 2-3 lok Birella, tak se tu zjevuje RiC. Hůůůů, skvělý, to vypadá, že by jsme mohli prapor skupiny B dotáhnout do cíle.

Nezdice a vrchol Šimanova jedeme tady už zase v orange seskupení, i když nová Šlapka Olin je zatím jen v červeném dresu. Zase postupně nabalujeme lidi, od Sušice ale spíše jen předjíždíme borce z kratších tras. Můžeme tak třeba pozdravit našeho Aleše někde u Cihelny. Začíná nám život znepríjemňovat protivítr, ale docela se střídá a cesta ubíhá. Starostlivě

kontroluji hodinky a bohužel sen o 9 hodinách se začíná pomalu rozplývat. Jsme na hlavní na Klatovy, tempo je kolem 40km/hod., 240 kilometr a my jedeme jako časovku družstev, to prostě stojí za to. V Klatovech zjišťujeme, že jsme někde vytrousili Olina, do háje, malé podcenění jídla se mu nevyplatilo, mohli jsme se držet za ramena ve třech .

Užívám si královské cílové pocity v hloučku oranžových duší a řveme nadšením, když vidíme další a další Šlapky, jak dojíždějí do cíle. To jsou pocity, které se nedají nikomu sdělit, ty se musí zažít!

Olin – V červeném za oranžové aneb když šlapu, tak žiju

Přemýšlím, čím začít svůj první report po závodě v šlapkovském dresu – vlastně ještě stále svém původním červeném, neb jsem Šlapkou krátce a dres se teprve bude vyrábět. A nenapadá mě nic výstižnějšího, než heslo, kterého jsem si všiml jak na webu, tak i na Šlapkách samotných a které mě od začátku přišlo nádherně trefné. Když šlapu, tak žiju. Kolikrát již asi řečené i slyšené mezi Šlapkami veterány i juniory. Pro nás nově příchozí však originální, výstižné a milé.

Ačkoli na kole jezdím pěkných pár let jako cykloturista, před dvěma lety jsem si pořídil silničku a kamarádi běžci mě přesvědčili, že bych měl zkusit také nějaký ten závod – klidně okolo hnoje - když už drandím po těch silnicích kolem Vysokého Mýta jako o život, ať to nějak zhodnotím. Tak jsem si stejně jako Wabi Daněk řekl, že do toho taky šlápnu. Zkusil jsem sjet Rampušáka 08 a byl jsem rád, že jsem ho dojel. Málem jsem se zadusil Enervití kapslí, křeče jako blázen a většinu závodu jsem odjel na samotku. V září jsem zkusil jet Krále, kterého jsem skončil již na úžasném patnáctém – nikoli místě – ale kilometru, protože mě do zadního kola najel jeden šikula a rozmixoval mě ve 40 km rychlosti zřejmě rychloupínákem dráty na zadním kole. Odvoz sběrákem, deprese, alespoň jsem se seznámil s organizátory a dověděl se již s předstihem, že trasa dalšího Krále 09 dozná velkých změn! V té chvíli mě to ovšem nijak nedojalo. Byl jsem dojat něčím úplně jiným. Kdo jel někdy ve sběráku, ví o čem mluvím.

Letos jsem si projel ostatní maratony serie 53x11, poznal nepřehlédnutelnou postavu Quita, pár dalších Šlapek a netuše, co je to Král Š, nastoupil na jeho start. Nemám moc zkušeností z předchozích závodů, trasy většinou moc nestuduji a profil sleduji spíš z estetického hlediska, jak oku lahodí jednotlivé stoupavé či klesavé křivky. Příkladem byl moc pěkný profil v Tatrách – nejdřív hup nahoru a pak hup dolů a polovina závodu je doma. No ty houpačky za Tatrami docela překvapily. Pravdou je, že od té doby, co jsem na Beskydu minul zásadní odbočku na velkou trasu a najel si tak asi 30 km, věnuji předchozímu studiu trasy přece jen o něco větší pozornost. Zubatice profilu letošního Krále mě nijak zvlášť neděsila, protože zdejší terény vůbec neznám a navíc všichni říkali, že se vynechaly ty nejtěžší kopce, které činí Krále legendou. Na startu jsem byl uvržen do předních pozic spolu s Lacem a Cancelarou, kousek vedle Svobodáka a další esa, takže nezdravým předstartovním sebevědomím jsme rozhodně netrpěli. Úvodní menouvr tóny mě přenesli hned do minulého Krále, který ovšem neměl dlouhého trvání...

A jedeme. Start překvapivě hladký a klidný. Pár metrů za náměstím najednou RUP. Ruka na levém beranu mi promáchla do prázdna – praskl mi pod bzdou, takže držet se nešlo, jediné za brzdy a vedle představce. No nic, přece to nevzdám hned na začátku, pokud mi nerupne vejpůl aspoň rám, dojedu to. Jedu, držím lajnu, zařazuju se někde za čelo. Hlavně klid. Jasně, že jsem neustále někým předjížděn, nijak to nervu, hlavně žádný karambol, takže se pomaličku propadám někam do střední části balíku. A dále a dále. Čelo máme stále kousek před sebou, jede se - všichni říkají - v poklidu – tak asi mají pravdu. Úvodních 50 km probíhá překvapivě lehce a rychle, aniž bych se věnoval jiné činnosti než sledování galusky jezdců přede mnou, kteří se pochopitelně neustále mění.

Brdek za brdkem, nohy jedou, zrychlujeme, nějak více zrychlujeme, lítám jak na gumě, přede

mnou se to zředeľuje a najednou koukám - jedu sám. Zvolňuji a čekám, až mě někdo dojede. Najednou za sebou slyším povědomé hlasy a dresy v dojíždějící skupince – a oni to RiC s Kolíkáčem! Vřak jsem dopředu říkal, že až mě vycedí balík, že se záhy sejdeme. Místa neznám, tak odhaduju, že to mohlo být tak někde Koráb - Kdyně ...? Ve skupince se jede bezva, všímám si Nýrské přehrady a začíná stoupání na Špičák. Přicházející náznaky křečí jakž takž zaháním změnou tempa a magnesiem. Kupodivu mě pak do zbytku závodu moc netrápily. Standardně jsem si vyklepal někde na dírách jeden bidon a druhý jsem dopil. Stoupání na Špičák tak jedu na sucho, ke konci mě zachraňuje několika doušky Kolíkáčův bidon – ještě jednou díky!! Pořád ti dlužím to pivo! Á paní Kaprová, hurá – natahuju ruku po bidonu, v poslední chvíli změni směr, hmátnu do prázdna... nevádi, na bufetu o kus dál jsem holky přemluvil, jeden mi sehnaly. Žiju.

Po bufetu se sjíždíme zase do skupinky, nálada dobrá. Železnou Rudu poznávám podle množství trpaslíků, větrníků a německých nápisů. Obdivuju sehanost týmu Šlapek Kolíkáče s Ricem – jedou jak dvojčata, pěkně vedle sebe, pěkně za sebou, jak to jde. Já lítám chvíli vzadu, chvíli vpředu. V jednom z protivnějších kopců – nevím Nad zamyšlí? trochu odpadám, skupinka mi poodjíždí, pochvíli se do ní vracím. Z dalších kopců mě asi tak jako řadu dalších zaujaly Hartmanice Docela vylamovák. Všichni nadávali, proč se do Hartmanic nejelo rovně, ale doprava nahoru. Vzhledem k mé neznalosti trasy mě to ani nedeprimovalo, ale je fakt, že nebýt okolo stojících a fandících diváků to bylo místo, kde jsem chtěl slézt z kola, hodit ho do příkopu a dojít si do bufáče pěšky. Bufáč bezva, daváme si chvíli pohodičku.

Popis druhé části trasy trochu zkrátím, neb ho výstižněji popisují ostatní. Zmíním se o svém odpadáku. Tuším, že asi na bufetu v Hartmanicích jsem udělal klíčovou chybu, bufetem vcelku nasycen vyrážíme a přidávám si do kapes jeden banán. Když po padesáti kilometrech přijedem na další bufet, onen dovezený banán sním a jinak si bufet akorát prohlížím. Dávám krátkou čerpauzu, za mnou se ozývá hophophop jedem, prosviští kolem mě oba oranžisti. Kilometry ubíhají. Vřechno se zdá v pohodě. Zatím. Na webu jsem se nějak překlíkl a vytáhl si - možná loňskou trasu? – která měla reálných 240 km. Takže už nic nejím, vyhazuju druhý bidon a v prvním mám na posledních cca 35 km necelý púllitr. Snad to nějak dojedu. Sjíždíme poslední nekonečné brdky- ty za Cihlenou byly fakt kvalitní. A už se vezem do Klatov. Ještě furt dobrý.

A pak to najednou přichází. Vzpomínky na ten okamžik jsou nějak matnějši. Přestávám tahat, odpadám. Snažím se to zachránit pár sousty energetické tyčinky, která mě zbyla, ale je pozdě. Jako když mě vypnou. Možná si pamatuju ještě toho korpulentnějši vrchaře, jak ho popisuje RiC. A pak už jenom vidím vzdalující se skupinku jedoucí z kopce. Já jedu setrvačností. Modlím se, aby v Klatovech nevyrostl v cestě nějaký brdek. Musel bych ho snad vyjít pěšky. Na křižovatce před cílovou páskou ještě zastavuji, čekám, než přejedou auta – asi si regulovčik podle tempa myslel – Hele, cykloturista! Pak už jen vítězné píppíp a sesunuji se v cíli z kola. Hotovo, vymalováno. Trvalo to dobrou půlhodinu než se mi vrátila chuť do života a do kola. Kolíkáči, Rici – veliké díky! Když šlapem, tak žijem!!!

Quit – Myřlenky trosky...

Reporty po závodech píšu, když je na to čas, ale hlavně zpravidla, když mám pozávodní euforii a radost z dosaženého výsledku. Možná poudvědomě si chci sepsat tu dobrou náladu do těch několika řádků, zakonzervovat si tím ty endorfiny, abych si je někdy v budoucnu mohl zase vzít, anebo je tím nabídnul někomu jinému (mě osobně už pár cizích reportů několikrát nakoplo...) Tentokrát dělám výjimku. Na letošního Krále bych raději zapomenul, ale to se nestane, a je to možná dobře... A tak mám nějak nutkání, abych o tomhle propadáku něco málo napsal, možná i z pocitu provinilosti, že po mnoha vydařených závodech jsem z nedostatku času nebo lenosti nenapsal nic...

Král Šumavy je naprosto první cyklistický podnik, kterého jsem se ve své „kariéře“ zúčastnil. Zažil jsem na něm hodně bolesti, a kromě mé první účasti v roce 2005, kdy jsem odjel 200km jen tak z hecu a bez tréninku, jsem skončil vždy za svým očekáváním. Až napočtvrté, loni, když jsem se poprvé odhodlal na dlouhou, jsem na své možnosti zažil závod snů a v luxusní společnosti Icemana, Jestřába a Mlhoše jsem odjel výsledek, na který jsem byl pyšný. Možná jsem si začal myslet, že už vím jak na to, že to není tak nesnadné. Věřil jsem, že podobně to zajedu i letos.

Víra je asi trochu málo... Odjet dobrý výsledek na Králi, „to není jako práce s buzolou, děti...“ Jenže... Svatba kamaráda se neodmítá a výlet na Lysou Horu s přáteli z Beskyd už zrušit taky nejde... Dobré nohy, které jsem měl na Tatry-Tour a o týden později na Panně tak nechávám bohužel 2 víkendy stát a snažím se to dohnat 6 dnů před Králem - v neděli večer 70km dlouhým švihem, kterého se dobré nohy už rozhodně neúčastnily... Ještě 2 volné vyjížďky a nějaké plavání to určitě spraví, v to jsem věřil asi tak do 30. km sobotního Krále... Přitom vše vypadalo dobře, v pátek s Gavošem okolo Benic jedu v pohodě, na druhý den ráno se mi vstává relativně příjemně, mám chuť k jídlu a snídám na své poměry netypicky hodně... Počasí na startu skvělé, i když tomu někteří nevěří, vidíte pane Policisto... Tak tedy vyjedu s Gavošem, přestože on má formu trochu jinde než já, ale když to nepůjde, nablízku bude Jestřáb, kluci ze Záluží a popradský Lukáš. Chvilku to zkusím a uvidím. Pravda je, že nějaký vnitřní hlas mi celou dobu říkal, že by to mohlo být zlé, ale když do vás Kolíkáč tlačí, že je třeba vyjet svižně, je to jako by vám pořád dokola babička říkala, že si máte před jídlem umýt ruce...

Profil prvních 80 km nové trasy je opravdu těžký. Prověřil mě dokonale. Brzy mi bylo jasné, že s Gavošem jet nemůžu, dle plánu jsem proto zvolnil a počkal si na další skupinku, kde byl Jestřáb. Ale v těch kopcích prostě nohy nejely jak jsem na ně letos zvyklý. I v Jestřábově grupě jsem byl jak na gumě, několikrát jsem smolně chytil díru a musel to sjíždět. Někde před Sv. Kateřinou mi ale nohy odešly úplně, najednou jsem vytuhl a na vrcholu brdku je skupina pryč. V té chvíli mi došlo, že dnes to nebude o závodění, ale bohužel jen o přežití. Tak za mnou je ještě několik záchran, snad se některé zachytím, pomyslel jsem si. V Nýrsku to byl Standa s Mírou, ale začalo stoupání na Špičák a já je neuvisel. Za chvíli tu byl Lukáš, ale ani jeho tempu jsem nestačil... Čas pod 10 hodin...?? Kamaráde, na ten už dnes zapomeň. Začal jsem se ptát sám sebe, udržím se vůbec někoho...? Je vůbec možné, abych to odjel celé sám...? Nemožnost zkrácení na střední mě začíná mrzet, zabalit to ale nechci, jedno DNF mi letos už stačí... Je ale těžké v tu chvíli udržet mysl pozitivní... Sen o dobrém výsledku se rozplynul..., místo toho se potápím pořád níž a to je přede mnou ještě víc než 160 děsivých kilometrů. Vzpomínal jsem na ruskou atletku Issinbajevu... Jak hořké to pro ni na letošním MS muselo být. Ale ona si hned za týden spravila chuť dalším svět'ákem... To mě se asi nepodaří... Ale tak nějak mě myšlenky na ni nenechávaly sesednout z kola a hodit na to bobana... Někde před Špičákem mě předjel Srbovic modrý Ford Fusion... Tak Míša je na dohled, došlo mi. Při mé hlemýždí rychlosti nemělo smysl na ni čekat, na bufetu mě stejně předjede... Na tom bufetu mě ale čekalo jiné překvapení, Jestřáb...Vůbec jsem nechápal, proč na mě čeká, skoro jsem mu nadával, protože mi bylo líto, že si vystoupil ze své dobré pozice, aby čekal na mě. Bohužel netušil, jaká troska a s jakým odstupem přijede... Oba jsme byli už pěkně zmrzlí a Míša pořád nikde, tak jsme tedy vyjeli spolu. Evidentně jsem ho ale brzdil. Srbovic kolem nás pořád kroužili, což bylo jasné znamení, že nás Míša stahuje a pro mě bohužel i fakt, že neuvísím ani ji. Navrhoval jsem Jestřábovi, ať na ni počká a jede s ní, ale než jsme se dohodli, byla už u nás... V té době se mi trochu spravila nálada, objevil se i Jura po defektu, a tak jsme jeli společně. Kopec na Zámýšl nás zase docela roztrhal, Jestřáb zůstal s Jurou, já si držel své tempo a Míša v kopci ztratila. Po sjezdu jsem už ale zase viděl za sebou oranžovo. Maratonec Bigmig za sebou táhnul vláček, v němž si hověla Míša s Lenkou Bartošovou a náš hodný Strejda. Zase jsem měl trochu lepší náladu a pod Hartmanice bez problémů jedu s nimi, jen na

dlouhou špici opravdu nemám, takže luxusní Bigmigovo strojové tempo platím jen krátkým pobytem na větru. S nimi by bylo fajn to dojet, napadlo mě, jenže musel jsem stavět na bufetu. Potřeboval jsem něco teplého do žaludku, chvílemi mi byla pěkná zima. A tak mě na bufetu bohužel skupina odjela.

V klidu jsem si prohlídnul profil zbývající trasy a odhodlal se k dojezdu o samotě. Čekají mě 3 tuhé kopce a za nimi další bufet. V kopcích jsem přece jen Strojovi a spol. ujížděl, tak mě napadlo, že bych je do Klatov ještě mohl dojet. Je to takový nový cíl, který mě žene zpět do sedla a rovná mi mysl. Kašperk byl ještě ok. Dojel jsem dva borce. Na rovině mi to ale už vůbec nejelo, a tak mě znovu předjeli. Na Javorník jsem je měl před sebou, ale pak jsem dostal poslední smrtící ránu. Nechápu proč, šipka tam byla, to jsem pak zjistil... Ale jak už jsem byl prošívaný a borci mi zmizeli v dohledu v zatáčce, pokračoval jsem v Javorníku rovně na Strašín, tak jak se jelo loni. Žádné odbočky tam ale nejsou, takže zjistit, že jedu blbě jsem podle chybějících značek mohl až na nějaké mini křižovatce, která už byla po dost dlouhém sjezdu.. Byl tam běžec s GPS a s jeho pomocí mi došlo, že jedu loňskou trasu... Mohl jsem pokračovat dál a stříhnout to, ale měl jsem nějaký strach, abych nezabloudil úplně, tak jsem se raději začal vracet, totálně demoralizovaný... Navíc na kostkách, které tam jsou, jsem vyklepal bidon a ve sjezdu z Javorníka (už na trase) jsem ho ztratil... Samozřejmě ten plnější, ve druhém už bylo jen tak deci vody... Pak mě dojel nějaký další borec a jediné co mě zajímalo bylo, jestli je Laco s Pedrem ještě za mnou, nebo už přede mnou... Pán řekl, že jsou určitě před námi. A s nimi ještě nějaká holka... Ani ve snu by mě nenapadlo, že mluví o Igorovi s Míšou, pro mě to v tu chvíli byla jasná a smrtící zpráva, že za mnou už může být jen a jen ctihodný pan Kolbaba.

A to byl konec.. Teď už opravdu nebylo z čeho brát optimismus. Tělo už nemělo nejmenší chuť pokračovat, byl jsem sám, tempo, které jsem jel, vycházelo tak na 12 hodin... Dojedu za tmy, pomyslel jsem si... Tohle už není cyklistika, to je transport trosky do krematoria... Moje mysl totálně vzdala veškerý boj, chtělo se mi spát a bylo mi zima. Na bufetu to balím, konečná, funus... To mi znělo pořád dokola v uších. Vůbec nechápu jak jsem se k té šíleně zbabělé otázce mohl odhodlat, ale šlo to úplně samo: „Jak je to s tím sběrákem?“, hlesl jsem na jednu z milých slečen, která obsluhovala na 4. stanici v Malči. „Noo, jede za posledním závodníkem, ale netuším kdy tu bude. Ale můžeme Tě vzít my, za hodinu to tu zavřem, do té doby si vlez do naší dodávky, my ti dáme čaj a můžeš si tam lehnout...“ Už jsem tam málem byl, seděl jsem opřený o kolo a zbývalo mi přesvědčit posledních 5% odporu, který ještě bojoval za dojetí. Asi by to nebylo těžké, bylo mi blbě, žaludek už nic nechtěl, spíš vracet, než dostávat... A v tom na mě ječí Ježek. „Co tady děláš ?? Já jedu od 40. km sám. Póóójd', jedeš se mnou...“ Doprčic, to musel přijet zrovna teď...? Už jsem měl jasno. Můj boj skončil. A teď znovu...? Ještě jsem si lehnul na zem, holky mě přikryly dekou a než se Ježek dal do kupy, měl jsem čas srovnat si myšlenky... Nechtělo se mi, holky s Ježkem jako by se o mě rvaly, holek bylo víc, byly mnohem hezčí a hodnější než tendle pitomec... ALE... Nevím, jak to dokázal... „OK, dojedu to !!!“, znechuceně jsem mu odseknul a upozornil ho, že budu sprostý, budu mu nadávat a litovat, že jsem tu nezůstal.. Ale Ježek je splachovací, nekompromisně si stál za svým a vytrhnul mě z letargie. Poděkoval jsem holcám a vyjeli jsme.

Těch posledních 65 kiláků neskutečně uteklo, Ježek mi prostě pomohl. Sám bych to nikdy nedojel. Na posledním bufetu jsme si oba dali další horký čaj a suchý rohlík, já to zalil svou tradiční poslední záchrannou injekcí v podobě Šlehy a vrhli jsme se na poslední, trapný, ale v danou chvíli velmi důležitý boj, zajet pod 12 hodin. Poslední brdek za bufetem a teď už jen z kopce. Hlavní silnice vybízí k rychlé jízdě, takže jsme na ní střídali a odjeli si krásný 10 km dlouhý finiš, při kterém jsem s bolestí v srdci vzpomínal, jak famózně jsme tu loni, o více než 2 hodiny dříve, finišovali s Jestřábem a Icemanem...

Zklamání z nesplněných cílů bývají hodně hořká... Ale všechno je relativní. Moje zklamání asi nebylo tak velké, jako zklamání kamaráda Laca, jehož sen, který se mu na Králi rozplynul, byl určitě větší, než ten můj... A jeho zklamání možná nebylo tak velké, jako zklamání zmíněné ruské tyčkařky Jeleny... Ona se dočkala za týden... Dočkáme se i my ! Igor, a to je velký muž, mi po závodě v kulturáku řekl, že tyhle rány člověk potřebuje. Je to tak... Jeleno, Laco a my všichni... Bojujme !!! Proto jsme na tomhle světě. A každá facka má svůj význam...

RiC – Už je burčák!!! Jupííííí....

Nevím, co by mohlo být důležitějšího za novinku. No, ale je-li to někomu málo a má-li dlouhou chvíli zkuste můj report.

Kráčím v sandálech a jsem totálně out. Nechal jsem si na nohách ponožky, což je údajně nebetyčný prohřešek proti nějaké módě, či co. A je mi to úplně jedno. Z jedné strany si s chutí vedu kolo a jsem rád, že na něm nemusím šlapat. Z druhé strany jsem veden manželkou a jsem rád. Mám se o koho opřít. Přibližně před hodinou jsem dojel do cíle svého čtvrtého Krále Šumavy. A jsem rád. Z těch čtyř byl nejtěžší. Minimálně do příštího roku.

Vezmu to postupně.

Příprava

Příprava mi tentokrát nevyšla. Nechci tvrdit, že vůbec, ale byly v ní takové díry, že ji jako systematickou nemůžu nazvat. Bylo hodně různých výpadků, které systematickosti nepřály. Je vcelku jedno, byli-li plánovatelné nebo ne. Zkrátka byly zde a na mě bylo, abych se s tím nějak popasoval. Moje odpověď na častou otázku: "Jak se těšíš na Krále?" byla většinou jen pokrčení ramen. K tomu ještě nová trasa, takže celkem dost neznámých na to, abych byl schopen dát nějakou jednoznačnější odpověď.

Nástin odpovědi, alespoň sám pro sebe, jsem se snažil najít v předvečer závodu v restauraci "Český znak", kde se konala už tradiční tiskovka. Nakonec jsem se s Mírou ze Záluží shodl na velice konkrétní a výstižné odpovědi: "Uvidíme, jak se pojedje ráno, a podle toho se rozhodnem." A viděli jsme. Nejlépe je to patrné na výsledcích.

Start a průběh

Oproti loňským ročníkům je letos start uspišen o čtrnáct dní a opožděn o třičtvrtě hodiny. Obě změny jsou obecně přijímány s povděkem. Já jen předběhnu sled událostí a doplním malou poznámku k hodině startu. Druhý den po závodě jsem se jel vyjet, abych trochu protočil znavené nohy. Vyjel jsem v 6:40, v kombinaci dlouhý-dlouhý, vesta, čepička pod prilbu a byl jsem za to rád. Jestli si vzpomínáte na nedělní ráno po Králi, bylo krásné, slunečné, ale studené. Startovalo-li by se stejně jako v předchozích ročnících, buď bych ráno klepal kosu, nebo se odpoledne pařil v dlouhým. Tak tolik poznámka k hodině startu.

S Kolíkáčem a většinou ostatních nás na startu čekala až druhá lajna. Naše výkonnost v předchozích ročnících nás neopravňovala ke startovní pozici mezi elitou. Snad příště :-)

Půl hodiny před startem se "opíráme" o igelitovou pásku oddělující zrno od plev. Ještě pár póz pro fotografie a netrpělivě čekáme, kdy zazní Manowar a jejich Koruna a prsten, které nám začnou odkrajovat posledních pár minut před cestou do pekla vedoucí po dálnici. To jsem se ovšem mýlil. Letos těch změn je víc. Po Manowar zazní sice zvony, ale ty neohlašují Dálnici do pekla, nýbrž poklidné zurčení Vltavy. Jak nepatřičná hudba! Peklo bylo mnohem výstižnější. Jenže, to projíždějící startovní branou, jsme nemohli tušit. Letos sice zmizely některé pověstné špeky, ale další, neznámé přibily.

Musím zmínit ještě jeden detail. Na jaře jsem si koupil nové pedály TIME a od té doby jsem měl neustále problémy s "nakopnutím" treter. Hlavně při startu na závodech to bylo nepříjemné. Co start, to problém. Ne tak na Králi. Na náměstí v Klatovech jsem nakopl na první pokus a vyrazil vstříc neznámému. Aspoň v něčem se mi podařilo vyladit formu.

Zatím jsem byl ve svém popisu dosti detailní, hlava byla jasná, mozek nezatemněný. To se změnilo průjezdem přes červený koberec. Aby mi bylo rozuměno, není to ten "holylvúdský" pro celebrity, ale obyčejný čipový. Celebrita by na něm vydržela jen vteřinu, než by byla smetena davem masochistických cyklistů.

Takže jsem projel čipový koberec a mozek přešel na úsporný režim "levá - pravá". Verbální projev se omezil jen na pár slov, z nichž nejčastější bylo označení určitého druhu sociálních pracovníků a "...už nemůžu..." Hlavně ke konci to druhé mělo navrch. První slovíčko jsem nejvíce používal na začátku, kdy celé naše stádo jelo pohromadě. Elitákům vpředu se nechtělo jet a tak balík zůstal pokupě. Že to bylo na úzkých, a leckdy hodně rozbitých silničkách adrenalinový zážitek netřeba dodávat. Zmíním jen jednu věc.

V počátečních kilometrech, než se balík roztrhal, se kolem nás neustále motalo auto s označením "Rozhodčí". Možná mám špatný odhad situací, ale k předjíždění si vybral téměř vždy nevhodné místo. Za všechny jeden příklad. Mírný sjezd, balík/velká skupina se trochu natáhl, ale ještě je pohromadě. Auto do protisměru. Vcelku standartní situace. Všichni ho v poklidu objíždějí, když tu, kde se vzal tu se vzal rozhodčí a hned se nacpal do skupiny aby se autu vyhnul. Následovalo brždění a nadávání až se hory červenaly. Šumava ještě ne, ta byla daleko.

Místo téhle příhody vám neprozradím. Nevím ho. Většinu zážitků a postřehů, o kterých se zmíním, jsem zažil "někde" na Králi. Takže to bude jak v uměleckém filmu. Jeden obraz střídá druhý a jen člověk s fantazií si domyslí, co je spojuje.

1.obraz

Balík stále pohromadě, elitáci to ještě neroztrhali. Bodejď by jo, když celá Sparta furt někde čůrá. Srb Nebojsa jede chvíli vedle mě a kecá s dalším Sparťanem. Chlapci, chlapci, tady závod nevyhraje!

2.obraz

Konečně se to začíná trhat (na Korábu?), ještě se snažím uviset, ale moc to nepřeháním. I tak jsme zůstali velká skupina a občas mě v zatáčce někdo nepříjemně překvapí.

3.obraz - Nýrsko - Špičák

Jedno z mála míst, které jsem schopný identifikovat. Sjezd ze Svaté Kateřiny byl místem rekordů. Mě to moc nejelo, myslím, že to bylo něco kolem 75km/h. V balíku jsem slyšel ale čísla začínající na osmdesát. Z Nýrska jedeme kolem přehrady na Hamry a začínáme stoupat na Špičák. Cítím první problémy. Moc mi to nejede, pomalu couvám ze skupiny a zůstávám sám. Na vině bude jednak moje kondice a technika, která mě tentokrát zklamala. Přestože jsem před odjezdem vše ladil a testoval, přehazovačka se rozhodla stávkovat a z kašpárka mi téměř pravidelně shazovala řetěz. Párkrát mi spadl o pastorek dolu a pecka, kterou jsem do noh dostal mi na psychice moc nepřidala.

Na Špičák dojíždím s přibližně stometrovou dírou na skupinu. Díky bufetu, který je na vrcholu jsem ale žádnou velkou ztrátu neutrpěl. Většina skupiny zde stavěla. Narozdíl od bufetu prvního, který jsem všichni projeli. Ještě než jsem k bufetu dojel, málem jsem si zase ustlal. Před bufetem stála paní Kaprová a já si u ní chtěl nechat rukávy. V domnění, že bufet bude až v Železné Rudě, jsem spěchal a rukávy stahoval za jízdy. Pravý jsem sundal a šup s ním na zem. Sundávám levý a už ho má z ruky dole, když najednou chytanu balanc. Nespadnu, ale aby se tak nestalo, musím zajet mezi zaparkovaná auta, která stojí vedle silnice. Za nimi je igelitová páska, kterou se mi podařilo podjed a dostat se na volný prostor (parkoviště?). Chvilí jsem jel podle pásky až jsem našel místo, kde jsem se zase mohl vrátit na silnici. No, a na ní jsem zjistil, že už jsem u bufetu. Jaké příjemné překvapení!

Nechal jsem si doplnit bidony, vzal si jeden banán a chtěl jsem vyrazit dál v domnění, že jsem daleko za Kolíkáčem. Najednou se vedle mě ozve "Počkáme na Kolíkáče?" Olin, který jel celou dobu se mnou a s Kolíkáčem ve skupině. Teprve na Špičáku mi došlo, kdo to je. Celou

cestu od startu jsme občas prohodili slovo, ale stále mi nedocházelo, že jsem s ním, a ostatními Šlapkami, byl na tiskovce v Českém znaku.

Na Olinův popud se tedy ohlédnou zpět a on tam Kolíkáč plení bufet. Naštěstí je v tom zběhlý a než bys řekl "Cyklomaraton Král Šumavy" vyrazí za námi.

Sjezd do Rudy a následuje z předchozích ročníků známé stoupání na Gerlovu huť. Tentokrát ale neodbočujeme, ale pokračujeme rovně na nejvyšší bod trasy - Javorná.

Ze stoupání mám příjemnou vzpomínku. Na jednom z hupů, které zde byly, jsem tradičně zaostal za skupinou a chytil díru. Najednou se vedle mě někdo objevil a onou inkriminovanou dírou mě doslova prohodil se slovy "Docvakni to, ať to nemusíme složitě sjíždět". S takovou dopomocí to bylo jednoduché. Bohužel, nevím kdo to byl. Takže alespoň na tomto místě mu děkuji.

To byl asi poslední souvislý paměťový záznam.

4.obraz

Začínají se ozývat křeče. Odhadem někde kolem 110km, protože jsem si říkal, že nemám ujetou ani polovinu. Ozývaly se stále častěji a nakonec mi pěkně "zahrály" ve stojce v Hartmanicích. Na křižovatce, kde nás vyhnali z hlavní silnice na vedlejší jsem už cítil, že je zle. Jako už několikrát předtím, snažím se měnit rytmus: ze sedla, do sedla, ze sedla, do sedla a pořád dokola. Jenže nohám už to je pomalu jedno a 5-10m pod vrcholem kopce křeče udeří naplno. Musím zastavit. Chtěl bych si sednout, ale nemůžu. Pod zadkem mám kolo. Stojím na zkřečovaných nohách a klepu se. Nakonec se svalím na asfalt jako pytel brambor a jen se snažím trochu tlumit pád kola. Konečně ležím na zemi. Několika tempy se doslova odplížím do trávy a sedám si s nataženýma nohama. Pro okolní diváky asi dobrý divadlo. Zvláště, připočtu-li k tomu ty grimasy, co jsem házel, než jsem zastavil. Přibíhá ke mě chlapík, jestli potřebuji pomoc. O kus dál stojící paní mi nabízí sůl. Všechnu pomoc s díky odmítám. Křeče už povolily a nohy jsou v pohodě. Polknu dvě kapsle Anticramp. Nevím jestli pomohou, ale i placebo je dobré. Celé to trvalo dvě minuty. Už jsem si říkal, že jsem v háji, ale na bufetu v Hartmanicích jsem Kolíkáče a spol zase dojel. Ryhle naplnit bidony a pokračujem dál.

5.obraz

Javorník, nebo kopce před ním. Křeče se průběžně stále ozývají. Postupně se propadám, rozhoduji se pro plánovité vystoupení ze skupiny. Dávám kašpárka a točím co nejúsporněji. Smutně koukám za mizející skupinou. Se mnou tu zůstává Dreamer. V poklidném tempu dojíždíme na vrchol. Někdo nám hlásí, že na předchozí skupinu ztrácíme 1,5minuty. Křeče pominuly a nohy se točí. Zkousím zrychlit a celkem to jde. Zezadu nás někdo dojíždí, ale ve sjezdu mi ujedou. A já jsem ujel Dreamerovi, někde se mi ztratil. Kolem Vacova zkousím tříčlennou skupinu sjet, ale proti větru sám nemám šanci. Ohlížím se. Za mnou je osamocený jezdec a já se jím nechám dojet. Ve dvou se to lépe táhne a snad se nám trojici před námi podaří docvaknout. Hodně to bolí, ale vypadá to, že se přibližujeme.

6.obraz

Stoupáme v lese po rozbité silnici. Stíhaná trojice je před námi tak 50-100m a stále rozestup zmenšujeme. Ale už nemůžu. Rezignovaně svěšuji nohy a svého spolubojovníka posílám dopředu. Vypadá to, že sil má dost. Já už ne. Míjí mě a něco prohodí, vůbec mu nerozumím. Nevím co mi říkal, ale nějak mě to nabudilo. Zvedl jsem se ze sedla a dorazil těch pár metrů o které mi už stihl odjet. Nejednou můžu a zase bojujeme o dostižení skupiny. Po chvílce ale docházejí síly jemu. Snažím se ho nahecovat a kupodivu to pomohlo.

Jestli jsme skupinu sjeli, nebo ne, to už si nepamatuji. Na vrchol jsme ale dojeli společně po té, co jsme se vzájemně podrželi. A to si budu pamatovat.

7.obraz

Přijíždím na předposlední bufet (kolem 200km), myslím, že v nějaké skupině, už přesně nevím. A co to mé ne moc bystré oči vidí? Kolíkáče jak zase plení bufet. To žrádlo ho jednou zabije :-). Ale jsem rád, že tady je. I s Olinem. Tak jsme zase pohromadě.

8.obraz

Sjezd do Sušice a začíná jízda proti větru. Snažíme se držet tempo. Čas pod devět hodin se nezdá až tak nereálný. Nohy už bolí, ale křeče zatím nezlobí. Rozhodně ne tak, abych nemohl jet. S překvapením zjišťuji, že krize, kterou jsem měl někde od Hartmanic až na Javorník, odezněla. Mám pocit, že jsem znovu ve hře. Sice bez sil a unavený, ale zdá se, že ostatní na tom nejsou o moc lépe.

9.obraz

Zdoláváme poslední kopce. Zdá se, že všichni toho mají dost. A to je Kolíkáčova chvíle. V okamžiku, kdy tempo klesá jde na špici a pozvedá povadlý prapor naší skupiny. Snažím se ho napodobit, ale chybí mi jeho morál.

10.obraz

Nájezd na hlavní směr Klatovy. Někde tady jsme ztratili Olina. Je mi jasné co bude následovat. Časovka družstev ve snaze pokořit čas devět hodin. Nevím kolik nás ve skupině je, ale na špici se točíme tři - čtyři. Jsem na řadě, abych odvedl svůj díl práce pro ostatní. Před sebou vidím osamoceného závodníka. Podle čísla dvoustovkař. A podle postavy rozhodně ne vrchař. Trochu pohrdavě ho předjíždím v domnění, že nemá šanci se zavěsit za náš rozjetý rychlík. Jak jsem se mýlil! Jestli my jsme byli rozjetý rychlík, tak on byl lokomotiva od TGV! Nejen že se nás udržel, ale šel na špici a zůstal tam hodně dlouho. A rychlost nešla pod čtyřicet. Tomu říkám mašina! V duchu se mu omlouvám za svoji povýšenost a když mě míjí couvající dozadu, vyslovuji mu obdiv a uznání za práci, kterou odvedl.

11.obraz

Klatovy. Konečně. Teď už to dojdu i pěšky v tretrách. Na chůzi ale není čas. Kličkujeme Klatovama a před poslední zatáčkou, u cedule "Cíl 500m" zkusíme s Kolíkáčem odskočit ze skupiny, abychom do ní najeli první. Ještě chvíli jedem spolu, ale pak rezignujeme. Držíce se za ramena projíždíme cílem. Spolu bojovali, spolu zvítězili.

Strejda – skupina A: splněno!

Tak se do skupiny A letos od začátku a bezpodmínečně hlásili jen dva zájemci, a to BigMig a Lenka. A tak jsem s tím vnitřně počítal. Pokud by se přidal ještě někdo, tak to jenom vítáme.

Po ránu se dívám na radar, a nesděluje mi nic dobrého: na Šumavě prší a mraky jdou směrem k nám. Je tu sice určitá naděje, že než tam dorazíme, fronta už bude pryč, ale... Nechci nic podcenit a беру dlouhé čapky, tělník s dlouhým rukávem a návleky na tretry, na kolo nasazují zadní blatník. Vůbec si toho pak nelitují. Vítr po celou cestu byl hodně studený. A to, že ten blatník byl zbytečný – tak to jsem jenom rad.

Na startu se scházíme přesně podle předpokladu: BM, Lenka a já. Odstartováno, a jedeme. A to rozvažně ale docela svižně. Nabaluje se na nás docela velká skupina, nedá se kontrolovat celá. Takže si jen koukáme, ať jsme tři pohromadě. Dojíždíme Laca, ale za chvíli zjišťujeme, že jsme ho ztratili. Dojíždíme Pedra, a ten nám říká, že počká na Laca. Dojíždíme Ježka, ale Ježek z balíku taky vystupuje. Nakonec dojíždíme Cancellaru, a pak už dlouho jedeme ve čtyřech. Holky v kopcích zatím jsou lepší, docela odjíždějí napřed, vůbec se tím nevzrušují, držím své tempo, je to teprve začátek. BM mne několikrát dotahuje do skupiny. Nu to je prostě opravdový kamarád.

Míša má doprovodný vůz, tak se nestaví na bufetech, my se podle plánu zastavujeme, ale vždy jen na chvíli (dohromady jsme za všech bufetech strávili 5,5 minuty, což je velmi dobrý výsledek). Na bufetech ale vždy ztrácíme zbytek balíku, zřejmě nejsou zvyklé odjíždět tak rychle. Pak nikdy netrvá dlouho a sjíždíme Míšu, a pořad jedem spolu. Na začátku stoupaní na Kunkovice-Kapličku zahlízneme před sebou dva borce v oranžovém. Hádáme, kdo by to mohl být, ale zůstáváme v klidu: když už jsme se dostali k nim tak blízko, určitě je za chvíli dojedeme. A fakt, v dalším stoupaní už je s námi Quit a později i Jestřáb. Z ničeho nic

se tu objevuje i Jura (měl technické problémy, a tak rozhodl, že to dojede s námi). Nu to je teda skupina A!!! Jura a BG táhají jako o život, ale musím uznat, že umějí to perfektně. Prostě dokážou držet přesně takové tempo, které je ještě únosné pro ostatní. A skoro 50 km si užíváme tohoto luxusu. Ale asi to znáte: člověk dlouho jede s vypětím všech sil, jen tak tak se drží, a pořád se bojí (anebo v to doufá, to se nedá ani pochopit) že přijde něco, nějaký drobný problém, zamínka, aby z toho šíleného kolotoče musel (mohl) vystoupit. A tady to přichází: jura trosku nevhodně zažertoval na téma, že máme tu dvě holky a asi rozhodně spurt, a že Cancellara má výhodu, poněvadž má tu spoustu domestiků, které mohou i zavřít Lence cestu. Samozřejmě myslel to jen jako žert. Ale znáte to, Lenka na chvíli dostala pocit, že je tu nežádaným vetřelcem a dostala krizi. Najednou jí to vůbec nešlape, vždy výborná v kopcích tady evidentně nestačí, a říká, že ať klidně jedu s ostatními, že dál už to nějak zvládne. Současně pozorují, že Cancellara taky začíná být nervózní, nechce mít v balíku soupeřku a rozhoduje, že využije výhody doprovodného auta a ujede na dalším bufetu s půlkou skupiny. A tak, pánové, bylo mne potěšením se svézt s vámi, ale skupina A je skupina A, a tak v klidu vystupujeme. BM na nás čeká na bufetu. Nu to je opravdový kamarád!!! Situace se hodně zklidnila, krize je pryč, Lenka zase šlape jako hodinky, pravidelně se střídáme a jen jak můžeme, tak se blížíme cíli. Pořád máme nejistotu, zda stihneme svůj pomyslný limit, 10:30. A nakonec jen tak tak těsně nám to vychází.

Nakonec maximální spokojenost. Nevím proč, ale Král se mi letos zdál být o hodně těžší, než loňský, ačkoli objektivně řečeno ten rozdíl není až tak drastický: na délku se to protáhlo o 10 km, na výšku jen o 100 metrů. Je fakt, že víc foukalo, občas jsem měl pocit, že fouká ze všech stran současně. Ale upřímně: nemít ve skupině BigMiga – zajet to pod 10:30 vůbec bychom neměli šanci. Tak ještě jednou děkuji všem, kdo nám s tím pomohl, Migu – obzvlášť.